

Dragi cititori,

Avem plăcerea de a vă prezenta o serie nouă de romane de dragoste, ale unora din cei mai îndrăgiți autori americani.

Fie ca aceste captivante povestiri romantice să vă poarte spre timpuri și locuri îndepărtate, prin istorisiri care vă vor activa simțurile și vă vor topi inima.

Sclipind de veselie și dragoste, fiecare roman ce apare în colecțiile consacrate ale Editurii ALCRIS: „EL și EA“, „ROMANTIC“, „ROZ“, „DE AUR“, răspândește în jur aura pasiunii și a emoției pe care le aștepți de la cele mai reușite scrieri sentimentale.

Oferite la un preț foarte accesibil, aceste cărți constituie o valoare irezistibilă și un adaos esențial în colecția dumneavoastră de literatură romantică. Toată viața veți prețui cărțile Editurii ALCRIS și veți dori să recitiți la nesfârșit aceste tandre povești de dragoste.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
FAR EASTERN PROMISE.

© by Janet Whitehead, 1993.
Traducere și adaptare în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba
română aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-51-7

Colecția „EL și EA“

JANET WHITEHEAD

*Făgăduiala
Orientului Îndepărtat*

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA“ a mai apărut:

Goana după aur nr. 301

Capitolul 1

Aeroportul Kai Tak din Hong Kong este unul dintre cele mai impresionante aeroporturi din lume.

Pista se întinde tocmai până în Kowloon Bay. Pentru a ajunge pe ea, avioanele trebuie să coboare la joasă altitudine peste zgârie-norii care umplu peninsula, după care aterizează rapid și cu cea mai mare precizie. În medie, pe Kai Tak aterizează cam un avion la două minute și jumătate, iar dacă această manevră delicată nu s-ar efectua impecabil, cele circa șase Boeing-uri 747 care zboară permanent în cerc, așteptându-și rândul la aterizare, ar rămâne în aer toată ziua.

Lauren Adams savura perspectiva vagă a pericolului care însoțea orice aterizare de acest gen, iar când văzu orașul Hong Kong apărând în hubloul mic, pătrat, din stânga ei, oboseala zborului se risipi repede, înlocuită de o nerăbdare acută, căci acolo se afla viitorul ei – sau cel puțin așa spera. În Hong Kong avea să-și realizeze cele mai avântate vise.

Da, făcuse drum lung de la Londra, cu escale la Ankara, Kuweit, Bahrein, Dubai și Bangkok, pentru a ușura dificultățile călătoriei. Dar, în sfârșit, ajunsese; toate greutățile meritaseră.

Avionul se smuci scurt, neplăcut, începându-și coborârea, dar Lauren nu simțea decât cum i se înălțau speranțele. Mai avea doar câteva minute până să pună piciorul în Kowloon, apoi pe insula Hong Kong, și abia aștepta.

Era o fată de douăzeci și cinci de ani, înaltă, cu membre mlădioase, păr blond-închis lung până la umeri și ochi albaștri limpezi, îndepărtați, iscoditori. Acum, în timp ce avionul continua să coboare, un zâmbet nerăbdător i se ivi o clipă pe buzele pline, de un trandafiriu pal. Așteptase multă vreme acest moment. Jos, în metropola întinsă, o aștepta o șansă unică în viață, și intenționa să profite de ea din plin.

Lauren își dorise dintotdeauna să fie ziaristă și, începând din școala secundară, lucrase cu hotărâre pentru realizarea acestui scop. Era iscoditoare din fire și avea un fel de a fi direct. Ambițioasă, nu se temea să spună ce-i trecea prin minte, nici să pună întrebări, și iubea adevărul și cunoașterea. De asemenea, era o scriitoare foarte talentată.

Dar aceste atribute în sine nu reprezentau nici o garanție pentru obținerea unei slujbe, cum avea să afle la scurt timp după absolvirea colegiului, cu diploma în ziaristică. Zilele de glorie ale Fleet Street apuseseră. Puține dintre marile cotidiene naționale erau dispuse să-și asume riscul de a angaja o neofită neverificată. Îi

recomandau să-și învețe meseria, s-o *învețe* cu adevărat, la un ziar provincial, și întrucât era atât de hotărâtă să reușească, s-a dus să facă tocmai acest lucru, găsindu-și primul post la o gazetă distribuită gratuit în comitatul ei natal, Essex, iar ulterior, la un ziar local mai prestigios.

Dar, dacă Lauren avea vreo meteahnă, aceasta era ambiția ei. Înfricoșător de puternică, o anima necruțător. Reportajele despre întruniri de consiliu municipal, chermeze și vânzări en-gros erau perfecte pentru cei ce se mulțumeau să trudească fără inițiativă, dar Lauren își dorea – își impunea – ceva mai provocator. Așa că s-a întors la marile cotidiene, însă cei de-acolo i-au spus că mai avea multe de învățat, iar ea era prea încăpățânată ca să recunoască pe loc că aveau dreptate.

Fusese o perioadă foarte frustrantă din viața ei, iar Lauren devenise tot mai neliniștită și deprimată. Pe de o parte, știa că trebuia să-și facă ucenicia, la fel ca toată lumea. Dar, pe de altă parte, mai știa și că învățase tot ceea ce putea învăța vreodată de la provinciali.

Se părea că devenise victima unui cerc vicios. Apoi, însă, văzuse anunțul care urma să-i schimbe viața. Un ziar mic, cu redacția în Hong Kong, publicat anume pentru comunitatea anglofonă de-acolo, cu adecvatul titlu *The Ex-Pat*, căuta un editorialist. Candidatului victorios avea să i se acorde o perioadă de încercare de șase luni. După aceea, dacă ambele părți erau de acord, angajarea urma să devină permanentă.

Lauren își depusese candidatura fără ezitare. Învățase la un nivel practic rezonabil limba chineză, de la o colegă de cameră din facultate, iar călătoriile îi plăcuseră dintotdeauna. Părinții ei îi inculcaseră un puternic spirit de independență, iar ideea de a se duce să lucreze în străinătate nu o descuraja deloc, oferindu-i o provocare de mult așteptată.

Cu timpul, uitase complet despre cererea depusă și nici nu se mai gândise la ea, până când primise o scrisoare prin care era invitată la un interviu, acesta decurgând neașteptat de bine. I se oferise postul, îl acceptase, iar acum, lăsând în sfârșit toate formalitățile în urmă, sosea la destinație.

Lauren simți un familiar fior de emoție. Cât mai visase acest moment, pe vremea când încă mai locuia la Londra! În fine, cariera ei începea să înflorească!

Avionul atinse solul fără probleme și, peste câteva minute, un autobuz al aeroportului transporta pasagerii pe pistă, spre terminal.

Imediat ce părăsi aerul condiționat, aproape friguros, din avion, Lauren își dădu seama că făcuse bine îmbrăcându-se numai cu o rochie subțire de bumbac albastru precum cerul, căci vremea era umedă, fiind luna iulie, în plin sezon al musonilor. Când autobuzul ajunsese la destinație, practic toți noii sosiți își făceau vânt cu reviste, ghiduri turistice sau pașapoarte.

Aeroportul era ticsit de lume. Avioanele bâzâiau într-un acompaniament constant pe lângă toată hărmălaia, decolând sau aterizând. Terminalul propriu-zis era un

edificiu urât dar, din moment ce fusese proiectat pentru a deservi peste douăsprezece milioane de pasageri în fiecare an, se punea accetul mai mult pe calitățile practice, decât pe confort. Mai mult, se părea că în acea zi erau prezenți toți cei douăsprezece milioane de călători! Oriunde se uita, Lauren vedea bărbați, femei și copii de toate vârstele și naționalitățile.

În atmosferă, însă, se simțea o electricitate inconfundabilă, acea emoție greu de definit care nu există decât în aeroporturi, iar Lauren, în timp ce-și sălta geanta pe umăr într-o poziție mai comodă, începu să absoarbă ambianța, compunând deja în minte scrisoarea pe care urma să le-o scrie părinților ei în aceeași seară, pentru a le transmite, într-un fel, plăcerea acestui moment.

Ajunse la biroul de pașapoarte, iar de acolo la vamă și la controlul bagajelor. Funcționarii aeroportului îi scotociră meticulos lucrurile dar, de vreme ce nu avea nimic de declarat și cu atât mai puțin de ascuns, în curând fu lăsată să-și ducă valizele în holul de ieșire.

Acolo păreau să se fi adunat și mai mulți oameni, majoritatea cu pancarte în mâini, având pe ele scrise numele călătorilor pe care îi așteptau.

Deși Lauren (care era pe cât de ambițioasă, pe atât de independentă) îi spusese noului ei șef că putea găsi singură drumul până la redacție, după sosire, acesta insistase să vină cineva la Kai Tak în întâmpinarea ei, așa că acum se opri în holul mare, cu ecouri, începând să scruteze adevărata pădure de cartoane, în căutarea propriului ei nume.

În sfârșit, la a doua parcurgere a pancartelor, văzu inscripția căutată – deși nu și persoana care o ținea – și începu să-și împingă căruciorul cu bagaje în acea direcție.

Când ajunsese destul de aproape, văzu o fată orientală scundă, de vârsta ei sau poate mai tânără. Fata avea părul negru ca pana corbului, tuns paj. Strălucea albăstrui în lumina lămpilor din plafon. Avea ochi câprui mari, un nas mic ca un nasture și o gură lată. Silueta ei zveltă era strânsă într-o rochie sobră, verde ca jadul, de model chinezesc tipic, cu guler înalt, poale lungi și mâneci trei-sferturi.

În primul moment, fata n-o văzu pe Lauren venind spre ea. Apoi, în sfârșit, atenția i se îndreaptă spre tânăra blondă și înaltă, în rochie albastră pretențioasă dar decentă, iar pe fața rotundă i se desluși limpede o întrebare.

Când Lauren ajunsese destul de aproape, chinezoaica scundă întrebă ezitant:

– Lau-ren? Lau-ren... Ad-ams?

Părea ușurată să-i fi pronunțat corect numele.

Lauren dădu din cap și, când răspunse, vorbi rar, pentru a nu pierde atenția fetei:

– Da, eu sunt Lauren Adams. Iar dumneata ești...?

Tânăra orientală întinse mâna dreaptă, în timp ce pe față i se așternea un zâmbet larg, molipsitor.

– Maggie Cheung, se prezintă ea, continuând într-o engleză destul de acceptabilă: a trimis domnul David. Să iau pe dumneavoastră.

David, își spuse Lauren. Trebuia să fie David Kent, redactorul șef de la *The Ex-Pat*, pe care îl cunoscuse cu

ocazia interviuului, în urmă cu câteva luni, iar în momentul când își aminti numele lui, în minte îi reapăru o imagine vie a respectivului: înalt, athletic, cu chip colțuros, bronzat de soarele cald al Orientului, și bărbie pătrată, bine conturată. Revăzu ochii lui David Kent, în timp ce o măsuraseră peste biroul din redacția londoneză a ziarului *The Ex-Pat*, amintindu-și culoarea lor căprui-închis, sclipitoare, unda vagă de umor răutăcios din linia gurii, părul negru și des pieptănat neglijent pe spate; iar acum, amintirea lui îi stârni un sentiment cât se poate de curios, un cu totul alt gen de nerăbdare – nerăbdarea de a-l revedea.

– Mergem? întrebă Maggie Cheung, indicând una dintre cele trei ieșiri ale terminalului.

Distrasă momentan de amintirea lui David Kent, Lauren avu nevoie de un moment pentru a reveni la realitate.

– Să mergem? întrebă ea, proteste.

Maggie dădu din cap, făcând ca părul negru să i se unduiască.

– Mergem, repetă ea. Plecăm. Pornim. Ieșim. Ne ducem.

Apoi, zâmbetul i se lăți și mai mult.

– Facem pași.

Lauren își studie cu atenție noua cunoștință. Nu știa dacă Maggie era cumva sarcastică, sau încerca sincer să se facă înțeleasă. Apoi, tânăra chinezoaică urmă cu mândrie:

– Știi bine engleză, nu?

Lauren își permise să se relaxeze, zâmbind.

– Foarte bine știi. În regulă, Maggie, sunt în mâinile tale. Condu-mă.

Fata se răsuci pe călcâie și porni grăbită prin mulțime, iar Lauren fu nevoită să-și împingă repede căruciorul de bagaje, pentru a o urma. Maggie o conduse spre ieșirea din stânga, pe unde ajunseră în parcare aeroportului. Cerul era senin și nici o adiere nu agita copacii sau steagurile, în timp ce mergeau spre mașina cu care tânăra orientală venise s-o aștepte.

– Zborul a fost plăcută? întrebă Maggie, peste umăr.

– A fost *lung*, replică Lauren. Bine măcar că n-am avut întârzieri mari.

– Trebuie că simți obosită, da?

– Sinceră să fiu, cred că sunt prea emoționată ca să mai simt oboseala, recunosc Lauren cu amărăciune.

Ajunseră la un mic Metro argintiu, iar Maggie descuie portbagajul și începu s-o ajute la transferul valizelor din cărucior în mașină.

– Domnul David, el așteaptă cu foarte nerăbdare să vă întâlnească iar, remarcă ea, iar Lauren avu un nou fior de surpriză plăcută auzind acest lucru, deși nu-și dădea seama de ce era cazul să se simtă astfel în legătură cu un om pe care abia îl cunoștea. Ba chiar, era ciudat în sine faptul că îl găsea atât de atrăgător pe David Kent; până acum, nu manifestase prea mult interes față de *nici un* bărbat – fusese prea devotată propriei sale cariere ca să mai aibă timp și pentru așa ceva.

După ce bagajele fură în sfârșit încărcate, Lauren îi dădu bacșiș unui hamal să ducă înapoi în aeroport

căruciorul și se urcă în mașină, lângă Maggie. Peste câteva momente, tânăra orientală scoase mașina din parcare.

– Vom trebui să traversăm Kowloon Bay prin Cross-Harbour Tunnel, îi explică Maggie, în timp ce conducea ca vântul pe autostrada care ducea la Victoria Harbour. Dar acesta e păcat. Star Ferry v-ar fi dat o vedere mult mai frumoasă la Hong Kong – dar bacul nu ia mașini.

Lauren, însă, începea deja să întrezărească insula, prin fereastra mașinii. În apropiere, golful forfotea de activitate. Feriboturile verzi și albe navigau statornic înainte și-napoi pe apă, printre jonci, sampane, șalupe și cargouri.

Apoi, ajunseră pe chei, unde un amestec de zgârie-nori ultramoderni se înălțau în straturi deasupra apelor albastre, împeștrite de soare, pe un fundal de coline verzi, până nu demult doar simple fotografii într-o broșură, acum însă devenind realitate – ceea ce făcea ca totul să fie cu atât mai fascinant.

– Lucrezi la *The Ex-Pat*? întrebă Lauren, privind profilul însoțitoarei sale.

Maggie dădu din cap, fără a-și lua ochii căprui din-spre șosea.

– *Shi*. Da. Secret-ară. Telefonistă. Dactilografistă.

Căută expresia potrivită și, în cele din urmă, spuse:

– Ca Miercuri.

Lauren zâmbi.

– Ca *Vineri*, vrei să spui. Din Robinson Crusoe.

– Nu, răspunse serioasă Maggie. Nu lucrez decât miercuri.

– A. Deci, ai normă parțială?

Tânăra orientală dădu din cap.

– Am lucrat timp complet când era mai mult de făcut. Acum nu mai e atât de mult cât era odată.

Lauren simți cum i se încrețea fruntea, încruntată, căci vestea suna amenințător. Cu ocazia interviului, David Kent îi făcuse impresia unui redactor șef în ascensiune, încununat de succese – nu a unuia care-și trecea angajații pe normă parțială fiindcă nu prea avea ce să le dea de lucru.

Înainte de a aborda subiectul, însă, Maggie o întrebă:

– Sunteți flămândă?

Până în acel moment, Lauren nu se gândise la mâncare, deși nu se prea hrănise în ultimele două zile – din cauza voiajului și a emoțiilor – iar acum, când în sfârșit ajunsese la destinație, începea să i se facă foame.

– Da, mi-e puțin cam foame.

– Voi pregăti pentru noi ceva când ajungem acasă.

– Acasă? repetă Lauren.

Maggie nu putu rezista ocaziei de a-și demonstra încă o dată buna stăpânire a limbii engleze.

– Acasă, declară ea, cu un zâmbet care-i dezvăluia dinții ca niște perle. Locuință. Domiciliu. Habitat. Reședință.

– Da, știu ce înseamnă „acasă”, replică Lauren, începând să agreeze compania fetei. Mă întrebam numai la ce anume te referi. Vorbești de parcă am locui amândouă acolo.

Fata îi aruncă o privire.

– Locuim amândouă – câtă vreme nu vă deranjezi că împărțiți cu mine.

– În nici un caz. Dar...

– Domnul David nu v-a spus?

– Păi, nu. A spus că-mi va găsi o locuință temporară, până îmi aleg singură ceva, dar nici n-am visat că va profita de bunăvoința altcuiva ca să mă instaleze.

– Vă deranjezi?

– Vai de mine! Dar n-aș vrea să te deranjez pe tine.

– Nu deranjați. De fapt, mare ajutor.

– Chiar așa?

– Desigur. Un apartament. Doi chiriașe. Fiecare plătește doar jumătate chiria.

– Mă rog, dacă n-ai nimic împotriva...

– Îmi voi place compania și poate voi învăța și mai mult cu engleza mea.

– Cred că deja vorbești destul de bine engleza.

Aceste cuvinte o bucurară vizibil pe Maggie, care continuă entuziasată:

– Vă veți place apartamentul meu – *nostru* – cred. E foarte mare după standarde din Hong Kong și este localizat în North Point district, care face să fie foarte comod drumul la lucru.

Trecerea prin Tunelul Trans-Portuar dură zece minute. Când ieșiră prin cealaltă parte, se aflau în Hong Kong.

Lăsând tunelul în urma lor, cotiră la stânga, în paralel cu calea ferată de tranzit, care se arcuia spre nord-est, ducând la Causeway Bay, Fortress Hill și mai departe.

Lauren era uimită că puteau coexista unele lângă altele atât de multe clădiri, de atâtea modele diferite, și că era cineva în stare să se orienteze într-un asemenea haos. Pretutindeni circulau oameni. Străzile erau înțesate de trafic, de la tramvaie și autobuze verzi cu etaj până la Rolls-Royce-uri, ricșe și biciclete.

Firme tipătoare, scrise în limbile engleză și chineză, atârnav suspendate de-a latul străzii, formând o arcadă pe sub care treceau. Orașul Hong Kong era un iureș de activități frenetice, numai zgomot și mișcare, iar prin aerul păcios pluteau îmbătătoare mirosurile mâncărilor dulci și condimentate, în mare parte emanând de la tarabele acoperite cu umbrele ce se înșirau pe ambele trotuare.

– Dumnezeu! exclamă Lauren, copleșită. *Întotdeauna e așa?*

Maggie râse melodios.

– Nu. Uneori este și mai aglomerat.

Când șoseaua se lărgi, șofatul deveni mai ușor, și nu peste mult lăsară în urmă o mare parte din înghe-suială. După câțva timp, ajunseră la o zonă în care se înălțau spre cer blocuri de apartamente cu multe etaje, printre vile elegante înconjurată cu grădini amenajate pretențios, iar Maggie anunță:

– Aici este.

Parcară mașina în garajul subteran al unuia dintre blocurile cele mai bine întreținute și scoaseră valizele lui Lauren din portbagaj. Maggie spuse că apartamentul lor era la etajul nouă, cu vedere spre port și spre

aeroportul de unde veniseră, și duseră împreună bagajele la lift, care le urcă rapid până la destinație.

Între timp, toate emoțiile începeau să aibă un efect contrar asupra lui Lauren, care simțea oboseala tuturor călătorilor, după ce le-a trecut euforia sosirii într-o țară străină. Fu nevoită să-și înăbușe un căscat, în timp ce ușile ascensorului glisau lin deschizându-se, iar Maggie o conduse pe un culoar pardosit cu gresie și luminat discret, spre ușa locuinței.

– Voi cere să-ți taie o cheie, spuse ea, în timp ce căuta în poșetă.

Descuie ușa și intrară într-un apartament foarte curat, dar cam spartan. Urmând-o pe Maggie, Lauren își puse bagajele în antreu și se lăsă condusă într-un scurt tur al casei.

Toate camerele aveau acces din hol; două dormitoare într-o parte, livingul, baia și bucătăria în cealaltă. Decorul era simplu: pereți albi, însuflețiți ici și colo cu câte un tablou sau alt ornament. Mobila era strict funcțională. Vederea pe fereastra livingului, însă, era cu totul altceva: o mare de jonci și sampane acoperind apele golfului cu velele lor întinse în formă de evantaie, iar dincolo de ele, aeroportul, ca o crescătorie de păsări gigantice, unde înaripatele metalice se înălțau și coborau într-un ciclu constant al mișcării.

– Ți place? întrebă încet Maggie.

Lauren se întoarse spre ea.

– E minunat, răspunse. Nici n-aș putea fi mai fericită decât să locuiesc aici atâta timp cât mă primești.

– Îmi face plăcere. Acum, voi vedea de mâncare. Ți place mâncarea chinezească, Lau-ren?

– Da. Totuși, nu te pot ajuta cu nimic?

– Nu. Mă ocup eu de toate. Tu doar relaxează.

– Cred că voi începe să despachetez, hotărî Lauren.

Avu nevoie de câțva timp pentru a-și duce toate bagajele până în camera de oaspeți, care nu era foarte mare. Totuși, după cum spusese Maggie, conform standardelor din Hong Kong, unde domnea o gravă penurie de spațiu, locuința era apreciabil de încăpătoare.

După-amiaza se anunța și mai caniculară, ceea ce de asemenea o moleșea. În timp ce se apuca să despacheteze, Lauren își dădu seama că obosise atât de tare încât abia își mai putea ține ochii deschiși și, după un timp, trase concluzia că bagajele puteau să mai aștepte; ar fi fost mai înțelept să se întindă pe pat, pentru câteva momente. La urma urmei, nu voia să sufere de efectele decalajului orar, la întâlnirea cu David Kent, după-amiază.

Salteaua era răcoroasă și primitoare. Sunetele produse de Maggie, care pregătea mâncarea, deși îndepărtate, o linișteau. Undeva, în golf, sună sirena unui vapor. Chiar și aici, la etajul nouă, Lauren putea simți atmosfera insulei. Era oarecum aparte, electrică, plină de făgăduiala Orientului îndepărtat.

Aproape fără să-și dea seama, o fură somnul, purtând-o cu el într-un alt decor exotic. Dar acest peisaj de vis nu mai avea nimic din urbanismul Hong Kong-ului. Era o regiune împădurită, undeva departe,

unde se întindeau râuri de la apus la răsărit, iar surplusul de apă se vărsa în lacuri sau mlaștini. Spre nord se întindea o orezărie. Mai spre est se înălțau niște coline învăluite în ceață – nu, nu coline, *munți*, cei mai enormi și mai sinistri munți pe care-i văzuse vreodată.

Nu știa unde se afla, nici ce căuta acolo. Cumva, însă, prin cine știe ce intuiție, știa că drumul înainte era însemnat cu o serie de dealuri și văi.

În acel moment, îi trecu prin minte că visa, dar în același timp se întrebă cum *putea* să viseze? Locul acela părea atât de real – putea simți până și umiditatea caldă a aerului, pe fața congestionată, vedea norii negri, cu burți umflate, adunându-se la nord.

Chiar atunci, auzi în spatele ei un sunet și se întoarse spre un șir întunecos de copaci cu liane și vițe înfășurate pe trunchiurile groase. O mișcare îi atrase atenția, făcând-o să se încordeze. Trosnetul unei crengi îi provocă o tresărire. În sfârșit, văzu ieșind dintre copaci o siluetă, care ridică o mână într-un gest de chemare. Era un bărbat, înalt, bine clădit, brunet și bronzat. O strigă pe nume:

– Lauren! Lauren! Vino-aici!

Lauren clătină din cap, ceea ce-i făcu părul blond să se unduiască.

– Nu vin!

– Dar e o nebunie!

– Lasă-mă-n pace!

– Ba nu! Vorbesc serios, Lauren! Vii înapoi cu mine!

Și, spunând acestea, omul porni spre ea, parcurgând cu pași mari terenul care-i despărțea, până

când Lauren putu distinge mai multe amănunte ale înfățișării lui: negrul ca noaptea al părului ce-i cădea pe frunte, luminița hotărâtă din adâncul ochilor căprui.

– David...? murmură ea, nevenindu-i să creadă.

Era o nebunie! Ce căuta David Kent acolo, în mijlocul acelei sălbăticii stranii și neexplorate? Și unde *era*, la urma urmei? De ce insista atât de mult s-o ducă înapoi la... la ce?

Dar nu avea timp pentru alte întrebări. Umbra lui mare și întunecată se așternea deja peste ea, iar David întindea mâna s-o apuce cu degetele lui lungi și puternice, cărora nu le putea rezista.

– Nu! strigă ea, ferindu-se din fața lui. *Nu!*

Mâna i se așează pe umăr, cu degetele strângând-o insistent. Lauren le simți înfigându-i-se în carne, prin materialul rochiei. Îi auzi glasul strigând-o din nou pe nume:

– ...Lauren!

...Dar nu, nu era glasul *lui*, era o voce mai subțire, mai feminină...

– Lau-ren? Lau-ren? Te simți bine?

Deschise ochii, cu o tresărire, nesigură în primul moment unde se afla. Inima îi bătea neplăcut în piept. Apoi, în fața ochilor ei se limpezi chipul rotund ce o privea cu îngrijorare. O recunoscu pe Maggie și se mai calmă puțin. Deci, tot un vis fusese. Dar un vis atât de *viu*...

– Te simți bine? întrebă din nou chinezoaica.

Lauren trase adânc aer în piept, dând din cap.

– Da. Probabil am ațipit, cred, și am avut un vis. Sau un coșmar.

– Am fost îngrijorată despre tine, remarcă Maggie cu sinceritate. Sunai parcă te dureau.

Lauren se ridică în capul oaselor, începând să se simtă mai bine, deși era încă zguduită.

– Iartă-mă, Maggie. N-am vrut să te sperii. Nu gem prea des în somn, îți dau cuvântul meu! Dar totul părea atât de *real*...

– Poți să povestești în timp ce mâncăm, dacă vrei, o invită Maggie. Mâncarea e gata.

– Nici nu prea am ce să spun, răspunse Lauren, ridicându-se în picioare. Era așa de ciudat. Nu avea nici un sens, nimic.

Adunându-și gândurile și lăsând visul în urmă – sau, cel puțin, încercând – adăugă:

– Mă spăl pe față și vin imediat.

Senzația apei reci pe piele desăvârși transformarea și, când i se alătură lui Maggie în bucătărie, unde se ospătară cu o cină delicioasă din perișoare de porc și rulouri cu umplutură savuroasă, Lauren își regăsi complet stăpânirea de sine.

Și totuși... ce însemna visul acela straniu – dacă însemna ceva? Chiar și acum, își amintea atât de clar toate detaliile. Dar ar fi fost cazul să și-l alunge complet din minte – sau, poate, Soarta încerca s-o prevină asupra cine știe cărei aventuri spectaculoase pe care i-o rezerva viitorul?

Capitolul 2

După ce terminară cu spălatul vaselor, Lauren se duse să-și schimbe hainele de pe drum, cam mototolite, cu ceva mai prezentabil. Alese o fustă kaki subțire și o bluză albă, cu buzunare.

Când fu gata, Maggie propuse să pornească spre redacția ziarului *The Ex-Pat*.

— Știu că domnul David va fi bucuros să vadă că ai venit cu bine.

Zâmbetul lui Lauren șovăi. Referirea la numele redactorului șef îi readucea în minte ciudatul vis. Dar, dacă nici Lauren nu era o femeie practică și rațională, atunci cine alta ar fi fost astfel? Oricât de neliniștitor fusese visul, somnul o înviorase, iar mâncarea o energizase și mai mult. La urma urmei, visurile nu erau altceva decât visuri. Nu aveau nici o semnificație premonitorie.

— Atunci, să-mi iau poșeta și mergem, răspunse ea, bine dispusă.

În drum spre ascensor, Maggie spuse:

– Am mutat birourile foarte recent, deși suntem tot în Districtul Central. Acolo traficul e foarte greu, așa că e mai bine dacă luăm tramvaiul.

După-amiaza era înăbușitoare. Se părea că Lauren sosise în toilul unui val de căldură caniculară. Din fericire, însă, tramvaiul nu era prea agolmerat, iar după ce porniră, prin ușile și ferestrele deschise începu să adie o ușoară briză.

– Acesta e un mare pas pe care l-ai făcut, comentă după un timp Maggie. Ai călătorit atâta drum pentru o slujbă. Ești să fii admirată.

Lauren privise peisajele pe lângă care treceau. Acum, întoarse capul spre însoțitoarea ei.

– Era o ocazie prea bună ca s-o pierd. Acasă nu făceam decât să trudes, prefăcându-mă că lucrăm. Aici, sper să fiu în stare de niște reportaje *adevărate*, în sfârșit.

– Dar ce e cu familia ta? Nu se supără că ai venit atât departe ca să lucrezi?

– În nici un caz. Și ei vor ceea ce-mi doresc eu.

– Și prietenul tău de asemenea?

– N-am nici un prieten.

Această mărturisire o făcu pe Lauren să-și dea brusc seama că *niciodată* nu avusese un prieten. A, fusese prietenă cu destui băieți – și bărbați – dar nu era același lucru. Acele relații nu ajunseseră *niciodată* la intimitatea deosebită a unei legături sentimentale.

Nu s-ar fi putut spune că îi lipsea ceva. *Niciodată* nu se gândise prea mult la altceva în afară de carieră. Acum, însă... Poate că simplul fapt de a fi străină în țară

străină îi accentua sentimentul de izolare, făcând-o să-și dorească... ce anume? Să aibă pe cineva cu care să împărtășească această nouă etapă din viața ei? Da.

— Asta e bine, poate, spuse Maggie, întrerupându-i șirul gândurilor. Un prieten poate nu ar fi vrut să părăsești țara ta.

— Așa e, îi dădu dreptate Lauren, fără prea multă convingere. Dar tu, Maggie? Tu ai vreun prieten?

Zâmbetul lat al fetei era la fel de contagios ca întotdeauna.

— Trăiește în Noile Teritorii, lângă părinții mei, îi explică ea, roșind ca o adolescentă. Tsim Sha Tsui. Ai auzit de ele, da? Numele lui este Jackie Lo. Suntem... cum se spune? Angajați?

Lauren se hotărî să-i răspundă tinerei chinezoaice în stilul ei propriu:

— Angajați, confirmă ea. Logodiți. Juruiți. Făgăduiți. Promiși.

Maggie râse.

După un timp, traficul începu să se aglomereze, așa cum prevăzuse Maggie, iar Lauren își lungi gâtul pentru a vedea mai bine Districtul Central, care forma axul real al orașului Hong Kong.

Peste tot se înălțau zgârie-nori. Mulți dintre aceștia păreau să conțină bănci, sau sedii bancare. Lauren mai zări și clădiri guvernamentale și, cu toate că majoritatea construcțiilor păreau să fie foarte moderne, văzu și un tribunal vechi, în stil colonial.

Acea emoție familiară începu să-i provoace din nou furnicături. Ce oraș minunat în care să lucreze! Acum

știa cu siguranță că luase decizia justă venind, știa că avusese dreptate să renunțe la viața ei plictisitoare de la Londra, pentru a se bucura de acest mare centru comercial. Niciodată nu se simțise mai plină de viață.

Când ajunseră în stația de destinație, coborâră din tramvai, iar Maggie o luă pe aglomeratul Connaught Road Central, unde fântânile arteziene aruncau jerbe de apă albicioasă în aer. Lauren ar fi vrut să asimileze toate imaginile și sunetele în același timp, dar își impuse să nu se grăbească. Urma să aibă timp destul pentru a vedea orașul, în următoarele șase luni. În plus, dacă avea să lucreze aici, chiar în inima insulei...

Ea și Maggie traversară o stradă foarte circulată, reușind cumva să evite toate mașinile, și-și continuară drumul printr-o altă mare intersecție.

Speranțele lui Lauren creșteau tot mai mult. Acum, când toate acestea deveneau realitate, începea să-și pună întrebări despre mediul ei de lucru. Ar fi exagerat așteptându-se să aibă propriul ei cabinet – dar un birou? Urma să fie mare, sau mic? Și-l putea închipui, probabil cel mai mare birou din lume, cu un computer performant instalat într-un colț; o tavă cu documente primite; una, cu hârtii pentru predare; o mapă imaculată; o ditamai centrala de telefoane colorate, fiecare constituind calea spre câte o relație care-i rezerva cele mai uluitoare subiecte.

Și clădirile acelea care atingeau norii? Care dintre ele era a ziarului ei? A ziarului *ei*!

Maggie coti pe o stradă lăturalnică, iar Lauren o urmă conștiincioasă. Dar strada aceea se afla la o lume

întreagă distanță de ceea ce lăsaseră în urma lor. Clădirile înalte din jur reduceau la insignifianță aceste construcții vechi din cărămizi brune, de-a dreptul anoste, ținându-le cufundate toată ziua într-o umbră cenușie.

Totuși, Lauren nu-și făcea griji nejustificate. Fără îndoială, era doar o scurtătură, un *go-down*, cum i se spunea pe plan local. Apoi, însă, Maggie încetini, când ajunseră la clădirea cea mai degradată din cvartal, probabil, unde gesticulă cu o mână.

– Am ajuns.

Lauren privi maghernița, îngrozită.

– Asta? Întrebă ea, când își putu regăsi graiul. Asta... este?

Era clar că Maggie nu-i înțelegea reacția.

– Da, răspunse ea, aproape mândră.

– Dar...

Tânăra englezoaică fu nevoită să-și caute cuvintele potrivite, dar când în sfârșit și le găsi, își dădu seama că exprimarea lor ar fi constituit tocmai eroarea tipică pentru reporterii începători: aceea de a judeca omul după haine. Și cine putea ști ce minuni ascundea clădirea aceea veche, dincolo de fațada ei mohorâtă? Trebuia să aștepte și să vadă ce anume se găsea după ușile duble cu vopseaua cojită, înainte de a spune ceva ce regrete curând.

– Aă, nu... nu intrăm? propuse ea, cam fără entuziasm.

Maggie o conduse pe cinci trepte tocite, până într-un hol destul de răpănos, unde un oriental emaciat, spre șaptezeci de ani, citea un ziar de curse.

Omul ridică spre cele două nou-sosite niște ochi urduroși, privirea de evaluare cam reținută către Lauren fiindu-i înlocuită imediat de un zâmbet adresat lui Maggie. Dând din cap spre ea, o salută cu o întrebare:

– *Nin hao. Nei ho ma?*

– *Gay ho, nei yau sum*, răspunse Maggie.

Într-o parte a unei scări întunecoase se afla un ascensor. Cele două fete intrară în lift, iar Maggie închise ușile în urma lor și apăsă pe butonul etajului doi. Cu scârțâieli și trosnete, cabina se puse în mișcare, târându-se încet în susul puțului.

De undeva de la un etaj superior se auzeau țipete și chiuituri de copii jucându-se. Răsunau cu ecouri lugubre prin puțul afumat al liftului, făcând-o pe Lauren să tresară.

– Ce nai...?!

– Împărțim clădirea cu alți mulți chiriași, îi explică Maggie, zâmbind. Ce auzi acum e o creșă de zi.

– Și tăcânitul ăsta ciudat?

– Mașini de cusut. La etajul întâi este un atelier de croitorie.

Lui Lauren îi era tot mai greu să-și păstreze optimismul. Toate speranțele că acea clădire dărăpănată ascundea un loc de muncă absolut modern i se risipeau cu repeziciune. Își aminti ce-i spusese Maggie, că sediul redacției *The Ex-Pat* se mutase recent. Se întrebă de ce, și cum or fi fost vechile birouri, iar când se pregătea s-o întrebe, ascensorul se opri smucit la etajul doi, iar Maggie deschise ușile.

Ieșiră într-o încăpere mare, plină cu birouri vechi și masive din lemn de esență închisă, majoritatea neocupate dar totuși debordând de hârtii.

Lauren se opri aproape brusc, cu ochii ei albaștri plini de neîncredere, privind prin cameră. Indiferent la ce se așteptase, nu era în nici un caz așa ceva.

Două ventilatoare se învârteau greoi sub plafonul înalt. Pereții zugrăviți într-un verde vetust erau acoperiți cu o diversitate haotică de decupaje, calendare, memorii, fotografii tăiate din reviste și lozinca omniprezentă – dar în acest caz, probabil, trist de justificată – care spunea: N-AI DE CE SĂ TE ÎNFURII CĂ LUCREZI AICI, DAR ÎȚI PRINDE BINE.

În încăpere se aflau patru bărbați, cu toții de rasă europoidă, având în jur de patruzeci de ani. Unul vorbea la telefon, încercând să se facă înțeles într-un dialect cantonez greoi. Altul bătea cu un deget în tastele unei mașini de scris vechi, părând să greșească la fiecare cuvânt. Un băiat înalt și pletos stătea în picioare la o planșetă de proiectare din colț, tehnoredactând cu lipici prima pagină a următorului număr din *The Ex-Pat*. Al patrulea părea să moțăie, toropit de căldură.

– Vino, o chemă Maggie.

Își croiră drum printre toate birourile pline de hârtii, spre o ușă deschisă, din peretele opus. Oamenii le priviră trecând, dar nici unul nu le salută. În urma lor, un telefon vechi de bachelită începu să sune, însă nimeni nu încercă să răspundă.

Maggie se opri în ușă, bătând ușor cu degetele într-un ochi de geam. Aproape imediat, un glas puternic și foarte plăcut spuse:

– Intră.

Trecură într-un cabinet mai mic, dar la fel de haotic, dominat de un imens birou vechi, doldora de hârtii, și câteva dulapuri atât de pline încât sertarele refuzau să se închidă până la capăt.

Așezat la birou, cu capul aplecat, absorbit de corectură, stătea David Kent.

Când Lauren o urmă pe Maggie înăuntru, primul lucru pe care-l văzu fu claia de păr negru ca pana corbului, pe care-l ținea minte atât de bine de la interviu și îl revăzuse recent în visul ei straniu. În sfârșit, Kent ajunse în josul paginii dactilografiate și ridică privirea, iar lui Lauren i se opri respirația, când ajunse din nou față în față cu el, după atâta vreme.

În ochii lui căprui se citi recunoașterea și, imediat, colțurile gurii deprinse cu umorul copios se arcuie într-un zâmbet. Se ridică, etalându-și statura generoasă, și ocoli grăbit biroul, cu mâna dreaptă întinsă în semn de salut. Cămașa sa albă contrasta accentuat cu culoarea bronzată a pielii. Avea mânecile suflecate, dezvăluind antebrațele musculoase, iar cravata maro îi stătea lărgită la gât, lăsând să i se vadă câteva fire de păr negru din susul pieptului.

– Lauren! exclamă el, cu o căldură ce părea sinceră. Ce bine-mi pare că te revăd. Intră, te rog, ia loc.

Observă că scaunul pentru vizitatori era plin cu numere vechi din *The Ex-Pat* și se grăbi să le culeagă, depunându-le într-un maldăr învălășit, pe jos.

– A fost plăcut zborul? o întrebă, în timp ce Lauren se așeza.

– Minunat, domnule Kent, vă mulțumesc, răspunse ea, pe un ton destul de formalist.

– David, te rog. Și n-ai avut probleme cu viza sau cu autorizația de lucru?

– Nu.

– Bun, bun.

Se așează la loc, în cealaltă parte a biroului, cu un zâmbet radios care-l făcea să pară mult mai tânăr decât cei treizeci și doi de ani ai lui.

– Ei, îmi imaginez că ești încă destul de obosită, după zbor. Când ai ajuns?

– Acum vreo două ore.

– În regulă; îți voi prezenta, deci, versiunea prescurtată a discursului meu de „bun venit la bord”, hotărî el, cu un zâmbet dintre cele mai atrăgătoare. Nu că ar fi multe de spus. Avem o firmă destul de mică, după cum probabil ai văzut la sosire, și un tiraj pe măsură. Dar există și momente plăcute. În prezent, tocmai proiectăm un aspect complet nou al ziarului.

Scoase din buzunar o batistă, pentru a se șterge pe față. Undeva în spatele lui, instalația sanitară veche scoase un bolborosit sinistru.

– Ne poți aduce două sucuri, Maggie, te rog?

Dând ușor din cap, Maggie ieși.

– N-am să te plictisesc cu toate datele și cifrele, continuă David. Pe moment, cred că ți-ar prinde bine câteva ore de somn neîntrerupt. Deci, azi am să-ți arăt redacția și te voi prezenta băieților, după care îți propun să folosești restul săptămânii pentru a te aclimati-za, înainte de a începe munca, luni dimineată.

Zâmbetul îi deveni mai larg.

– N-ai de ce să arăți așa de îngrijorată. Te vom adopta destul de blând, îți promit. Poți începe cu câteva urmărituri de debitori. Știi cum e: le telefonezi agenților publicitari ca să-i întrebi de ce nu și-au achitat nota. Chestii de rutină, desigur, dar necesare.

Lauren se încruntă.

– Scuzați-mă, domnule Kent.

– Da, Lauren?

– Cred că s-a produs o confuzie. Am fost angajată ca editorialist, nu ca încasator de datorii.

Surâsul lui nu făcu decât să se amplifice, enervant.

– Știu, Lauren, răspunse blajin. Și, te rog – mă numesc David. Dar trebuie să cunoști orașul, înainte de a putea scrie despre el. Asta îți va lua o săptămână, două, cel puțin. Și, îți place sau nu, urmărirea debitorilor este o corvoadă care *trebuie* să se facă.

– Îmi dau seama, răspunse cu fermitate Lauren. Dar de un angajat inferior, domnule Kent. *Nu* de editorialist.

David o studie atent, cam surprins de tonul ei tăios.

– Nu știu cu ce te-ai obișnuit la Londra, răspunse el după un timp. Aici, însă, noi procedăm puțin mai altfel. Cum spuneam, avem o redacție mică. Cu toții tre-

buie să ne adaptăm. În plus, prefer ca salariații mei să cunoască toate aspectele ziarului la care lucrează.

– Dar...

David ridică o mână.

– Iată care sunt faptele, Lauren. Publicăm multe reclame. Nu avem încotro, în scopul de a scoate un profit decent la sfârșitul fiecărui trimestru. Dar nici toate reclamele din lume nu ne folosesc la nimic, dacă agenții publicitari nu-și achită facturile la timp. De-asta e atât de important să se țină cineva tot timpul de capul lor.

– Eu, spuse ea încet.

– Ca începătoare, da.

– Începătoare!

Pentru Lauren, asta era picătura care umplea paharul.

– Domnule Kent, spuse ea, nervoasă. Pot fi sinceră?

– Sigur că da.

– Sunt cam surprinsă de toate acestea.

– Surprinsă?

– Surprinsă, replică o voce familiară, din ușă.

Mirată. Uimită. Uluită. Stupefiată. Năucită. Buima...

Lauren și David se întoarseră amândoi spre Maggie, care tocmai revenise, cu două sticle de răcoritoare. Zâmbetul de pe buzele tinerei chinezoaice păli puțin, când simți atmosfera încărcată din micul cabinet, și puse grăbită sucurile pe birou, bățând imediat în retragere.

– Ești surprinsă, Lauren? întrebă din nou David Kent curios.

– De acest loc, replică ea, trăgând adânc aer în piept. De slujba mea. Nu la așa ceva mă așteptasem. Nu asta mi s-a dat se înțeles, la interviu.

– Așa?

– Ca să fiu cinstită cu dumneavoastră, domnule Kent, încep să am senzația că am fost atrasă aici printr-o înșelătorie.

David o privi lung, în tăcere, cu chipul său bronzat foarte serios. Într-un târziu, spuse:

– Chiar așa? Și de ce, mă rog?

Lauren nu-și putu stăpâni o exclamație neîncrezătoare.

– De ce? Nu se vede cu ochiul liber, domnule Kent?

– David, îi reaminti el.

Fără a-l lua în seamă, Lauren continuă:

– Am venit aici să lucrez la un ziar. După cum singur recunoașteți, descopăr acum că *The Ex-Pat* nu e de fapt decât un intermediar de reclame, doar puțin mai răsărit decât celebrele foi gratuite. M-am așteptat să lucrez într-un mediu măcar pe jumătate civilizat. Și când colo, descopăr că ziarul e editat în cea mai veche, uzată și sordidă clădire din tot Hong Kong-ul. Și cu toate că am fost angajată ca editorialist, acum înțeleg că mi se pretinde să lucrez și ca perceptor.

– *Urmăritor*, o corectă el. Nu e același lucru.

Lauren, însă, n-avea de gând să se lase intimidată.

– Ca să fiu cât se poate de sinceră cu dumneavoastră, domnule Kent, încep să cred că s-ar putea să-mi fi fost mult mai bine acolo unde eram.

Când fu sigur că Lauren își încheiase tirada, David spuse:

– Sper că acum, când te-ai descărcat, te simți mai bine.

– Aș prefera să nu mă luați de sus, domnule Kent.

– David, nu se lăasă el. Și nu am nici cea mai vagă inenție să te iau de sus. Dar voi trece cu vederea această mică ieșire, fiindcă tocmai ai sosit și, probabil, călătoria te-a obosit mai mult decât îți dai seama, astfel încât nu gândești prea limpede.

– Nu e nimic în neregulă cu gândirea mea, răspunse trufașă Lauren.

– Bine, ridică el din umeri. Cu gândirea ta e totul în regulă. Atunci, o vom pune pe seama lipsei de experiență.

– Lipsă de experiență? repetă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Naivitate, explică David.

Era scandalizată de-a binelea. Nimic nu o durea mai rău decât faptul de a nu fi luată în serios.

– În nici un caz, domnule Kent...

– David.

– ...nu veți pune nimic pe seama lipsei de experiență, sau nu știu ce altceva!

– Bine, repetă el, la fel de netulburat. Vom clarifica unele lucruri chiar acum, ca să nu mai fie loc de nici o neînțelegere între noi.

Se ridică în picioare și întinse mâna după una dintre sticlele cu suc.

– În primul rând, ai venit să lucrezi la un ziar, iar *The Ex-Pat* exact asta e – un ziar al dracului de bun.

Sigur că publicăm reclame. Care ziar n-o face? Constituie o sursă bogată de câștiguri și se pare că cititorilor noștri le plac. Ai venit aici așteptându-te să lucrezi într-o redacție de lux. Mă rog, îmi pare rău că nu ne ridicăm la înălțimea așteptărilor tale, dar totul ține de economii, Lauren.

– Domnișoară Adams, îl corectă ea, înțepată.

– Aici, în Hong Kong, chiriile sunt printre cele mai scumpe din lume, continuă el, netulburat. Dacă am de ales între a pierde doi salariați sau a mă muta într-un sediu mai ieftin, prefer varianta a doua. Știu din experiență că și aici putem lucra la fel de bine ca în orice zgârie-nori scump. Iar în ceea ce privește angajarea ca editorialist – sunt de acord: scrie-mi un articol despre un subiect din Hong Kong.

Bău din paharul de plastic.

– Ei? Ai vreo idee?

Lauren începea să se simtă jalnic.

– Lauren? o îndemnă el.

– Domnișoară Adams, replică Lauren, sfidătoare.

– Despre ce-mi vei scrie? o întrebă, aspru.

Răspunsul fu un mormăit.

– Cum ai spus?

– Nu știu, repetă ea, mai tare.

– Și nici n-ai să știi, adăugă David, pe un ton mai moderat. Până nu ajungi să cunoști orașul. Ceea ce-ți va lua timp.

Se așeză la loc.

– Acum îți înțelegi situația, *domnișoară* Adams?

Ochii ei albaștri scăpărară periculos.

– Chiar vă *place* să umiliți oamenii? întrebă, încet.

– Nu se pune problema umilirii, replică el. Dar cred că e mai bine să afli câteva adevăruri fundamentale, înainte de a merge mai departe.

Tonul i se împlânzi, într-o încercare de a vorbi mai puțin usturător.

– Uite ce e, nici eu nu-mi doresc mai mult să ne certăm decât cred că-ți dorești tu. Una la mână, e prea cald. Dar să revenim la interviul tău. Ți-am spus eu, măcar *o dată*, că *The Ex-Pat* ar fi ceva ce nu este? Ți-am spus că avem redacția în cea mai elegantă clădire din Hong Kong? Lauren... săvârșești o nedreptate gravă, dacă-ți închipui că sunt genul de om care ar târî cu deliberare pe cineva până la antipozi, numai pe baza unui șir de minciuni.

Lauren se mai calmase, dându-și seama de adevărul cuvintelor lui; și-și mai dădea seama și că își lăsase imaginația s-o ia razna, ridicându-i așteptările.

– N-am vrut să insinuez asta, spuse ea încet. Îmi pare rău, domnule Kent. Poate că e mai bine să plec, înainte de a mă face de râs și mai rău.

– Ei, stai puțin. Nu e cazul.

– Ba eu cred că este, replică Lauren, ridicându-se în picioare.

– Și unde te duci? o întrebă David, cu nervozitatea și furia revenindu-i în ton.

Lauren ridică din umeri, luându-și geanta. Se făcuse de râs atât de rău, încât nici nu mai era capabilă să-l privească în față.

– Îmi pare *realmente* rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul, domnule Kent. La revedere.

– Lauren!

În ușa, se opri și îl privi peste umăr. Nu avea deloc chef să-l lase să-i pună sare pe răni. Deja se simțea destul de prost. Tocmai distrusese acea șansă unică în viață cu care se mândrise atât de mult timp de două luni. Kent avea dreptate: *era* naivă. Dar faptul de a ști acest lucru nu făcea tristul și îngrozitorul adevăr cu nimic mai suportabil.

David deschise gura să mai adauge ceva, dar Lauren era atât de necăjită încât nu dorea decât să lase în urmă toată șandramaua, pierzându-se printre milioanele de oameni care forfoteau în Hong Kong.

Îi întoarse spatele și ieși din încăpere, trecând grăbită printre birourile îngrămădite în sala redacției, fără a lua în seamă privirile curioase ale celorlalți angajați de la *The Ex-Pat* dar simțindu-le totuși ochii ațintiți asupra ei, până când ajunse la liftul vechi și șubred și evadă deznădăjduită din visul cândva dulce care se acrise atât de repede.

Capitolul 3

Lauren avu nevoie de un minut, poate chiar mai puțin, ca să se piardă în mulțime. În curând, Districtul Central, cu labirinturile sale succesive de străzi și intersecții aglomerate, o înghiți.

Grăbită, se îndepărtă cât putea de mult de redacția *The Ex-Pat*, până când, în sfârșit, emoțiile tumultuoase începură să i se mai calmeze.

Aici, pe aceste străzi forfotitoare, găsea anonimatul la care râvnea cu atâta disperare. Din modul cum se comportase în fața lui David Kent nu mai rămăsese decât o amintire, dureroasă, dar totuși numai amintire. Trebuia să accepte faptele așa cum erau și să profite de ele cât putea de mult. În fond, putea reuși chiar să întoarcă în avantajul ei această întâmplare neplăcută, deși știa că așa ceva ar fi fost imposibil, că nu încerca decât să se simtă mai bine.

Ajunsese în ambianța sonoră destul de europeană de pe Des Voeux Road, iar atenția îi fu atrasă de un

impresionant complex cu cinci etaje, numit *The Landmark*, care părea să găzduiască o nesfârșită procesiune de magazine. Căutându-și refugiul în diversitatea lor, intră în centrul comercial, lăsând imaginile și sunetele orașului s-o consoleze și mai mult. După un timp, intră într-o cafenea luminoasă și se așază lângă fereastră, cu o ceașcă de ceai chinezesc delicat, încercând să-și adune gândurile.

Dar, stând acolo, nu făcea decât să aibă și mai mult timp de gândire. Cât de prosteste se comportase! Ar fi fost plăcut să creadă că David Kent avusese dreptate în legătură cu oboseala zborului, să-i expedieze izbucnirea ca pe un incident neînsemnat și în curând – cum ar fi fost cel mai bine – uitat. Dar Lauren știa ea ce știa. Ca un copil, își lăsase gândurile să fie influențate de o imaginație hiperactivă și, întocmai ca un copil răsfățat, se purtase abominabil, când realitatea nu se ridicase la înălțimea fanteziei.

Și totuși, nu prea avea ce câștiga reluând încontinuu în minte evenimentele acelei după-amiezi. Își compromisese marea șansă. Numai asta conta, era singurul fapt fundamental pe care trebuia să învețe să-l accepte.

Acum, însă, îi veni în minte un nou gând. Ce-aveau să creadă despre ea familia și prietenii – mă rog, mai mult niște cunoștințe, din moment ce întotdeauna fusese cam unilaterală în obiectivele ei de legare a prietenilor – când se întorcea acasă atât de curând, ea, Lauren, marea ziaristă?

Disperarea amenința s-o copleșească din nou și, înainte de a se întâmpla acest lucru, se ridică și porni grăbită spre casă, cu gândul de a achita consumația.

– Vai de mine!

În acel moment, abia, își dădu seama că încă nu-și schimbase banii britanici pe dolari din Hong Kong.

Umerii i se înmuieră. Dintr-o dată, simți că ajunsese în pragul lacrimilor, căci aceasta era umilinta supremă, necesitatea de a se prezenta în fața chinezoaicei cu expresie înțepată de la casă și a-i explica.

Dar nu avea nimic de câștigat amânând mărturisirea, așa că, oftând, își continuă drumul spre teighea, unde își dresе vocea și spuse în chineză:

– Scuzați-mă. Se pare că am dat de necaz...

Chinezoaica o privi cu reținere, de pe scaunul ei înalt de la casă, cu o expresie la fel de nepătrunsă ca aceea a lui Buddha însuși.

– Necaz? întrebă ea, prudentă.

Lauren zâmbi forțat, cu intenția de a o destinde, asigurând-o că nu era decât o problemă minoră.

– Tocmai mi-am dat seama, continuă ea în chineza pe care în ultimele două luni o exersase din ce în ce mai mult, abia azi după-amiază am sosit. Încă n-am apucat să-mi schimb banii.

Chinezoaica înțelese perfect.

– Trebuie să plătiți nota, insistă ea tăios, făcându-i pe câțiva dintre ceilalți clienți să ridice privirile, curioși, ceea ce nu făcu decât să sporească jena lui Lauren.

Clătină din cap.

– Da, știu, răspunse, vorbind încet. *Vreau* să plătesc. Dar asta-i tot ce am la mine.

Și scoase o hârtie de cinci lire sterline, pentru a demonstra problema, în eventualitatea că nu stăpânea limba chineză atât de bine pe cât credea.

– Vă pot plăti în valută englezească?

Un ospătar, cu părul foarte negru și o expresie vădit suspicioasă pe chipul lung și slab, apărură lângă umărul lui Lauren.

– Aveți o problemă aici? întrebă el, într-o engleză nesigură.

Lauren se întoarse spre el, întrebându-se cum putea să se complice atât de mult o problemă așa de simplă, dar înainte de a apuca să-i răspundă, chelnerul întrebă:

– Aveți o reclamație?

– Nu, clătină ea din cap, eu doar...

– Nu vrea să plătească nota, spuse veninos casierita.

– N-am spus asta! exclamă Lauren, indignată.

Ospătarul o privi sever, cu o dezaprobare evidentă.

– Trebuie a achita consumația, o preveni el ferm, altfel eu trebuie chem administrator.

– Nu va fi necesar, interveni un alt glas.

Totii ochii se întoarseră spre noul sosit, care tocmai intrase în local. Văzură un bărbat înalt, abia trecut de treizeci de ani, bronzat, athletic, cu mânecile suflecate și cravata maro largită la gât.

Lauren făcu ochii mari.

– Domnul Kent!

Surâsul lui nu fu mai mult decât o tresărire a buzelor.

– David, o corectă, în felul său dezinvolt și plăcut. Sper că nu pleci deja, nu-i așa, domnișoară Adams? Abia ai sosit.

– Dar...

Întorcându-se spre chelner, chipeșul redactor șef spuse:

– *Yee laai tcha, m goi.*

Ospătarul dădu din cap, cu orice urmă a ostilității dinainte risipită, și plecă grăbit să mai aducă ceai, iar când Lauren nu schiță nici un gest de a se întoarce la masa pe care tocmai o eliberase, David îi puse o mână pe umăr, pentru a o conduce.

– Vino, o chemă el, binevoitor.

Neavând încotro, Lauren porni înapoi spre masă, în același timp bucuroasă că David apăruse înainte ca problema cu valuta să scape complet de sub control, dar și jenată că trebuia să se confrunte iarăși cu el.

– Cum... cum ați știut unde să mă găsiți? întrebă ea, în timp ce se așezau față în față. Inimă îi bătea nebunește, iar gândurile i se aflau încă în plin tumult, parțial în urma evenimentelor din ultimele câteva minute, dar și pentru că atingerea lui ușoară o afectase în modul cel mai neliniștitor, dar deloc neplăcut.

– Doar nu credeai c-aveam să te las să fugi așa, nu?

– M-ați urmărit, ghici ea.

– Mi-am dat toată silința, chicoti David. Deșt ești destul de iute de picior, domnișoară Adams. De două ori ți-am pierdut urma. Apoi, spre norocul meu, te-am

zărit tocmai când intrai în *The Landmark*. După aceea, n-a mai trebuit decât să descopăr în care magazin intraseși.

Nu știa dacă să-i fie recunoscătoare pentru considerație, sau să se supere că o urmărise, violându-i astfel intimitatea. Totuși, nu putea nega că o salvase dintr-o scenă posibil jenantă, așa că mărturisii:

– Am avut noroc că m-ați găsit la timp.

Chelnerul le aduse ceaiurile, apoi îi lăsă singuri.

– Îmi pare *foarte* rău, domnule Kent. Pentru cele de adineaori, vreau să spun.

– Ți-am mai zis, nu merită să ne mai gândim, răspunse David.

– Dar nu înțelegeți...

– Ba cum să nu înțeleg, insistă el. Și eu am trecut prin asta, nu uita. Ești tânără. Ești ambițioasă. Ești foarte dornică să-ți aduci contribuția și consideri că trebuie să le faci pe toate contra cronometru.

Clătină din cap.

– De-ai ști, numai. Ai tot timpul.

Lauren îl privi curioasă.

– Se pare că vorbiți din experiență, domnule Kent.

– David.

Zâmbetul îi alungă o parte din nefericirea de pe față.

– Bine – David.

– Din experiență? analiză el un moment cuvântul, în timp ce gusta din ceai. O, am experiență destulă, ba bine că nu. M-am angajat la ziarul local imediat cum am terminat școala. Am început ca băiat la toate. Am

umblat pe ici pe colo, am descoperit ce înseamnă telemarketingul, publicitatea, producția, arhiva și, în sfârșit, articolele.

– Atunci, cum ai ajuns aici?

– Într-o dimineață de luni, cam cea mai mohorâtă, mai rece și mai ploioasă din ultima sută de ani, ziarul la care lucram s-a debarasat de jumătate din forțele sale de muncă, inclusiv de mine. Pe-atunci, aveam cam vârsta dumitale, și am luat-o ca pe o insultă personală. În fond, nu le dăruisem șapte ani din viața mea? În vremurile acelea, și eu eram ambițios. Voiam să urc încontinuu și mă nemulțumea faptul că, după părerea șefilor mei, nu meritam să mă păstreze.

Pe chip îi apăru o expresie îndurerată, pe care și-o ascunse repede.

– Pierderea unei slujbe te poate aduce brutal la realitate. Am devenit foarte pesimist. Dar, într-un târziu, când le-am privit pe toate în perspectivă, mi-am dat seama că toată ambiția, toate acele sacrificii personale pe care le făcusem ca să urc scara, nu mă duseseră nicăieri. După două săptămâni, însă, am înțeles că eram mai fericit *fără* să mă sâcâie toate acele ambiții. Deci, s-ar putea ca foștii mei șefi să-mi fi făcut o favoare, când m-au concediat.

Toate aceste noi descoperiri despre el o fascinau.

– Tot nu înțeleg, insistă ea. Cum ai ajuns aici?

– Simplu. M-am hotărât să-mi folosesc banii de prisos pentru a vedea câte ceva din lume, înainte de a porni în căutarea altui loc de muncă. Am ajuns până la Hong Kong și m-am îndrăgostit.

Lauren, care tocmai își lua ceașca, se opri. Avu o stranie și inexplicabilă senzație de dezamăgire, căci până acum presupusese, în mod automat, că era liber și fără obligații. Brusca descoperire a faptului de a fi căsătorit, logodit sau implicat într-un alt fel de relație sentimentală îi atârta curiozitatea și îi provoca un regret straniu.

Înainte de a-și putea pune întrebări despre propriile ei emoții, își auzi vocea repetând:

– Te-ai îndrăgostit?

David dădu din cap.

– De oraș.

Valul brusc de ușurare fu la fel de irațional ca toate celelalte emoții pe care i le stârnise David Kent până atunci, dar acest lucru nu-l făcea să fie mai puțin binevenit. Imediat, însă, în mintea ei cam zăpăcită se iviră noi întrebări. Nu încăpea nici o îndoială că era un bărbat atrăgător. Dar acest lucru, în sine, constituia o observație remarcabilă și neobișnuită din partea ei, întrucât niciodată nu ținuse seama de mutle alte lucruri în afara dorinței de a-și realiza cariera aleasă.

Poate că și ea învăța că ambiția nu era totul.

– Deci, ai rămas aici, spuse, luându-și din nou ceașca. Și te-ai angajat la *The Ex-Pat*.

– Exact, confirmă David. Mai mult sau mai puțin. Dar de-ajuns atâta, despre mine. Pe *dumneata* trebuie să te descoperim.

Starea ei de spirit, care se mai înseninase cât de cât, se posomorî din nou.

– N-am vrut să par atât de încrezută, la redacție, îi spuse ea, cu sinceritate. Cred că mă așteptasem la prea mult. După ce făcusem atâta drum... mă simțeam, cum să spun... trădată.

– Vei realiza tot ce-ți dorești, cu timpul, prezise David. Dar nimic nu poate înlocui experiența și răbdarea. Nu uita, trebuie să înveți să umbli, înainte de a ști să alergi. Și cu toate că s-ar putea să pară cam rudimentar, ziarul nostru e unul dintre cele mai bune periodice de gen pe care le vei găsi oriunde.

– Acum îmi dau seama, răspunse ea, cu tristețe.

– Ți-am văzut lucrările, continuă David. Știu că ai talent la scris. Ceea ce vreau să faci acum e să te întorci la redacție și să-mi permiți să te prezint celorlalți.

Lauren căzu pe gânduri, străduindu-se să-și stăpânească panica tot mai intensă.

– Știu că te simți stânjenită, spuse el încet cu o blândețe plină de înțelegere, pe care Lauren o găsi atât liniștitoare, cât și plăcută. La urma urmei, ți-ai făcut o ieșire destul de dramatică. Dar dacă-ți dorești cu adevărat să te realizezi ca ziaristă...

Buzele ei pline se arcuie într-un surâs.

– Mi-o doresc.

– Atunci, cum rămâne? Hai, până n-o șerg toți înainte de terminarea programului, în absența mea.

Hotărându-se, Lauren dădu din cap.

– Bine... David. Crede-mă că vreau să fac ceva. Dar vin numai cu o singură condiție.

O privi ușor surprins.

– Da, domnișoară Adams?

Zâmbetul ei deveni mai luminos.

– Să începi să mă numești Lauren.

David surâse și el, iar Lauren, privindu-l în ochi, simți o mulțumire la fel de nouă pentru ea ca orașul acela imens.

– Lauren, spuse el, ridicându-se. Tocmai ai încheiat un târg avantajos.

Următoarele câteva zile au fost un caleidoscop de imagini și sunete noi, Lauren profitând la maximum de timpul liber înainte de a-și începe munca în noua funcție. David Kent îi spusese că trebuia să cunoască orașul înainte de a putea scrie despre el și exact asta intenționa să facă.

În fiecare dimineață, pleca din apartament și lua tramvaiul spre câte unul dintre cele patru districte din Hong Kong, unde observa, lua însemnări, angaja conversații cu unii localnici pentru a-și îmbunătăți fluența în limba chineză și intra în vorbă cu turiștii pentru a afla și punctele lor de vedere. Se plimba pe străzile și prin parcurile insulei, mergea cu autobuzele, trenurile și metroul, începând treptat să perceapă starea coloniei. La fel de hotărâtă ca întotdeauna, se dedica întru totul acestei noi faze din cariera ei.

Seara se întorcea acasă, extenuată dar satisfăcută de rezultatele eforturilor ei. Când se prezentă la muncă, luni dimineață la prima oră, ajunsese să înțeleagă orașul incomparabil mai bine.

Pe drumul spre redacție, în acea primă zi, se simțea puțin cam neliniștită, dar nu prea tare, acum când David le-o prezentase noilor ei colegi. Își dădea seama

că primele impresii fuseseră, cu siguranță, înșelătoare. David îi explicase, la întoarcerea de la cafenea, în acea tumultuoasă primă zi la Hong Kong:

– Sunt burlaci, cu toții. Și, cum probabil ai observat, nu sunt tocmai gospodari.

– Nu *tocmai*, răspunsese ea sec.

– Cred că, femeie fiind, te temi că vei dori să faci schimbări, să impui o anumită ordine – iar dacă nouă, burlacilor, ne e groază de ceva, e schimbarea.

Ridicase privirea spre profilul lui, în timp ce-și continuau drumul pe strada aglomerată, împestrițată de razele soarelui, cu nedumerire și puțină tulburare la gândul straniei emoții pe care i-o provocase descoperirea statutului de celibatar al lui David. Realistă ca întotdeauna, reflectă că iar își lăsa imaginația s-o ia razna, că faptul de a se afla în acea țară străină și exotică, împreună cu un bărbat chipeș ș fermecător, amenința să-i umple capul cu romantism. La urma urmei, înainte de asta n-o preocupase aproape deloc viața sentimentală. Dar, în fond, nici nu mai cunoscuse alt bărbat ca David Kent.

Ei nu, că iar începea! Ea ridicol. Cum *putea* fi atrasă de acest bărbat? Nu știa aproape nimic despre el! Trebuia să și-l scoată din cap o dată pentru totdeauna și să se concentreze asupra unor probleme mai importante – cariera ei, de exemplu.

Și totuși... *avea* ceva, în strălucirea de fildeș a zâmbetului său dezinvolt, în făgăduiala de umor din ochii căprui și adânci, în inteligența, compasiunea și

masculinitatea lui care-i trezea lui Lauren o dorință până atunci adormită, dorința de a-i simți atingerea ușoară a buzelor, puterea încurajatoare a îmbrățișării...

Cu un efort hotărât, își alungă din minte orice idee de romantism și relații sentimentale. De-acum încolo, trebuia să se concentreze numai asupra muncii – și să se asigure că singura relație dintre ei era strict profesională.

Prima săptămână trecu în zbor. Lauren își impuse să învețe obiceiurile redacției și să se integreze cât putea de bine. Și, imediat ce își dădură seama că nu avea de gând să perturbe haosul organizat de la locul lor de muncă, descoperi că-i era ușor să-și creeze relații plăcute cu ei. N-ar fi putut să fie mai prietenoși cu ea nici dacă încercau, iar Lauren se bucura în sinea ei că o acceptaseră atât de bine.

De asemenea, făcu din urmărirea datornicilor o artă rafinată și în curând reuși să reducă perceptibil numărul agenților publicitari care nu-și achitaseră facturile.

Totuși, David avusese dreptate; toți cei din redacție erau perfect capabili să se înlocuiască între ei. Cuvântul-cheie era adaptabilitatea, căci *The Ex-Pat* era un ziar mai restrâns decât își dăduse ea seama. Acestea fiind zise, însă, era profund impresionată de ziarul pe care-l puteau difuza săptămânal pentru peste douăzeci de mii de rezidenți britanici din Hong Kong. Simțea cu adevărat că, în timp, de acolo putea ajunge departe.

La sfârșitul săptămânii, Lauren prezentă un scurt articol umoristic despre pericolele de a uita să-ți schimbi valuta străină și, spre marea ei încântare, David îi promise că avea să-l publice în numărul de săptămâna viitoare.

Hotărându-se să-și forțeze norocul, spuse:

– Ăă... David... voiam să-ți vorbesc despre ceva anume.

Era vineri spre seară și se aflau în cabinetul lui. Vremea continua să fie uscată și secetoasă, dar între timp Lauren începuse să se deprindă cu umezeala constantă din atmosferă.

Obișnuitul iureș aparent dezorganizat de a întocmi ultimul număr al ziarului rămăsese în urmă pentru încă o săptămână, iar David se simțea absolut expansiv și deschis în fața ofertelor.

– Da, Lauren?

– Am lucrat la un articol peste care aș dori să arunci o privire.

Se uită la ea cu interes, căci încă nu discutaseră despre nici un posibil subiect, David mulțumindu-se s-o lase să se familiarizeze cu noua ambianță, timp de vreo două săptămâni.

– Așa?

– Da, dădu ea din cap. Am... în fine, mi-ai spus că trebuie să cunosc orașul, înainte de a încerca să scriu despre el.

– Iar acum, îl cunoști.

– Da.

Lauren puse un plic pe birou, în fața lui.

- Poate te uiți peste el când ai un moment liber.
- Sigur.
- Păi...

Se simțea nefiresc de intimidată în fața lui, fiindcă, oricât ar fi încercat, nu reușea să-și înăbușe atracția pe care i-o inspira. Efectiv, îi era greu să nu-l placă. Dar, din nefericire pentru Lauren, nu era vorba de problema „plăcutului” pur și simplu. Era ceva mult mai intens.

- Atunci, ăă, ne vedem luni, încheie ea, cam încurcată.

David dădu din cap și, când el îi zâmbi, pulsul lui Lauren o luă la goană.

Aproape ajunsese la ușă, când îl auzi strigând-o pe nume. Întoarse capul imediat, cu o expresie curioasă și, poate, puțin cam nerăbdătoare.

- Da?
- Weekend plăcut.

Așteptă un moment înainte de a-i răspunde, nesigură dacă nu cumva expresia sau cuvintele lui ascunseseră și altceva, un soi de mâhnire că nu petreceau weekend-ul împreună – o amărăciune pe care o simțea și ea. Apoi, însă, conchise că iar îi juca farse imaginația și, în cele din urmă, spuse:

- Și ție la fel.

Abia când ajunsese în apartament, Lauren își aminti că Maggie plecase acasă în acel weekend, cum făcea de obicei. Reieșea că o așteptau două zile de singurătate și, când intră în apartament, fu frapată de pustietatea și tăcerea desăvârșită din locuință.

Aerul era înăbușitor, așa că deschise câteva ferestre. Din strada de jos pluteau până la ea sunetele traficului.

lui, mârâitul și torsul motoarelor de mașini, țișătul ocazional al câte unui claxon. O vreme, nu făcu decât să stea lângă fereastră, cu o dispoziție contemplativă, căci peisajul – fremătătorul Port Victoria – era destul de magnific pentru a-i tăia respirația.

Se întreba ce să facă în timpul weekend-ului. Explorase deja o mare parte din Hong Kong și din Noile Teritorii. Poate că avea să facă unele cumpărături și să scrie câteva scrisori și cărți poștale acasă.

Se hotărî să facă un duș, pentru a se relaxa după tensiunile zilei, după care, îmbrăcată numai cu un capot de mătase de culoarea piersicii, își fierse un ceai și se tolăni pe canapea, hotărâtă să mănânce mai târziu, când vremea se mai răcorea și avea să-i revină pofta de mâncare.

Avusese o săptămână grea, iar acum, la sfârșitul ei, efectele muncii intense începeau să-și spună cuvântul. În timp ce soarele chihlimbariu își începea coborârea regală dincolo de orizontul apusean, iar livingul mic și ordonat se întuneca încet, Lauren simți că și pleoapele i se îngreunau treptat.

Aproape fără să-și dea seama, adormi.

Știu că visa imediat ce se pomeni pe câmpia aceea stranie și nemărginită pe care o întâlnire în visul din prima ei zi la Hong Kong, dar era conștientă de acest lucru numai într-un mod vag. Și, în orice caz, era prea curioasă și, da, o idee cam alarmată, la gândul de a face o descoperire.

Încet, se răsuci în cerc. Da, toate erau exact la fel ca în acel prim vis enigmatic. Văzu întinderea mlăștinoasă, cu băltoace pline de iarbă unele după

alte. Mai departe, spre nord, se afla plantația de orez, iar la est se înălțau munții albaștri cețoși, sumbri, tainici și de nepătruns.

Din nou o izbi realitatea absolută a împrejurimilor. Simțea căldura umedă a aerului pe față, auzea strigătele îndepărtate și răgușite ale păsărilor care se înălțau spre cer, la sud. Totul era atât de viu, *prea* viu pentru a fi pus doar pe seama unui vis.

Dar ce însemna? Ce încerca să-i spună subconștientul?

Se opri în fața pădurii dese de copaci înfășurați în liane și vițe, încercând să gândească pe îndelete, să distingă un oarecare sens în tot misterul. În acel moment, auzi trosnetele cuiva care se apropia prin întunericul verzui al pădurii.

Tresări, deși cunoștea identitatea noului sosit. Instinctiv, se îndepărtă cu câțiva pași de vegetația fremătătoare, până când, dintr-o dată, putu distinge o siluetă întunecată plutind printre umbre, o formă nedefinită care sări pe neaunțate la vedere, făptura unui bărbat, înalt, athletic, cu păr brunet și zâmbet victorios...

Un surâs îi arcui și ei buzele, un surâs plin de dor și nerăbdare. Gura i se deschise, pentru a-i șopti numele:

– *David...*

Dar... nu! Scoase un țipăt. *Nu* era David! Niciodată nu-l mai văzuse pe acel om, deși i se părea straniu de familiar. Și, cu toate că zâmbea larg și aparent sincer, iar ochii săi căprui, orientali, nu inspirau decât făgăduieli de afecțiune și considerație, Lauren simțea într-un fel că nu era demn de încredere... ba chiar, dimpotrivă... că era un om de *temut*...

Capitolul 4

– Hmm? Ce... cine...?

Lauren nu știa ce anume o trezise, brusca descoperire că necunoscutul din visul ei nu era un om de încredere, sau zgomotul insistent al soneriei. Când, în sfârșit, pleoapele i se deschiseră, știu cu siguranță un lucru: dormea de o bună bucată de timp, căci în living se întunecase apreciabil, de când închisese ochii.

Se ridică în capul oaselor, încă buimacă și neliniștită de vis, deși unele dintre detaliile mai mărunte începeau deja să se estompeze, fiindu-i tot mai greu să și le amintească.

Soneria țârâi din nou.

Lauren se uită la ceasul de pe consolă. Era ora nouă fără un sfert.

Se încruntă. Încă destul de dezorientată de vis, simți un junghi de îngrijorare. Cine o căuta, la ora aceea? Apoi, însă, își permise să se relaxeze. Probabil că nu era decât una dintre prietenele lui Maggie, care

nu știa că aceasta plecase în weekend. Totuși, Lauren ieși în antreu, pe vârfuri, și când ajunse la ușă întreabă prudentă:

– Da? Cine e?

– Lauren? răspunse un glas.

Se încruntă.

– Lauren, tu ești? Sunt eu – David Kent.

Acum chiar rămase nedumerită. Ce căuta acolo David? Se întreabă dacă totul era în regulă la redacție. Grăbită, trase zăvorul ușii și o deschise. Aproape imediat, David năvăli pe lângă ea, ducându-se direct în living, cu chipul încordat – după câte se părea, de furie.

– David? întreabă Lauren, îngrijorată.

Închise ușa după el și îl urmă grăbită în living.

– David? repetă ea. S-a-ntâmpnat ceva?

Până atunci, nu-l văzuse decât cu cămașă și cravată.

Acum era îmbrăcat lejer, într-un tricou bleu-pal și o pereche de pantaloni de bumbac gri deschis. Expresia lui, însă, nu era relaxată deloc. Ochiul său căprui o sfredeleau de-a dreptul, iar în mâna dreaptă ținea un plic, atât de strâns, încât hârtia se îndoia între degete.

– Da, răspunse el în cele din urmă, cu glasul scăzut și tăios. Da, Lauren, s-a *întâmpnat*. Asta.

Și, cu aceste cuvinte, aruncă plicul pe măsuta de cafea.

Lauren clătină din cap.

– Nu înțeleg.

– Articolul pe care mi l-ai dat înainte de a pleca acasă. Cel despre dentiștii ilegali.

Vocea ei deveni mai prudentă.

– Ce-i cu el?

– Ce-i cu el?! pufni David. Chiar e nevoie să-ți spun?

– Cred că n-ar strica, răspunse ea, adăugând cu subînțeles: *după* ce-ți prezinți scuzele pentru cum te-ai comportat până acum.

Aceste cuvinte părură să-i mai potolească ostilitatea, aproape ca și cum abia acum ar fi început să-și dea seama unde anume era.

Dădu din cap.

– Da, ai dreptate, spuse el, mai calm. M-am pierdut cu firea. Scuză-mă. Sper că nu te-am deranjat. Îmi dau seama că abuzez de timpul tău liber și nu-ți voi răpi din el mai mult decât e necesar. Dar cred că ar fi mai bine să lămurim câteva lucruri.

– În legătură cu articolul meu?

– Da, dădu David din cap – scurt, vioi, numai profesionalism.

Lauren se încruntă. Ce-ar fi putut să scrie, de provocase o asemenea reacție? Neputând să obțină licențe de la guvernul din Hong Kong, nici să se califice profesional în China, mulți dentiști își amenajaseră cabinetele ilegale lângă așa-numitul Oraș Zidit din Kowloon, unde efectuau operații suspecte și adeseori periculoase. De cum auzise despre această ocupație, cu ocazia plimbărilor ei de săptămâna trecută, Lauren se hotărâse s-o investigheze mai îndeaproape. Articolul – două mii de cuvinte, explicând cum se ajunsese la situația actuală – fusese gândit ca un avertisment către rezidenți și turiști deopotrivă, prevenindu-i să evite acele locuri.

– Regret, David, dar nu înțeleg care e problema. Nu ți-a plăcut articolul?

– Ba sigur că mi-a plăcut, replică el, răstit. A fost unul dintre cele mai meticuloase documentate și bine scrise reportaje pe care am avut vreodată plăcerea să le citesc.

– Atunci, îl vei folosi?

– Cu siguranță.

– În cazul ăsta... Îmi pare său, dar nu înțeleg. Care e problema?

– Problema, Lauren, e simplă: ca să te documentezi atât de bine pentru articolul ăsta, a trebuit să te duci la Orașul Zidit și să discuți personal cu unii dintre șarlatanii ăia. Am dreptate?

Lauren tăcu un moment, înainte de a recunoaște:

– Da.

– Și, inevitabil, cercetările te-au purtat până în Orașul Zidit?

– Desigur.

David clătină din cap, exasperat vizibil.

– Nu înțelegi ce risc ți-ai asumat? Pentru majoritatea oamenilor, Orașul Zidit e tabu. Până și autoritățile se gândesc bine de tot înainte de a intra acolo! E un labirint de străduțe răpciugoase, lipsite de cele mai elementare amenajări. E căminul criminalilor de tot felul. Chiar și cel mai ageamiu și mai neștiutor turist are atâta minte ca să nu viziteze locurile!

– Dar am fost în perfectă siguranță...

– În siguranță!

Lauren refuza să cedeze.

– Oricum, nu mi s-a întâmplat nimic, sublinie ea.

– Nu, confirmă David. Slavă Domnului. Dar cred că nu-ți dai seama ce noroc ai avut!

Tăcu o clipă, încercând să-și stăpânească nervii și să vorbească mai rezonabil.

– Ascultă, privește problema din punctul meu de vedere. Ca redactor șef, răspund de siguranța ta. Știu că nu te pot ține în puf. Nici n-aș vrea. Dar trebuie să te opresc să-ți asumi riscuri inutile.

– Iar vizita în Orașul Zidit a fost un risc inutil?

– Dacă știai atât de multe câte *crezi* că știi, replică el, nu mai era nevoie să-mi pui întrebarea asta.

– Poate că-mi place un pic de pericol, răspunse ea, sfidătoare.

În cameră se lăsă tăcerea, iar Lauren își dădu seama cât de mult se întunecase, o dată cu apusul soarelui. Prin aer plutea o senzație de electricitate, în timp ce David stătea privind-o, și deodată Lauren își aminti că era îmbrăcată numai într-un capot de mătase care i se mula pe toate curbele trupului, atât de strâns încât lăsa foarte puține detalii în seama imaginației.

Spre surprinderea ei, însă, acest lucru n-o făcu decât să devină și mai îndrăzneată, și într-o parte ascunsă, detașată, a minții, se miră de propria-i lipsă de pudoare. În acel moment, toate celelalte considerente, cu excepția faptului elementar că el era bărbat iar ea femeie, se risipiră. Micul apartament, aflat la mare înălțime deasupra străzilor agitate din Hong Kong, era o lume în sine, un univers al lor propriu, și

puteau foarte ușor să fie singurii doi oameni de pe planetă, în acel moment din timp.

– Ți place pericolul, nu-i așa? întrebă el, încet.

Nu-i răspunse. Gura i se uscaseră atât de tare, avea gâtul atât de contractat, încât i-ar fi fost imposibil să vorbească.

Încet, David ocoli măsuța de cafea și se opri în fața ei. Acolo, în penumbra tot mai adâncă, Lauren simți căldura care iradia din trupul lui, mirosul proaspăt și curat, de săpun, parfumul slab dar inconfundabil al *after-shave*-ului – fructe și mirodenii, plus o aromă bărbătească subtilă dar puternică – iar această senzație o făcu să se simtă și mai amețită.

S-ar fi putut retrage, dacă ar fi vrut, sau ar fi putut să-l respingă ori să-i ceară să nu facă ceea ce știa că se pregătea să facă. Dar nu schiță nici unul dintre aceste gesturi, stând doar pe loc, lăsându-l să se apropie, s-o ia în brațe și s-o tragă ușor spre el. Se supuse de bună-voie, docilă, dornică aproape, într-un vârtej de emoții și dorințe care ieșeau la suprafață într-însa pentru prima oară, în timp ce era purtată pe acel minunat val al descoperirii.

David se aplecă încet, coborându-și fața spre a ei. Degetele lui lungi se flexară ușor, făcând-o să se înfioare din creștet până-n tălpi, cu o palmă apăsată pe spate și cealaltă abia atingându-i ceafa, sub cascada părului blond închis.

Se sărutară.

La început, fu numai o delicată atingere a buzelor, nu un sărut lung ci o serie de mici întâlniri și

despărțiri exploratoare, fiecare scâldându-se în căldura, mirosul și senzația gingașă a celuilalt. Apoi, treptat, în timp ce David o trăgea și mai aproape, iar ea îi răspundea asemenea, sărutările deveniră mai insistente, mai flămânde, mai pline de dorință. În acel moment, fiecare dintre ei s-ar fi înecat bucuros în îmbrățișarea celuilalt.

Momentul era desprins din timp. În cameră nu se mai auzea nici un alt sunet, pe lângă respirațiile lor neregulate, surescitate. Când în sfârșit se desprinseră, o făcură cu regret considerabil, dar în același timp fiecare din ei ezita în chip curios să-l privească pe celălalt în față.

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat adineaori, spuse el cu glas scăzut, tandru. Dar când ți-am citit articolul și mi-am dat seama că trebuia să te fi dus *efectiv* în cuibul ăla de hoți...

Lăsa fraza în aer un moment, înainte de a adăuga:

— Dumnezeuule, dacă ți se întâmpla ceva...

Lui Lauren i se păru că acum îi înțelegea îngrijorarea și dădu din cap, încă neavând încredere în sine însăși ca să vorbească. Îi privi chipul atât de frumos. Acum era cufundat într-o umbră cenușie, dar avea o expresie extrem de serioasă. Îi observă palpitațiile mărunte ale mușchilor de la fălci.

Apoi, se sărutară din nou, iar de astă dată Lauren simți un asemenea val de dorință încât deveni mai stăruitoare, posedată de o poftă cum până atunci nici nu visase. Îl trase spre ea, astfel încât cele două trupuri părură să se contopească într-unul singur, și în acel moment, în acea

clipă dinainte de a i se dărui complet, simți un brusc junghi de îndoială care duse imediat la panică.

Începu să se întrebe asupra faptelor și motivațiilor dintre ei. În fond, chiar era posibil ca și David să simtă același lucru pe care-l simțea ea pentru el? Cu siguranță, ar fi însemnat să aștepte prea mult de la el, nu? Atunci, poate că nu făcea decât să se vândă, permițându-i să profite de ea fiindcă îi era șef și singurul prieten adevărat de sex bărbătesc pe care și-l găsisese în Hong Kong.

Era un gând inacceptabil, dar și persistent, iar David îi simți trupul înțepenind pe neașteptate sub mâinile lui, chiar înainte ca tăcerea densă să fie risipită de târâitul ascuțit, discordant, al soneriei de la ușă.

Se smulseră unul de lângă altul ca doi elevi inovați, cu toată intimitatea dispărută, înlocuită de formalismul rigid și reținut pentru care britanicii sunt atât de renumiți și, adesea, ridiculizați. În timp ce-și agita grăbită mâinile prin păr, Lauren spuse:

— Aă... scuză-mă...

David dădu din cap, mormăind ceva.

Lauren ieși grăbită, pe cât de recunoscătoare pentru intervenție, pe-atât de nemulțumită totodată. Când deschise ușa, văzu pe palier un bărbat oriental scund și trupeș. Avea vreo șaizeci și ceva de ani, un cap în formă de glonț și o tunsoare cazonă țepoasă. Avu nevoie de un moment, până să-l recunoască pe locatarul din apartamentul de alături.

— Aă, bună seara, salută ea politicos, conform obiceiurilor chineze. Vă pot ajuta cu ceva?

Omul fu cam surprins de chineza ei curgătoare, dar și ușurat, căci nu știa o boabă de limbă engleză.

– Vă simțiți bine? o întrebă. Adineaori am auzit strigăte, iar apoi s-a făcut complet liniște.

Ochii urduroși ai bătrânului se abătură puțin, privind peste umărul ei. În întuneric, nu se distingea aproape nimic.

Lauren zâmbi forțat.

– Mi-e bine, mulțumesc. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Omul mai stătu un moment în fața ușii, revenind cu privirea spre fața ei.

– Dacă totul e bine...

– Da, este. *M goi.*

Vecinul se răsuci pe călcâie, iar Lauren închise ușa.

Nu era sigură ce anume simțea în acele momente. Uimire că ea și David ajunseseră la o asemenea intimitate. Dezamăgire că momentul nu evoluase spre ceva mai minunat. Dar toate aceste lucruri erau atât de noi pentru Lauren. Ce știa ea despre romantism? Înainte, nu avusese nici timp, nici înclinații pentru așa ceva. Iar asta o îngrijora. Îndrăzneă oare să-și dăruiască inima primului bărbat care o afecta într-un mod atât de straniu, sau era mai bine să se păzească împotriva eventualelor decepții și umilințe?

Reveni în living, tocmai când David aprindea lumina. Imediat, camera fu scăldată într-o aură vie, alb-gălbuie. Lauren ridică un moment privirea spre chipul lui, simțind o jenă pe care în urmă cu câteva momente o trecuse bucuros cu vederea. Expresia lui era indescifrabilă,

iar buzele, adineaori atât de tandre, se crispaseră într-o linie aspră, subțire. Lauren traversă încăperea și trase draperiile, mai mult ca să aibă o ocupație.

– Pot... să te tratez cu o băutură, sau ceva?

David clătină din cap, după care, dându-și seama că Lauren nu-l vedea, adăugă:

– Nu, mulțumesc. Cred că e mai bine să plec. Știi, Lauren, eu...

Auzindu-l, se întoarce, cu o expresie la fel de nepătrunsă ca a lui.

– Da?

Trăgând adânc aer în piept, David îl expiră într-un fel de oftat slab, tremurător.

– Iartă-mă, Lauren. Pentru adineaori. N-am avut dreptul...

Clătină din cap.

– Nici eu nu trebuia să răspund, remarcă ea. Nu m-a silit nimeni.

– Știu, dar...

Își caută înnebunit cuvintele, dar până la urmă nu găsi decât încă o scuză:

– Îmi pare *foarte* rău. Vreau să zic... În ultima săptămână, ne-am format o bună relație colegială. N-aș vrea s-o compromitem. Și, cu siguranță, n-aș vrea nici ca tu să crezi că am încercat să profit de tine în seara asta. Tot ce pot spera e că-mi vei trece cu vederea comportamentul. Nu se va mai întâmpla, îți promit.

Lauren nu era sigură dacă să se bucure sau să se întristeze și îl privi cum stătea în fața ei, stingherit și,

probabil, la fel de încurcat ca ea de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Mormăi o urare de noapte bună, apoi se răsuci pe călcâie și ieși grăbit. Peste un moment, Lauren auzi ușa închizându-se ușor în urma lui.

Dintr-o dată, weekend-ul se transformase într-un interval de timp nefericit și interminabil, micul apartament părănd imens și pustiu fără Maggie, care să-l umple cu buna ei dispoziție. În noaptea aceea, Lauren dormi pe apucate, tulburată de modul cum evoluase vizita lui David Kent, iar a doua zi dimineață porni încă din zori să viziteze magazinele, hotărâtă să-și ocupe mintea cu alte griji, mai puțin personale. La urma urmei, era mai bine să iasă și să circule, decât să stea închisă în casă cu frământările ei.

Reveni la *The Landmark*, unde își petrecu toată dimineața privind vitrinele. După-amiază se duse la Yub Tai Choon Gallery, să admire operele de artă plastică chinezească expuse. Pe înserat, însă, nu-i mai rămase decât să se întoarcă în apartamentul gol și la gândurile ei tulburate.

Oricât ar fi încercat să se opună, aceste gânduri continuau să fie dominate de David. Se întrebă dacă plănuiise cumva cele întâmplate în apartament, cu o seară în urmă. Oare emoțiile manifestate de el fuseseră sincere, sau doar o fațadă destinată să-i străpungă ei stavilele nevăzute? Era și el la fel de surprins ca ea de îmbrățișarea lor și de pasiunea ei abia ținută sub control?

Făcuse o scurtă referire la relația lor profesională. Chiar o prețuia atât de mult încât nu voia s-o pericliteze, permițând formarea unei legături mult mai personale? Sau asta nu era decât o scuză, menită poate să-i cruțe sentimentele fiindcă simțise cum i se răcise brusc ardoarea?

Sau, cumva, motivele lui erau mai personale? Era burlac, probabil cu obiceiuri adânc înrădăcinate în viața lui singuratică. Era posibil să fi cedat unui capriciu, unui moment de slăbiciune inspirat de intimitatea decorului, apoi să-și fi revenit brusc în fire, eventual după ce unele dintre propriile ei temeri și îndoieli i se transmisese și lui?

Existau atâtea posibilități, încât pur și simplu nu știa ce să creadă. Și se putea ca, în viitor, să revadă aceste perioade neliniștite, dându-și seama că, probabil, fusese mai bine așa.

Și totuși...

Pesimismul i se mai risipi duminică spre seară, când se întoarse acasă Maggie, plină de vești despre familie, logodnic și vecini. Lauren fu ușurată să stea la un ceai și la taclale cu prietena ei și, în timp ce o asculta cu interes sincer, la masa din bucătărie, se hotărî să lase cu fermitate în urmă orice sentimente o fi nutrit pentru redactorul șef de la *The Ex-Pat* și să-și vadă de viața ei.

În sfârșit, Maggie aduse vorba și de ea.

– Și cum a fost weekend-ul tău? Întrebă ea. A fost plăcut să ai apartamentul numai pentru tine?

– Ei, a fost liniște, cu siguranță, răspunse Lauren, zâmbind.

– Chiar fac atât de mult zgomot?
– Nu. Sinceră să fiu, mi-a fost dor de tine, Maggie.
– Îmi pare bine. Asta înseamnă că suntem colege de apartament bune.

În timp ce-și beau ceaiul, Maggie redeveni serioasă, studiindu-și prietena peste buza ceștii.

– Lau-ren? Întrebă ea ezitant, după un timp.

– Hmmm?

– E ceva în neregulă? Pari... tulburată de ceva?

– Tulburată?

– Agitată. Dezamăgită. Tristă. Frământată, înșiră Maggie, cu toată seriozitatea; vocea îi deveni mai înceată, mai înțelegătoare, când adăugă: și cred că probabil pot să ghicesc de ce.

Lauren fu surprinsă și destul de stingherită. Chiar se vedea atât de clar? Dar se mulțumi să răspundă într-o doară:

– Zău?

Maggie dădu din cap, înțelepțește.

– Îți e dor de casă. Da? Îți lipsește familia, prietenii și țara ta?

Se relaxă cât de cât. Un moment, crezuse... Dar tânăra chinezoaică nu se înșela complet. Lauren avusese câteva momente în care oftase de dorul țării, unde viața, deși anostă în comparație cu cea din Hong Kong, fusese cel puțin mai liniștită. Iar în acele momente, când moralul îi coborâse cel mai jos, toate celelalte probleme se amplificaseră disproporționat. Totuși, îi era mai ușor să fie de acord cu diagnosticul lui Maggie, decât să mărturisească adevăratele motive de neliniște.

– Atunci, e stabilit, anunță pe neașteptate fata.

Lauren o privi nedumerită.

– Ce e stabilit?

– Weekend-ul viitor vii cu mine acasă.

– O, nu, n-aș...

– Te rog. Aș dori să o arăt pe prietena mea engleză și știu că familia mea ar vrea să te cunoască.

– Dar...

Maggie clătină din cap, cu îndărătnicie. Nici nu se gândea să accepte un refuz, așa că lui Lauren nu-i mai rămase decât să consimtă.

– Bine – cu condiția să nu deranjez.

– Sigur că nu deranjezi, o încredință Maggie.

Lauren zâmbi pentru prima oară după atâtea zile.

– Îți mulțumesc, Maggie. Abia aștept.

A doua zi dimineată, se trezi cu noaptea-n cap, veselă, și luă tramvaiul spre redacție simțind în pântec un fior de teamă. Cum avea să se poarte în fața lui David? În cel mai firesc mod? Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei?

Indiferent ce atitudine adopta, situația urma să fie cu siguranță penibilă. Nu putea decât să spere că jena n-avea să dureze prea mult.

Când coborî din tramvai și începu scurtul drum prin Districtul Central, spre blocul dărăpănat unde se edita *The Ex-Pat*, luase hotărârea de a urma exemplul lui David Kent – în funcție de atitudinea pe care o alegea el.

Fu recunoscătoare pentru faptul că, în momentul când ajunse la redacție, doi dintre colegii ei erau deja

adânciți în muncă, la birouri. N-o încânta deloc gândul de a fi singură cu David – cel puțin, nu încă. Totuși, aproape imediat ce termină să-și organizeze programul de muncă pentru acea dimineată, David ieși din cabinet și o întreabă dacă puteau sta puțin de vorbă.

De îndată, Lauren simți palpitațiile din stomac reîncepând. Dar poate că era mai bine să lămurească problema o dată pentru totdeauna, să limpezească atmosfera, ca să zică așa, și să confirme cum anume stăteau unul față de altul. În timp ce-l urma în cabinet, se pregăti să facă tocmai acest lucru.

David, însă, avea în mod evident altceva de discutat cu ea, și în timp ce-i făcea semn să se așeze, Lauren își dădu seama că se comporta exact ca și cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum ar fi dorit din răspunderi să se comporte cât mai normal posibil, lăsând în regul episod în urma lor.

– Cum ai petrecut în weekend? o întreabă el, politicos.

În sufletul lui Lauren ieși brusc la suprafață, fără nici un avertisment, toată înverșunarea până atunci reprimată.

– Tu cum crezi? ripostă, înainte de a apuca să se stăpânească.

Regretă imediat că vorbise pe un asemenea ton. Nu contribuia cu nimic la destinderea atmosferei și așa încordate. Dar rostise deja cuvintele; era prea târziu să-i ofere un răspuns mai nepăsător.

David o privi în față, cu oboseala și o vagă tristețe întipărite pe chipul său colțuros. Dădu încet din cap,

acceptându-i declarația cu resemnarea omului care cunoaște imposibilitatea de a încerca să dreagă răul deja săvârșit. Își dresе glasul.

– Tâmpită întrebare, spuse el încet.

În acel moment, Lauren simți că se ura pe sine – deși n-ar fi putut spune de ce anume.

– Vineri seară, când ai plecat, ai uitat să iei articolul meu despre dentiștii clandestini, spuse ea, făcând eforturi să vorbească pe un ton mai firesc. L-am adus cu mine în dimineața asta.

– Mulțnesc, tu...

Se întrerupse, cu un gest frustrat. Lauren își dădu seama că nu avea timp pentru asemenea jocuri. Era un om mult prea sincer.

– Ascultă, reluă el, renunțând la politetea atentă și forțată. Am vorbit serios, Lauren. E un material excelent și sunt *hotărât* să-l public. Dar la fel de serios am vorbit și când am spus că nu trebuie să riști fără rost. Gata cu ziaristica de investigații, până spun eu, e clar?

Lauren ridică din umeri.

– Cred că da.

David o privi peste birou. O clipă, în ochi i se citi regretul clar – dar pentru ce anume? Pentru că relația lor devenise atât de formală? Că nu evoluase conform speranțelor lui?

Apoi, emoția se risipi, David redevenind redactorul șef ocupat.

– Și-acum, spune-mi – ce știi despre Ricky Lee?

Lauren își sondă memoria.

– Nimic, răspunse ea după câteva clipe.
– Ei bine, situația asta trebuie să se schimbe – și repede.

– De ce? Cine e?

– Probabil cel mai mare star de cinema apărut la Hong Kong în ultimii zece ani.

– Dar n-am auzit niciodată de el.

– Nici n-aveai cum. E mare, dar încă nu s-a lansat ca star internațional, deși are, fără discuție, cel mai mare box-office din Asia – și pe bună dreptate. Acum vreo trei ani, Silver Crop Studio, de lângă Mount Cameron, era cât pe ce să se închidă. Produceau filme fără succes unele după altele și ajunseseră cu finanțele efectiv la fundul sacului. Apoi, au difuzat un film cu Ricky Lee și a reieșit că era cel mai bănos film chinezesc al tuturor timpurilor. De-atunci, el e perla din coroana studioului Silver Crop.

Directă ca oricând, Lauren întrebă:

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Silver Crop a aranjat ca Ricky să dea un interviu în exclusivitate – lucru foarte rar – pentru *The Ex-Pat*.

Dintr-o dată, Lauren începu să înțeleagă și, pe măsură ce se lămură unde ducea totul, ziarista din ea preluă complet supremația.

– Și vrei ca *eu* să-i iau interviul?

David dădu din cap.

– Da. Dacă ai dori să încerci.

– Crezi c-aș putea?

– Nu te-aș fi însărcinat, dacă nu te credeam capabilă.

Lauren se rezemă de spătar, pe gânduri. Era cea mai minunată veste pe care și-ar fi putut-o dori, mai ales după weekend-ul prin care tocmai trecuse, dar, mai mult decât atât, era o șansă de a-și afirma cu adevărat personalitatea.

– Când urmează să aibă loc interviul?

– La studio, mâine dimineată la ora zece.

– Avem în arhivă ceva despre băiatul ăsta? Întrebă ea. Trebuie să fac cercetări, înainte de a-mi formula întrebările.

– Am dezgropat deja tot ce avem. De asemenea, studioul ne-a trimis o biografie rezumată și o filmografie.

Îi întinse un dosar, iar Lauren, în graba de a-l lua cât mai repede, îi atinse ușor vârfurile degetelor. O secundă, două, fu zguduită ca de un șoc electric. Până și acel contact întâmplător îi stârnea furtună și-i readucea în minte senzațiile pe care le avusese în brațele lui.

– Mulțumesc, spuse ea, cu voce scăzută. Am... am să le citesc pe toate, diseară.

– Așa să faci. Studioul va trimite o limuzină să te ia de-acasă, mâine dimineată la ora nouă.

Se ridicară amândoi, cu tensiunea dintre ei risipită – deși nu total.

– Succes, Lauren, îi ură el, învrednicind-o cu un scurt zâmbet nostalgic. Știu că n-ai să ne dezamăgești.

Capitolul 5

Lauren se studie cu un ochi critic, pentru ultima oară, în oglinda întreagă din dormitorul lui Maggie. În spatele ei, razele strălucitoare ale soarelui de marți dimineată, galbene ca șofranul, pătrundeau prin perdele, scaldând-o într-o lumină slabă. Se hotărâse să poarte, la întâlnirea cu Ricky Lee, o fustă cu jachetă verde pal. Setul era completat de o bluză elegantă, decoltată.

– Ei? întrebă Maggie, din ușă.

Lauren zâmbi nesigură. Nu se așteptase să fie atât de nervoasă. În fond, nervozitatea era pentru amatori, iar ea era o profesionistă. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât ajungea să aprecieze mai clar adevăratele proporții ale acelei însărcinări.

Ricky Lee dădea rareori interviuri. Era clar că totul făcea parte din mistica lui și însemna că oricine avea marea ocazie de a-i pune întrebări nu dispunea decât de o singură șansă de reușită. Era o responsabilitate

enormă pentru o femeie care-și lua slujba atât de mult în serios, iar conștiința acestui fapt n-o ajuta cu nimic să-și calmeze nervii.

– Lau-ren? insistă Maggie. Te simți bine?

Lauren dădu din cap.

– Da, mulțumesc, mă simt minunat.

La ora nouă fix, se auzi soneria, iar Lauren îi aruncă lui Maggie o privire plină de sensuri.

– Ei bine, spuse ea, asta e, cred. Urează-mi succes.

– Desigur, zâmbi Maggie, ridicând ambele mâini pentru a-i arăta că-și ținea degetele încrucișate.

Lauren se uită rapid în poșetă, pentru a fi sigură că avea acolo toate lucrurile necesare. Reportofonul, carnetelul, două pixuri, o scurtă listă cu întrebările pe care intenționa să i le pună lui Ricky Lee.

Își săltă geanta pe umăr și se grăbi să răspundă la ușă. Afară, în holul pardosit cu gresie și luminat difuz, stătea un tânăr oriental spre treizeci de ani, ținându-se drept. Era echipat impecabil, într-o uniformă gri de șofer fără nici o cută, și-și ținea chipiul în dreptul celor două șiruri de nasturi aurii lucioși de pe pieptul uniformei.

– Miss Adams? întrebă el încet, politicos.

– Da.

– Sunt de la studio, spuse tânărul, rar dar într-o engleză foarte precisă; scoase o legitimație care-i confirma funcția la Silver Crop. Sunteți gata de plecare?

– Da, desigur.

O conduse la lift, făcând mari eforturi pentru a se asigura că o scutea până și de cele mai mărunte ges-

turi, ca apăsarea butonului de apel. În timpul coborârii spre garajul subteran, Lauren sparse tăcerea, întrebându-l cât de departe era studioul.

— Nu departe, domnișoară. O jumătate de oră, dacă traficul este de partea noastră.

Mai multe, însă, nu spuse. Fără îndoială, fusese instruit să-și considere poziția inferioară și orice încercare de a lega o conversație cu pasagera ar fi fost de neiertat.

Ascensorul se opri și, când ieșiră în parcare subterană, Lauren văzu în fața ei un Rolls-Royce argintiu strălucitor. Șoferul se grăbi să-i deschidă una dintre portierele din spate, iar ea se așeză, dând din cap în semn de mulțumire.

Interiorul era confortul întruchipat. Aerul condiționat răspândea o răcoare discretă. Canapeaua era tapitată astfel încât să se muleze după trupul pasagerului. Exista un mini-bar, un CD-player, chiar și un televizor cu video.

Șoferul se instalează la volan și porni motorul. Peste câteva clipe, mașina ieși pe carosabil, torcând în surdină.

Lui Lauren abia dacă-i venea să creadă că i se întâmplau asemenea lucruri. Era prea frumos ca să fie adevărat. Dar era hotărâtă să nu lase euforia să i se urce la cap. Avea să facă cea mai bună treabă de care era în stare. Citise toate materialele biografice pe care le trimisese studioul și parcursese toate tăieturile din ziare pe care reușise David să le găsească. Dar accentul era pus întotdeauna pe Ricky Lee vedeta, niciodată

pe Ricky Lee omul, iar ea intenționa să abordeze acest subiect. De ce avea atâta succes? Ce anume îl anima? Exista în viața lui o femeie deosebită? Voia să-i pună toate aceste întrebări, întrebările care aveau să facă din interviul ei un reportaj unic.

În timp ce orașul Hong Kong zbura înapoi prin dreptul ferestrelor fumurii, reveni cu gândul la ziua dinainte. O dată ce David îi trasase misiunea, moralul ei se ridicase considerabil. Acum, avea mintea ocupată și cu alte gânduri pe lângă redactorul șef de la *The Ex-Pat*. David îi atribuisese o sarcină importantă, însă, iar Lauren spera ca decizia lui să se fi bazat pe meritele ei profesionale, nu pe cine știe ce dorință debusolată de a-și compensa comportamentul din seara de vineri. Totuși, abia când ajunsese acasă, seara, și-i dăduse lui Maggie vestea, începuse să-și dea seama cât de importantă era de fapt misiunea ei.

– Ricky Lee? se dilatară și mai mult ochii mari și căprui ai lui Maggie. *Chiar?*

– Chiar, răspunse pe un ton firesc Lauren.

– Nu mă iei peste mână?

– Peste picior, o corectă Lauren, râzând. Și – nu, nu te iau peste picior.

Maggie o privi cu uimire.

– O, ce noroc ai. Am acasă prieteni care ar vinde sufletele lor pentru ocazia care o ai tu acum.

– Dar nu e decât un actor, sublinie Lauren.

Maggie arătă de-a dreptul jignită.

– Decât? repetă ea. Nu, Lau-ren. Este mult mai mult. Este o stea de film.

Lauren, însă, încă nu era în stare să perceapă natura atracției acestui om.

– Bine, dar ce anume îl face să fie atât de deosebit? Întrebă ea, sincer interesată.

– Nu pot explica, răspunse Maggie. Este dificil de pus în cuvinte. Probabil este mai ușor de a arăta.

– Să-mi *arăți*?

Maggie dădu din cap, cu încă unul dintre zâmbetele ei contagioase.

– Da. Vino, mergem afară.

– Unde?

– Să vedem ultimul film al lui Ricky.

– Dar abia am ajuns acasă!

– Nu e nici o problemă. Putem lua ceva mâncare pe drum!

Și astfel l-a cunoscut Lauren pentru prima oară pe Ricky Lee, pe un ecran de cinematograf înalt de douăzeci de metri și lat de treizeci, într-o sală întunecată ticsită cu doar o mică parte dintre cei mai aprinși admiratori ai lui Ricky Lee, în majoritate fete la vârsta adolescenței, dar și multe femei mai vârstnice.

Filmul era o dramă de epocă, puțin cam prea lacrimogenă pentru gusturile occidentale ale lui Lauren, dar totuși cu o anumită spectaculozitate. Ricky juca rolul unui senior al războiului care, din dragoste pentru fiica rivalului său cel mai înverșunat, provoacă o bătălie feroce. În secvențele finale, după ce iubita lui a murit într-una din numeroasele încăierări ale filmului, eroul își dă seama că trebuie să se sinucidă, pentru ca dușmanii să nu-i distrugă complet regatul.

Totul era foarte melodramatic, dar cu privire la talentul actoresc al lui Ricky nu încăpea nici o îndoială. Domina fiecare secvență în care apărea și-și juca personajul cu forță și demnitate, fără a recurge la cabotinăriile multora dintre partenerii săi de distribuție. Cu toate că nu putea urmări în întregime dialogurile în chineză, Lauren putu înțelege în mare parte scenariul, iar în timpul secvențelor finale ale lui Ricky până și ea fu nevoită să-și înghită câteva lacrimi.

Acum, în timp ce lăsau orașul în urmă, înscriindu-se pe un drum cu serpentine care urca tot mai sus pe pantele împădurite, trase concluzia că fusese o prezentare utilă a omului pe care avea să-l intervieze, acum înțelegând mai bine de ce era cel mai mare star al Asiei.

Peste doar o jumătate de oră, zări în față porțile studioului și simți cum o străbătea un fior de emoție. După o scurtă oprire la poartă, unde un paznic schimbă câteva cuvinte cu șoferul și apoi le făcu semn să intre, Rolls-Royce-ul ajunsese la clădirea administrativă a studioului. Acolo, pe Lauren o întâmpină o agentă publicitară care se prezentă cu numele de Nora Chow.

— A, Miss Adams. Mă bucur atât de mult că ați reușit să veniți!

— Credeți-mă, în nici un caz n-aș fi ratat o asemenea ocazie.

Nora Chow dădu din cap, cu înțelegere.

— Da, Ricky nu dă prea des interviuri. De fapt, acum vă așteaptă pe Platoul Trei, unde se turnează noul său film. Aveți nevoie să vă pregătiți, să vă aranjați puțin?

- Nu, mulțumesc, e perfect așa.
- Atunci, vă duc să-l cunoașteți.

Drumul fu scurt, prin niște construcții uriașe, ca hangarele, ce serveau drept studiouri de sunet, apoi prin dreptul unor decoruri impresionante care includeau pagode, ziduri de cetăți, grădini ornamentale și altele asemenea.

Privind în jur, Lauren începu să asimileze o parte din atmosfera studioului. Era un adevărat stup forfotind de activitate. Cam la o sută de metri depărtare, drept în față, văzu o mulțime de tehnicieni adunați în jurul unei mașini puternic luminate de mai multe reflectoare cu arc electric. Înainte de a ajunge, însă, Nora Chow îi conduse pe după un colț, și cu acea ocazie Lauren îl văzu pentru prima oară pe Ricky Lee în carne și oase, tolănit într-un șezlong de prelată, cu picioarele încrucișate și bărbia rezemată într-un pumn, iar în cealaltă mână ținând scenariul. Un al doilea scaun fusese instalat în fața lui, precum și o masă pe care fusese lăsată o geantă frigorifică roșie. Când ajunseră destul de aproape, Nora Chow îl strigă pe nume, iar Ricky se îndreptă de spate, întorcându-se parțial cu fața spre ele.

De cum o văzu pe Lauren, sări în picioare, își aruncă scenariul pe masă și îi veni în întâmpinare, cu o mână întinsă. Era foarte înalt pentru un oriental, observă Lauren; avea un metru șaptezeci și cinci, doar cu vreo cinci centimetri mai mult decât ea. Îi luă mâna într-a lui. Strânsoarea sa era ușoară și rece, iar când îi vorbi se uită drept la ea, cu niște ochi atât de închiși la

culoare încât păreau aproape negri, deși erau armonios conturați și aveau o expresie foarte deschisă.

– Hai salut. Lauren, nu-i așa? De la *The Ex-Pat*?

– Bună dimineța, domnule Lee. Mă bucur foarte mult să vă cunosc.

– Sentimentul e reciproc, răspunse el, cu un farmec dezinvolt. Dar domnul Lee a fost tatăl meu; eu răspund mai ușor la simplul „Ricky“.

Lauren își retrase mâna, oarecum încurajată de stilul lui relaxat.

– Atunci, Ricky să fie.

După ce se făcură prezentările, Nora Chow se scuza și, în timp ce se întorcea să plece, Ricky Lee îi făcu semn lui Lauren să se așeze pe scaunul din fața lui.

La fel ca ea, Ricky avea vreo douăzeci și cinci de ani și, în pofida chipului său adolescentin, fizionomia lui clasică avea ceva atât copilăros, cât și matur. Părul îi era negru ca noaptea, cu irizări albastrii. Îl purta tuns la o lungime medie, fără cărare. Buzele subțiri, palide, exprimau bună dispoziție. Pe sub tricoul strâns pe trup și jeansii de la casa de mode, arăta zvelt și grațios, dar și musculos. Pielea îi era bronzată splendid.

Lauren își descheie fermoarul genții, de unde scoase carnetelul și reportofonul. Deși încă dinainte o chinuse nervozitatea, fusese o nimica toată pe lângă ceea ce simțea acum, când se afla efectiv față în față cu starul de cinema. Poate i-ar fi fost mai ușor dacă nu-l vedea înaintea pe ecran, dar acum era prea târziu pentru așa ceva; trebuia să-și învingă anxietatea și să lucreze cât putea de profesionist.

Probabil Ricky își dăduse seama cât de nervoasă era, căci arătă spre geanta roșie.

– Pot să-ți ofer ceva răcoritor? întrebă el, într-o engleză care trăda un foarte slab accent american.

Lauren zâmbi, dând din cap.

– Mulțumesc.

Ricky scoase din punga cu gheață două sticle de Coca Cola reci și-i întinse una.

– Deci, spuse el, ai noroc. Este una dintre puținele zile când cei de la studio au tras concluzia că se pot descurca fără mine, așa că îți stau cu totul la dispoziție. Întrebă-mă orice vrei și mă voi strădui să-ți răspund cât pot de sincer.

– Vorbești foarte bine engleza, observă ea.

– Fiindcă părinții mei s-au mutat în Australia când aveam cam doi ani. Am locuit acolo până la zece ani, după care m-au trimis înapoi aici, unde m-au înscris la Academia de Artă Dramatică din China.

– Academia de Artă Dramatică din China? repetă ea, încruntându-se ușor. Asta-i un fel de școală de actorie?

– Da. Dar nu seamănă cu nici o școală de actorie de la voi, din Anglia. A, te învață să joci, să cânti, să dansezi și așa mai departe, sigur. Dar trebuie și să înveți gimnastică, acrobație și arte marțiale.

– Pare foarte istovitor.

La asta, Ricky râse.

– Ca să-ți faci o idee *cât* de istovitor e, în contract scrie că, dacă mori în timpul antrenamentelor, școala e total absolvită de orice vină.

Lauren sorbi din băutură, începând să se relaxeze. Ricky era atât de dispus să vorbească și își trata atât de firesc statutul de superstar, încât Lauren simțea că se destindea de la sine.

Dimineața trecu pe nesimțite. Ricky era un povestitor înăscut și o fascina. Avea răbdare, era politicoș, plin de considerație, iar succesul nu părea să i se fi urcat deloc la cap. Vorbea cu drag despre filmele hollywoodiene cu care copilarise, vorbea cu pasiune despre actuala lui ocupație și răspunse cu candoare când Lauren îl întrebă ce anume îl determinase să renunțe la tăcerea sa obișnuită și să acorde acest interviu rarism:

– Sunt vedetă de cinema. Dar nu sunt vedetă de cinema decât în Asia. Cred că a sosit vremea să-mi extind popularitatea.

Lauren zâmbi ștregărește.

– Aha, înțeleg. Deci, acest interviu are de fapt menirea de a te prezenta nouă, celor numiți *gwailos*.

Ricky zâmbi la adresa termenului denigrator pentru rasa albă, care însemna „diavoli străini”.

– Întocmai. Publicitatea mă ajută să-mi promovez filmele și în țară.

– Mă rog, voi avea grijă, cu siguranță, să fac tot ce pot pentru a te ajuta în acest sens, îi promise ea.

– După câte am impresia, se încruntă Ricky, interviul a luat sfârșit.

– Păi, așa cred.

Uitându-se la ceas, avu surpriza de a vedea că stătuseră de vorbă – într-un mod mult prea nepretențios pentru a-l putea numi interviu – timp de peste trei ore.

– În orice caz, sunt sigură că ți-am răpit mult mai mult timp decât intenționasem.

– Plăcerea a fost de partea mea, te asigur, răspunse el, galant.

În timp ce Lauren începea să-și strângă lucrurile, Ricky adăugă:

– Să-ți spun ceva; ce-ar fi să continuăm interviul la masă?

– O, n-aș putea...

– De ce nu? A, știu – te îngrijorează mâncarea, așa e? Cantina studioului *are* o anumită reputație, știu. Dar îți dau cuvântul meu că zvonurile sunt complet neîntemeiate.

Lauren râse.

– Nu, nu din cauza asta.

– Crezi că s-ar putea ca la sfârșit să te las cu nota de plată pe cap? o tachină el, înălțând o sprânceană fină.

Hotărând să intre în joc, Lauren răspunse:

– Ei, mi-a trecut prin minte...

– Ei, haide, vorbesc serios, se aplecă el înainte. Azi nu am nici o altă obligație și sunt sigur că nici tu nu trebuie să te repezi imediat înapoi la ziar.

Lauren se mai împotrivi doar un moment. Era măgulită de invitația lui, precum și de insistența cu care îi cerea să accepte. Și era într-adevăr o companie plăcută. Inspira atâta elan și ambiție, și totuși nu se lua pe sine prea în serios. Iar o asemenea ocazie nu se ivea în fiecare zi.

– Bine, Ricky. Îți mulțumesc.

– *Eu* îți mulțumesc, replică el.

Porniră unul lângă altul prin parcare studioului, unde Ricky deschise portiera mașinii sale sport roșii, decapotabilă, și-i făcu semn să urce. Se instalează comod lângă ea, amănă motorul puternic și ieși din studio, spre oraș.

În timp ce briza caldă îi răsfira părul blond-închis cu degetele ei intangibile, Lauren fu nevoită să se ciupească pentru a se convinge că nu vise. Faptul de a i se fi acordat șansa să-i ia un interviu unui celebru star de cinema era una, dar apoi să fie invitată de el la masă...!

Ricky o duse la un restaurant exclusivist din regiunea Happy Valley a insulei, unde era evident bine cunoscut, și se delectară cu un sortiment întreg de specialități condimentate din Sî-Ciuan. Interviuul continuă într-un stil și mai nepretențios, în timp ce Ricky o instruia cum să folosească bețișoarele corect. Îi explică principiile lui asupra actoriei, reacțiile față de critici, scenariul următorului film. În privința vieții sale particulare, fusese întotdeauna prea ocupat ca să aibă relații personale și, în orice caz, singurii oameni pe care-i cunoștea cu adevărat bine erau cei din cinematografie, pe care îi găsea, în mare, superficiali și plicticoși.

După masă, Ricky insistă să-i arate o parte din insulă, dar Lauren protestă că trebuia neapărat să ajungă înapoi la redacție.

— Ei, haide, o imploră el, cu un fel de entuziasm băietesc căruia îi era dificil să-i reziste. Crede-mă, redacția nu pleacă nicăieri.

– Păi...

După-amiaza – petrecută doar admirând peisaje – fu minunată. Spre seară, Ricky conduse mașina într-o zonă cunoscută ca Lover's Peak, sau Bowen Road.

– Conform legendei, îi explică el, unei femei i s-a spus să vină aici ca să se roage după moartea iubitului ei, iar când a făcut-o, rugăciunilor ei li s-a răspuns. De-atunci, întotdeauna, femeile care își caută norocul în dragoste vin aici să se roage, așa cum a făcut ea.

Câteva femei erau deja acolo, stând în tăcere din loc în loc, cufundate în meditație sau introspecție.

Văzându-le, Ricky se încruntă.

– Ce dată e azi, Lauren?

– Șaisprezece.

– Aha, așa se explică.

– Ce se explică?

– Data de azi. Conține cifra șase. Înseamnă că e o zi fastă pentru a veni să-ți ceri norocul în dragoste.

Când se uită din nou la ceas, Lauren fu surprinsă să vadă că după-amiaza trecuse ca prin vis și se apropia o înserare timpurie.

– Dumnezeuule mare! exclamă ea. Acum chiar trebuie să plec.

– Dacă trebuie... răspunse Ricky, cu un regret aparent sincer.

– Teamă mi-e că trebuie.

– Dar, totuși, te-ai distrat bine?

– Cum nu se poate mai bine. Însă nu sunt plătită ca să mă distrez, Ricky.

– Liniștește-te, îi spuse el cu nepăsare. Dacă-ți faci griji să nu ai necazuri cu șeful, îți rezolv eu problema. Nu uita că-i aduci un interviu în exclusivitate. Pentru asta, ar trebui să te avanseze.

Simțea, însă, că n-avea să se liniștească până nu dădea măcar un telefon la redacție, așa că îi propuse să găsească un telefon public. Dar, când sună, nu-i răspunse nimeni. Programul de lucru se terminase și toată lumea plecase acasă.

În timp ce punea receptorul la loc în furcă, Ricky o întrebă dacă nu i-ar fi plăcut să meargă la un night-club, dar de astă dată Lauren insistă că, oricât de mult îi plăcea compania lui, trebuia neapărat să se ducă acasă. Ricky consimți elegant și o duse cu viteză prin oraș, până înapoi la apartamentul ei. Ajunseră la destinație tocmai când soarele începea să apună, iar cerul de deasupra orașului Hong Kong dobândea o culoare turcoaz foarte deschisă.

Când Ricky opri motorul, în garajul subteran pustiu se lăsă liniștea. Se răsuci cu fața spre ea, având chipul de o frumusețe clasică scăldat în lumina gălbuie și palidă a plafonierelor.

– Îți mulțumesc pentru această zi minunată, Ricky, spuse Lauren cu un surâs.

– Sper că ți-a plăcut la fel de mult ca mie.

– A, sigur că da. Nici n-am visat... mă rog, vreau să spun că, azi dimineață când m-am trezit, credeam că urma să-ți iau un interviu și nimic mai mult. Dar ai fost atât de drăguț cu mine și nu te-ai zgârcit deloc cu timpul.

Ricky întinse mâna, punându-i ușor palma pe umăr, iar această atingere o înfioră.

– Crede-mă, spuse el, eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească. Nu mi se întâmplă prea des să am șansa de a petrece câțva timp cu o persoană *reală*.

Arată cu capul spre lift.

– Să te conduc până la ușa apartamentului?

Lauren se gândi. Părea o propunere destul de inofensivă; totuși se întrebă dacă nu cumva oferta lui ascundea și altceva. Poate i se părea doar, poate că le atribuia cuvintelor lui un accent sugestiv pe care Ricky nu-l intenționase.

– E-n regulă, mulțumesc oricum, răspunse ea cu dezinvoltură, adăugând explicativ: colega mea de apartament e una dintre cele mai mari admiratoare ale tale. Nu știu dacă și-ar reveni din șoc, dacă ai apăsarea dintr-o dată la ușa ei.

Ricky zâmbi.

– Atunci, poate data viitoare.

Posibilitatea de a *exista* o dată viitoare – lucru la care Lauren nici măcar nu se gândise – o umplu de emoție. Dar, în timp ce cobora din mașină și-i mai făcea o dată cu mâna lui Ricky înainte de a intra în lift, se preveni să nu se ambaleze prea tare. Fără îndoială, era doar politicos și atât. La urma urmei, era un star de cinema. Putea avea parte de femei pe alete. Oare ce anume o făcea să creadă că era atât de deosebită încât Ricky dorea s-o mai vadă?

Capitolul 6

A doua zi, miercuri, Lauren și Maggie merseră împreună la serviciu.

Lui Lauren îi era greu să revină la programul de rutină al redacției, după toate emoțiile din ajun, însă cel puțin putu retrăi o parte din vraja lor în timp ce transcria tot ceea ce-i spusese Ricky și începea să organizeze materialul într-o ordine cât de cât logică.

Într-un fel, însă, scrierea articolului nu reușea decât să accentueze statutul de star al lui Ricky, un statut care i-l făcea în mare măsură inabordabil. Își dădea seama că fusese naivă permițându-i s-o captiveze cu farmecul lui atât de deosebit, că Ricky nu făcuse altceva decât să se comporte cât putea de cuțitor, pentru a se asigura că articolul ei îl înfățișa într-o lumină cât mai favorabilă. Dar totuși, chiar dacă așa stăteau lucrurile, nu avea nici un motiv de îngrijorare. Cum i-ar fi putut crea o imagine dezavantajoasă, când nu avea nimic negativ de spus despre el?

Pe la jumătatea dimineții David ieși din cabinetul lui și se apropie să vadă cum mergea. Lauren era atât de cufundată în muncă, încât la început nici nu observă că venise.

– Deci, îi zâmbi el. Cum a fost ieri, cu marele om în persoană?

Lauren ridică privirea, cu o tresărire, dându-și seama că visase cu ochii deschiși.

– A, David!

Își veni repede în fire, încă la fel de incapabilă să-și alunge complet din minte imaginea îmbrățișării lor, pe cât de neputincioasă era și ca să reziste stilului său dezinvolt și plăcut.

– Ăă... da. A fost... o experiență foarte interesantă. Dar îmi pare nespus de rău că n-am putut ajunge înapoi la birou...

– A, nu-ți face griji cu asta. Nici nu te așteptam. Dar ai adunat suficient material pentru articol?

– Mai mult decât suficient.

– Atunci, propuse el, poate ar fi bine să-l publicăm în două numere consecutive.

– Ai să vezi ce părere îți face când îl vei citi, replică ea. Cu puțin noroc, ți-l pun pe birou la ora cinci.

– Abia aștept.

Tocmai se pregătea să se ridice și să plece, când telefonul de pe biroul ei sună. Lauren răspunse prompt:

– Alo?

La celălalt capăt al firului, o femeie spuse:

– A, bună dimineața. Domnișoara Adams la aparat?

- Da. Vă pot ajuta cu ceva?
- Sunt Angela Yuen, secretara lui Ricky Lee.
- Așa!

David se pregătise să plece, pentru a o lăsa să vorbească în liniște. Exclamația ei surprinsă îl făcu să se oprească, pentru a se asigura că totul era în ordine.

– Am un apel pentru dumneavoastră de la domnul Lee, continuă femeia de la telefon. Vă fac legătura.

Se auzi un declic, apoi în urechea lui Lauren răsună clar glasul lui Ricky:

- Alo, Lauren?
- Ricky. Ce... ce mult mă bucur să te aud din nou. Ce pot face pentru tine?
- Păi, poți să spui da.
- La ce?
- La o mică întrunire nepretențioasă, aici în studio, diseară. Vom viziona montajul brut al câtorva secvențe din noul meu film, producătorii, echipa de regie, finanțatorii și cu mine, după care mergem la o masă.

Din nou, lui Lauren îi veni greu să creadă că toate acelea i se întâmplau ei cu adevărat.

- Și vrei să vin și eu?
- Nu, speram s-o convingi pe mătușa ta nemăritată să vină cu mine, replică el, cu un chicotit. Sigur că vreau să vii și tu!
- Știi, nu sunt sigură...
- Ascultă, acum trebuie să fug – mă cheamă înapoi pe platou. Îți trimit o mașină pe la șapte, e bine?

– Da'...

– Pa.

Telefonul amuți.

Lauren rămase cu receptorul la ureche. Era năucită. Nu crezuse că avea să mai primească vreo veste de la el. Și totuși, Ricky își făcuse timp, cu tot programul lui încărcat, pentru a o invita să-l însoțească la un fel de serată în studio... Din nou se simțea măgulită de atențiile lui.

– Lauren?

Ridică privirea. David o studia îngrijorat.

– E totul în regulă?

Zâmbind, Lauren puse în sfârșit receptorul la loc.

– Da. Cel puțin, așa cred.

– Nu pari prea sigură.

– Ricky Lee a fost la telefon, îi explică ea. Vrea... vrea să participe la o vizionare cu noul lui film, diseară.

David primi vestea cu o expresie neutră, deși era ușor de văzut că nu-l prea încânta. După un lung răstimp, însă, dădu în sfârșit din cap.

– E clar că i-ai făcut impresie, spuse el încet. Te duci?

Râsul ei îi dădu de gol stânjeneala.

– Nu prea mi-a dat de ales.

– Cred că va fi o experiență deosebită, comentă politicos David. Sper să-ți facă plăcere.

Lauren îl privi cum se îndepărta, în timp ce sentimentul de euforie îi era oarecum compromis de o senzație irațională, dar totuși intensă, că într-un fel îl trădase.

Același simțământ persistă în tot restul zilei, deși motivul pentru care se simțea atât de tulburată rămânea un mister pentru Lauren. În fond, ea și David nu însemnau nimic unul pentru celălalt. Ba chiar, el lămurise acest lucru cu prisosință. Aveau o relație profesională. El hotărâse așa. Și totuși, Lauren nu putea să nu-și spună că, într-un fel sau altul, îi era neloială.

În sfârșit, ziua de lucru se apropie de încheiere, iar colegii ei se ridicară unul câte unul de la birouri, își luară rămas bun și porniră spre ascensor. Lauren, adâncită în lucru, abia dacă ridică privirea. Toată ziua fusese atât de preocupată, încât îi era tot mai greu să se concentreze. Minte ei nu mai putea forma propoziții coerente. Fiecare încercare de a dactilografia un nou paragraf se solda cu cel puțin două greșeli.

— Lau-ren?

Ridică ochii, pentru a o vedea pe Maggie în fața biroului ei, cu o expresie de așteptare.

— Vii acasă acum? o întreabă drăgălașa chinezoaică.

— Imediat. Vreau să termin mai întâi aici.

— Dar trebuie să te pregătești pentru întâlnirea de diseară, îi aminti Maggie.

— A, n-o să dureze mult.

Maggie arată hârtiile întinse pe birou.

— Astea nu pot aștepta?

— Ar putea, dar prefer să le termin și să le pun pe biroul lui David.

– Atunci, să te aștept?

– Nu. Nu sunt sigură cât mai durează și nu vreau să te fac să pierzi vremea pe-aici.

Fata dădu din cap, înțelegătoare.

– Foarte bine. Atunci, te văd mai târziu, în apartament.

Rămasă singură, Lauren continuă să se chinuiască, până când în sfârșit termină un teanc de coli dactilografiate îngrijit. Le reciti rapid pentru o ultimă oară, făcând câteva corecturi mărunte cu un creion albastru, apoi aranjă teancul și îl duse la biroul lui David.

Și el lucra peste program. Când Lauren intră, ridică privirea și lăsă pixul jos, pentru a-și trece degetele prin părul negru-albăstrui, întinzându-și șira spinării.

– Interviu cu Ricky Lee, anunță ea, dându-i hârtiile.

David le luă, dând din cap.

– Mulțumesc.

Deodată, încruntându-se, își consultă ceasul.

– Ia stai, n-am vrut să faci ore suplimentare ca să-l termini.

– A, nu face nimic. M-am gândit că e mai bine așa. Înțelegi, ca să ai timp suficient pentru a te hotărî cum anume vrei să-l publici.

David parcurse rapid materialul.

– Arată destul de bine.

– Mulțumesc.

Mai stătu un moment pe loc, iarăși nesigură ce să spună sau cum să se poarte. Văzu din expresia de pe chipul lui că avea aceeași senzație și simți o tristețe vagă că simplitatea relației lor fusese oarecum înlocuită de această prefăcătorie dificilă și adeseori penibilă.

– Ei, atunci cred că e timpul să plec, spuse ea, încercând să înveselească atmosfera.

– Într-adevăr. Nu trebuie să întârzii la întâlnire.

– Nu, tocmai.

Se întoarse să iasă și ajunsese până la ușă, când David spuse – impulsiv, sau cel puțin așa se părea:

– Lauren... să ai grijă, bine?

Lauren reveni cu fața spre el. Spusese un lucru atât de ciudat, încât nu-și putu ascunde nedumerirea.

– Sigur că da, răspunse ea, prudentă.

O privea cu atâta onestitate, încât deruta i se accentuă și mai mult.

– David, spuse ea cu băgare de seamă, s-a întâmplat ceva?

– Pe lângă ceea ce se vede cu ochul liber? replică el, cu un scurt zâmbet acru.

– Ce vrei să spui cu asta?

Dar știa prea bine ce voia să spună. Se referea la ei doi, la sentimentul incontestabil care plutea între ei, acel sentiment ce formase, cumva, o prăpastie pe care nici unul nu părea capabil s-o treacă.

David clătină din cap și ridică din umeri, cu o singură mișcare.

– Nimic. Lasă. Ai doar grijă de tine... când ești prin preajma lui Ricky Lee.

Lauren trecu imediat în defensivă, simțind că insinua despre Ricky un lucru pe care Ricky însuși nu avea pe moment posibilitatea de a-l contrazice.

– David, spuse ea încet. Dacă ai ceva de zis, poate ar fi mai bine să spui.

– Chiar dacă te doare?
– Cine poate zice *dacă* va dura sau nu?
– Adevărul doare întotdeauna, îi atrase el atenția, cinic.

Deja iritată – și pe sine însăși, ca și pe toată lumea – Lauren își pierdu răbdarea.

– Dacă ai de gând să vorbești în șarade... începu, întorcându-se să plece.

David se ridică bursc, lăsând articolul pe birou.

– Ascultă, spuse el, tăios. Poate că nu mă privește dar ți-am mai spus o dată. Am o anumită responsabilitate față de tine. De-asta îți spun...

Lauren îl privi drept în față, puțin sfidătoare.

– Da?

Încercă să-și aleagă foarte atent cuvintele.

– Fii numai atentă cât de mult îți îngădui să te apropii de Ricky Lee, spuse el încet.

Buzele lui Lauren se strânseseră de furie.

– Ceea ce fac în viața mea personală...

– Dacă te încurci cu omul ăsta, nu va trece mult până când ceea ce se întâmplă în viața personală îți va afecta și viața profesională, replică el, ocolind biroul.

– De ce?

– Fiindcă i s-a dus vestea. Și pe bună dreptate.

– Așa?

– Da. Cum că ar fi cam afemeiat.

Lauren pufni.

– Aiurea.

– Pe ce te bazezi? Pe o zi petrecută stând cu el la taclale într-un studio?

David făcu din nou un gest frustrat. Nu mai avea nici urmă din firescul și relaxarea dinainte. Era agitat, ca un tigru închis în cușcă.

– Ascultă, ceea ce îți spun, știu cu certitudine. Tu hotărăști dacă mă crezi sau nu. Dar tot ce pot face e să te avertizez. Individul e un muieratic notoriu.

Lauren dădu să obiecteze, dar David i-o luă înainte:

– A, știu. Îl crezi pur și neprihănit. Și așa și este – în public. Cei de la studio și-au format un mare talent pentru a-i ascunde toate micile „indiscreții“. Dar îți dau cuvântul meu, Lauren, te va orbi cu farmecul lui și se va folosi de tine, iar la apariția primei mutre mai tinere sau mai drăguțe, îți va da papucii așa de repede c-are să ți se învârtă capul!

– Cum îți permiți! șuieră ea, indignată.

– Îmi permit, fiindcă *îmi pasă de tine*.

Un moment, Lauren nu spuse nimic. La drept vorbind, nici nu mai știa ce să creadă. Dar oare David spunea adevărul? Nu avea alte probe decât propria ei experiență. Până acum, Ricky o tratase numai cu respect.

Înainte de a apuca să se gândească la ceea ce avea de spus, întreabă:

– Știi ce cred eu, David?

David clătină din cap, obosit.

– Nu.

– Cred că ești gelos, spuse ea, cu venin. Cred că te nemulțumește faptul că Ricky și cu mine ne-am înțeles atât de bine ieri și încerci intenționat să mă întărâți împotriva lui.

Încă de la cuvântul „gelos“, ochii lui se abătuseră în altă parte, iar Lauren avu un moment de triumf absurd și prostesc.

– Văd, totuși, că într-o privință ai avut dreptate, încheie ea, sarcastică. E clar, adevărul *doare*.

David străbătu camera din trei pași lungi, mișcându-se rapid, fără furie, doar cu hotărâre. O apucă de brațe, nu tare, dar cu pasiune. Lauren îl privi în ochi. Din nou îi simți căldura, mirosul ușor parfumat, de săpun, valul brusc și amețitor de senzații care o încercaseră cu ocazia primei și singurei lor îmbrățișări, și se întrebă dacă avea să re trăiască acel moment magic.

O privi în adâncul ochilor. Lauren văzu în pupilele lui negre o vâpaie mocnită. David deschise gura, poate pregătindu-se s-o sărute sau să spună ceva. Dar în clipa următoare tăcerea electrizată a momentului se spulberă, când începu să sune telefonul de pe birou.

Sună iar și iar, în timp ce stăteau față în față, el încercuindu-i brațele goale cu degetele lui suple și prelungi, ținându-i ochii captivi în privirea sa intensă, aproape hipnotică. Gura lui Lauren se uscă. Nu știa dacă voia să fie sărutată de el sau nu, dar în adâncul ei își spuse că da, o dorea, și încă foarte mult.

Apoi, David îi dădu drumul și, răsucindu-se, smulse receptorul din furcă.

– Da?

Lauren rămase pe loc, privind-i spatele. O străbătu un fior, când tensiunea momentului începu

să se risipească. Apoi îi văzu umerii îndreptându-se, pe când capul i se ridica smucit.

– Unde? întrebă el, pe un ton agitat. La dracu'... Și de cât timp?

Mai ascultă un moment, apoi:

– În regulă. Mulțumesc, Jack – îți rămân dator.

Închise telefonul, își înhăță sacoul subțire de bum-bac de pe spătarul scaunului și scoase dintr-un sertar un aparat foto.

– Ce e? întrebă Lauren, simțind cu curiozitatea ei de ziaristă că tocmai se ivise un subiect de senzație.

– Știi locuințele alea aglomerate de lângă port?

– Da.

– A izbucnit un incendiu. Unul *grav*, după toate probabilitățile.

– Și faci un reportaj despre el? îl întrebă.

– Mhm. Încuie tu aici în urma mea, bine?

– Vin și eu.

Aceste cuvinte îl făcură să se oprească brusc. Se întoarse spre ea.

– Și întâlnirea?

– Problema asta e mai importantă, replică Lauren, cu toată dușmănia dinainte dispărută.

David dădu din cap.

– Atunci, haide.

Ieșiră amândoi grăbiți din birou, Lauren luându-și din mers geanta, după care coborâră cu liftul până la parter.

Afară, traficul de la începutul serii era deja ca un torent, dar David opri un taxi și-i ceru șoferului să-i

ducă la locul incendiului cu toată viteza. Ca stimulent suplimentar în acest scop, îi îndesă în mâna bătătorită un cocoloș de dolari.

În timp ce taxiul pleca de la bordură, înscriindu-se pe un drum întortocheat, numai străduțe lăturalnice și scurtături, pentru a ajunge cât mai repede la destinație, David își verifică aparatul ca să se asigure că avea film și era în stare de funcționare. Totuși, se vedea clar că gândurile îi erau în altă parte; alături de locatarii acelor maghernițe sărăcicioase și suprapopulate care se înșirau pe cheiul portului.

– Jack Mason a fost la telefon, explică el, distrat. E unul dintre ofițerii de pompieri din zonă.

Brusc, înjură:

– Fir-ar al dracu'! Nu era decât o chestie de timp până să se întâmple una ca asta, cred. Știi și tu ce căldură și uscăciune a fost în ultimele câteva săptămâni. Coșmeliile alea sunt de-acum ca iasca.

Lauren îi împărtășea îngrijorarea. Pe o insulă atât de limitată ca spațiu, sute de mii de oameni mai puțin norocoși își duceau existența mizeră în înghesuiala șirurilor de mahalale. Fiecare cvartal plin până la refuz era câte un focar de incendiu așteptând doar să se aprindă.

În timp ce se apropiau de destinație, începură să vadă în față semne ale focului. Circulația încetinea ca melcul, pentru a lăsa prioritate autovehiculelor de urgență. Mașini de pompieri, ambulante și automobile ale poliției treceau ca vântul, urlând din sirene, cu

girofarurile rotindu-se. Ofițerii de poliție începeau să instaleze indicatoare de deviere, pentru a împiedica mașinile să se apropie de locul incendiului.

Încetinisera la limită și, când David aprecie că erau destul de aproape pentru a-și continua drumul pe jos, se aplecă înainte, bătându-l pe șofer pe umăr, și îi spuse:

– Ne poți lăsa aici.

În aerul serii domnea o tensiune palpabilă. O simțiră de cum coborâra pe trotuar. În depărtare, se auzea o sirenă, crescând și scăzând, suprapusă peste cacofonia altor câteva zeci.

– Haide, o chemă David. O luă de mână și porni cu ea după el pe strada aglomerată. Deși adrenalina îi pompa nebunește prin vene și instinctele de reporteră îi se ascuțiseră la maximum, Lauren nu putu trece cu vederea fiorul atingerii lui.

Apropiindu-se de intersecție, deveni evident că focul era într-un tot atâta de cumplit pe cât prevăzuse cunoștința lui David de la departamentul pompierilor. Serviciile de prim ajutor împrejmuiseră zona cu panglici galbene, iar de-a lungul acestora patrulau polițiști, pentru a menține ordinea printre spectatorii care murmurau. David își croi drum prin mulțime, fără a încetini pasul, ținând-o strâns pe Lauren de mână ca să nu se despartă în toată învălmășeala. Când ajunsese la banda despărțitoare, își arată legitimația, iar polițistul care se grăbise să-i oprească, văzând că erau de la presă, le făcu semn să treacă.

Strada arătase jalnic din capul locului, strâmtă, întunecată permanent de umbrele locuințelor mizere și dărăpănate, unde aerul captiv se învechea, apăsător și sufocant. Acum, însă, cu mașini roșii de pompieri pretutindeni, cu furtunuri groase șerpuind în toate direcțiile pe carosabil și pompieri cu căști galbene alergând încoace și-ncolo ca să se ocupe de câte o situație sau alta, semăna mai mult ca orice cu o scenă din timpul *Blitzkrieg*-ului.

Lauren nu-și putu stăpâni un fior.

David o privi.

– Te simți bine? întrebă el, îngrijorat.

Neavând încredere în sine să vorbească, se rezumă să dea din cap.

Cam pe la jumătatea fațadei dinspre sud a cvartalului, făcări chihlimbarii strălucitoare lingeau lacome balcoanele și pervazurile ferestrelor. O coloană groasă de fum negru învălătucit se împrăștia pe cerul albastru. Mugetul flăcărilor domina toate celelalte sunete de pe stradă, amestecându-se și înecând adesea ordinele răcnite de comandantul pompierilor, tânguirea sirenelor și țipetele șocate, disperate, ale bărbaților, femeilor și copiilor rămași dintr-o dată fără adăpost.

Lauren se grăbi să-și ascundă lacrimile din ochi. Oricât de tare i se frângea inima pentru acei oameni, era o profesionistă. Venise să realizeze un reportaj – un reportaj înspăimântător, desigur – și trebuia să-l facă.

– Lauren? Lauren!

Ridică privirea, surprinsă.

– Ce? Scuză-mă, David. Ce-ai spus?

David trebuia să strige ca să se facă auzit.

– Am spus că îl voi găsi pe Jack Mason ca să obțin câteva informații de bază despre situația asta. N-am să întârzii mult.

– În regulă.

– Du-te și începe de-acolo, de lângă mașina aia de pompieri. Mă întorc imediat ce pot.

Lauren nu prea voia să rămână singur în mijlocul confuziei și al vacarmului, dar dădu din cap, iar David îi eliberă mâna și se îndepărtă grăbit.

Stătu un moment pe loc, privind în urma lui. Apoi, își scoase din geantă reportofonul și îl puse în funcțiune, cu intenția de a începe să-și înregistreze impresiile.

Cumva, însă, vocea i se uscasc. Văzând tot acel prăpăd, propriile ei griji păreau atât de mărunte și neînsemnate. Și munca ei...

Dintr-o dată, totul păru să se plaseze în perspectivă. Ce era mai important – să-i ajute pe acei nenorociți, sau să stea cu mâinile-n sân, dictând o relatare de martor ocular pe care cititorii s-o parcurgă calmi și fără grabă la micul dejun, în săptămâna următoare? Îndesă aparatul la loc în geantă. Nici măcar nu trebuia să se gândească pentru a afla răspunsul.

Ocoli mașina de pompieri. La vreo douăzeci, treizeci de metri distanță, trei pompieri cu fețele înnegrite

conduceau o coloană de locatari buimaci, care-și târau picioarele afară dintr-o clădire fumegândă, chiar în timp ce altă echipă ridica furtunul, dirijând jetul de apă spre pereții calcinați, pe care lichidul îi împrôsca şuierând și părea să ricoșeze din zidăria cenușie, în jerbe albe.

Atenția îi reveni asupra pompierilor care conduceau victimele spre un șir de ambulanțe. Militarii păreau epuizați, toți trei, în timp ce-și desprindeau tuburile de oxigen pentru a le adresa cuvinte încurajatoare și îndrumări locatarilor dislocați, dintre care mulți strângeau în brațe câteva resturi jalnice pe care reușiseră să le salveze în ultimul moment din căminele incendiate.

Un alt pompier se apropie în fugă. Lauren îl auzi clar când întrebă, cu glas sonor:

– I-ați scos pe toți?

Primul dintre ceilalți trei dădu din cap.

– Aștia-s, confirmă el.

Lauren simți o ușoară amețeală. Slavă Domnului...! Însă, chiar în timp ce întoarcea ochii spre clădire, respirația i se opri în gât. Ar fi putut să jure că văzuse o față la una dintre acele ferestre negre și neînsuflețite de la etajul întâi; mică, rotundă, speriată... o față de copil, plină de disperare, cu obraji sclipind de lacrimi.

Fu atât de surprinsă, încât trebui să se agațe de marginea mașinii pentru a-și ține echilibrul. Când privi din nou clădirea, însă, fereastra respectivă era la fel de pustie și lipsită de viață ca înainte.

Lauren își spuse că probabil avusese o nălucire. La urma urmei, tocmai îi auzise pe pompieri confirmând că edificiul fusese evacuat complet. Dar nu-i venea nici să se îndoiască de ceea ce văzuse cu ochii ei, oricât de fugitiv. Cel puțin o persoană mai rămăsese în infernul acela de flăcări, un băiețel complet neajutorat.

Trebuia să le spună celor trei pompieri. Porni grăbită spre ei dar, înainte de a reuși să le atragă atenția, un alt ofițer îi chemă și pompierii se îndepărtară în fugă.

Lauren încetini pasul. În timp ce-i privea pe pompieri repezindu-se să ajute la lupta cu un foc care izbucnise în altă parte a cvartalului, senzația de singurătate și izolare i se înteti. Privi în jur, căutând pe altcineva căruia să-i spună. Oriunde se uita, vedea pompieri ocupați cu diverse sarcini. Încercă să-l găsească pe David, însă fumul se lăsa peste strada îngustă în văluri cenușii și groase, iar el nu se vedea nicăieri.

Sentimentul de totală neputință o frustra, dar mai important era faptul că băiatului rămas în locuința aprinsă nu-i mai rămăsese prea mult timp.

Luă rapid o hotărâre și, înainte de a apuca să se răzgândească, porni grăbită spre clădire.

Intră.

Întunericul o înghiți dintr-o dată, cu totul. Avu un scurt și neplăcut moment de panică oarbă, dar și-o alungă cu un efort de voință atât de intens încât îi provocă amețeli. Încercă să inspire. Simți imediat gus-

tul acru al fumului pe limbă. Scoase din poșetă o batistă, o desfăcu și și-o aplică peste partea de jos a feței. Apoi, își continuă drumul prin clădire.

Auzea flăcările trosnind flămânde printre lemne, departe, sus. Vuietul lor răsună continuu, devorând totul. Apa îndreptată din exterior asupra infernului se transforma imediat în vapori, în contact cu flăcările, iar șuieratul ei reptilian nu-i potolea deloc temerile. Ici și colo, apa scursă se prelinge pe scări ca argintul topit.

Lauren rămase un moment încremenită în loc, încercând să se orienteze înainte de a îndrăzni să înainteze și mai mult prin interiorul construcției. Vizibilitatea era redusă. Fumul îi plutea prin jurul gleznelor. Dar nu trebuia să riște să se rățăcească. Propria ei viață, ca și aceea a copilului pe care spera să-l salveze, depindeau de capacitatea ei de a-și regăsi drumul înapoi spre ieșire.

În cele din urmă, străbătând coridorul sordid, ajunse la baza scării șubrede din stânga, coti și începu să urce, încercând fiecare treaptă înainte de a se lăsa pe ea cu toată greutatea.

Prudentă, își continuă ascensiunea.

Capitolul 7

Clădirea aprinsă devenise o lume în sine, o lume întunecoasă, cu mirosuri viciate, fum în loc de atmosferă și vâlvătaia schimbătoare, nesigură, a flăcărilor portocalii-gălbui în loc de lumină a zilei. Părea greu de crezut că afară, în stradă, se întâmplau atâtea pentru a pune capăt aceluia rug, căci flăcările care devorau construcția făceau un asemenea zgomot încât de la oamenii din exterior nu se mai auzea nimic.

Lauren ridică un picior, pregătindu-se să urce pe treapta următoare, și deodată își pierde echilibrul, când talpa îi călcă în gol. Se împletici înainte, căzând din greu în patru labe. I se păru că strigase, dar fusese atât de brusc luată prin surprindere, încât nu putea fi sigură. Panica o cuprinsese din nou, dar și-o înfruntă din nou. *Totul e-n regulă*, își spuse. *Am ajuns în capul scării, nimic mai mult. Sunt pe palierul de la etajul întâi.*

Se ridică în picioare și, îngustându-și ochii în lăcrimați, încercă să străpungă întunecimea cețoasă.

Da, se afla pe un palier plin cu grămezi de vechituri. Fuiore de fum ieșeau deja din picioarele unor fotolii de răchită, pe măsură ce focul înfierbânta aerul captiv, iar acesta încingea lemnul.

Lauren îl ocoli încet, croindu-și drum până pe un palier strâmt ca o panglică, obstrucționat din nou cu tot felul de boarfe, mobilă veche, căzi de cositor, colivii de bambus goale...

Localizase aproximativ în minte zona unde îl văzuse pe copil, dar pentru a se asigura că găsea apartamentul respectiv se hotărî să verifice pe rând fiecare ușa. Prima fusese lăsată deschisă, atât de intempestiv plecaseră ocupanții. Își luă batista de la gură atâta cât să strige:

– Alo! Alo, e cineva aici?

Așteptă un moment. Nimic. Trecu la apartamentul următor. Ușa acestuia era încuiată, așa că trebui să se aplece și să strige prin fanta cutiei de scrisori. Nici aici nu primi nici un răspuns.

Desigur, asta nu însemna că locuința era goală. Poate că locatarul sau locatarii leșinaseră deja, sau chiar mai rău. Sau, eventual, vâjâitul și trosnetele incendiului îi acopereau vocea.

Cu încăpățănare, merse mai departe spre următoarea ușa, știind că timpul trecea cu repezi-ciune. Se aplecă, deschise cutia de scrisori și privi prin deschizătura îngustă, în apartament. Arăta exact așa cum și-l imaginase; înghesuit, mobilat sărăcăcios, la nivelul strictului necesar. Părea să fie părăsit, dar strigă totuși:

– Alo! E ceva în casă? Mă auziți?

Nici un răspuns.

De undeva de sus se auzi un scrâșnet înfiorător de metal sfâșiat și lemnărie prăbușindu-se. Lauren țipă din nou și, instinctiv, își adună umerii în așteptarea avalanșei de grinzi și planșee de beton, dar din fericire nu se întâmplă nimic. Cu un efort, se îndreptă la loc. Aerul supraîncălzit devenise practic irespirabil, făcându-i ochii să lăcrimeze din abundență. Tensiunea și condițiile neprielnice îi consumau treptat toată energia. Dar nu îndrăznea să zăbovească; riscul era prea mare.

Tocmai se pregătea să treacă la apartamentul alăturat, când i se păru că aude un strigăt ascuțit, pătrunzător, răsunând de undeva din locuința lângă care tocmai se opri. Un val brusc de speranță o străbătu, risipindu-i parțial oboseala. Se aplecă și deschise din nou fanta poștală, iar de astă dată, când privi prin deschizătură, văzu un băiețel stând neajutorat în culoarul plin de fum și știu că avusese dreptate tot timpul – văzuse chipul acela rotund, mânjit, brăzdat de lacrimi și complet neputincios, cu câteva momente în urmă, la fereastră!

Băiatul avea vreo opt ani. Părea destul de înalt pentru vârsta lui, deși o mare parte din această impresie se datora constituției sale slabe și mlădioase. Era îmbrăcat într-un tricou șifonat, pantaloni scurți și sandale. Avea părul negru, scurt și țepos. Părea atât de zăpăcit de foc, încât stătea încremenit locului.

– Aici! strigă Lauren. Vino aici, la cutia de scrisori!

Ochii lui negri și speriați se întoarseră, ațintindu-se asupra alor ei, care abia se mai vedeau prin pâcla de fum. Ușurarea, convingerea că acea femeie putea fi salvarea lui, îi făcură umerii încordați să se adune și buza de jos să-i tremure.

– Vino, trebuie să ne grăbim! îi strigă Lauren, lingându-și buzele uscate. Ești singur în casă?

Copilul clătină din cap.

– Cine mai e cu tine?

– Bunicul, răspunse el, adăugând nefericit: doarme.

Nu era deloc un semn bun, dar Lauren încercă să nu se dea de gol.

– Cum te cheamă?

– Gordon Wong.

– Bine, Gordon. Poți deschide ușa? Știi cum să deschizi ușa?

Chiar și în acea situație disperată, copilul se temea de ea. Încet, fără a-și lua un moment ochii de la partea din fața ei care se vedea prin fanta pentru scrisori, dădu din cap afirmativ.

– Atunci, vino și deschide! strigă ea. Hai, mai repede!

Nu se mișcă imediat. Apoi, încet, făcu un pas înainte.

– Așa! îl încurajă Lauren. Grăbește-te!

Se apropie puțin, și încă puțin. Afară și deasupra se auzi încă un trosnet asurzitor de lemne frânte și beton sfărâmat.

Fumul se înălța acum și din podelele culoarului, atât de gros încât Lauren nu mai vedea picioarele copilului apropiindu-se de ea. Băiatul însă continua să vină spre ușă, cu ochii săi mari fixați asupra ei, deși înaintarea îi era stănejnită de o spaimă care-i înțepenea articulațiile, încetinindu-l.

Lauren continuă să-l îmbie, pe un ton autoritar dar blând. Ori de câte ori băiatul părea gata să cedeze sub efectul tensiunii, începea să i se adreseze în chineză, până când, în sfârșit, ajunse la ușă, unde ridică mâna, trase zăvorul...

Lauren nu mai pierdu timpul. Imediat ce ușa se deblocă, apucă de clanță și trase. Căldura acumulată o izbi în față, făcând-o să se clatine pe picioare, dar știa că, oricât era de extenuată, încă nu se putea odihni.

Îl culese în brațe pe băiețelul înlăcrimat. Instinctiv, acesta o cuprinse pe după gât, agățându-se cu putere.

– Unde e bunicul tău? întrebă înnebunită Lauren.

Copilul arată înapoi în lungul coridorului, spre camera de zi, unde fumul se îngroșa deja ca o ceață londoneză.

Acum, Lauren avea de rezolvat încă o dilemă. Îndrăzneala să înainteze în apartament, pentru a-l găsi pe bunicul „adormit“, primejduind astfel și mai mult atât propria ei viață, cât și pe aceea a copilului? Părea curată sinucidere. Dar ce variantă avea? Nu putea să lase o altă ființă omenească pradă morții.

Trebuia să se hotărască pe loc, ceea ce și făcu.

– Nici o grijă, îi șopti ea băiatului, la ureche. Mergem să chemăm ajutoare.

Era tot ce putea spera să facă; să salveze copilul, apoi să găsească niște pompieri cu experiență și dotați cu aparatura respiratorie necesară pentru o salvare mai rapidă și mai eficientă decât ar fi putut ea să reușească.

Neluând în seamă protestele disperate ale copilului, se întoarse și reveni spre ușa din față, ieși pe palier, trecu pe lângă mormanele încinse și fumegânde de vechituri aruncate...

Peste tot plutea fumul. Îi făcea ochii s-o usture, se furișa viclean, inexorabil, prin batistă, infiltrându-i-se în gură și nări. Lauren se ținea de băiețaș, acesta se ținea de ea și amândoi scoteau sunete joase și speriate, ca niște miorlăituri, până ajunseră în capul scării, unde mugetul flăcărilor amenința să-i asurzească pe amândoi. Cu grijă, Lauren coborî piciorul pe prima treaptă. Oare se înfundase puțin sub pasul ei, scârțâind, sau i se părea numai? Mai făcu un pas, încă unul și încă unul. Nu mai vedea încotro mergea, fumul fiind gros să-l tai cu cuțitul, iar ochii îi lăcrimau atât de tare încât abia și-i mai putea ține deschiși.

Își aminti ce îi spusese lui David săptămâna trecută, că-i plăceau pericolele. Dar se înșelase. Tocmai trecea printr-un mare pericol și nu-i plăcea deloc.

Băiețelul tremura în brațele ei. Îl ținu și mai strâns, murmurând aiureli încurajatoare, pentru a nu-i ceda complet nervii.

Încă un pas... încă unul...

Altceva se năruî în partea de sus a clădirii, expediind aerul fierbinte ca dintr-un cuptor, într-o undă de șoc prin toată casa, întetind flăcările de la etajele inferioare și împingând-o pe Lauren înainte, astfel încât coborî ultimele trepte într-o goană nebunească, dezordonată.

În sfârșit, ajunse cu picioarele pe podeaua netedă și, acționând acum din instinct, căci simțurile îi fuseseră atât de agresate încât se împleticea orbește, se întoarse și porni spre făgăduiala vagă și tulbure a luminii de afară.

Ceea ce urmă fu o învălmășeală, din care Lauren n-avea să-și amintească niciodată detalii clare. Se prăvăli într-un val de aer cât de cât curat, iar răcoarea sa relativă o învioră cât de cât.

Dintr-o dată, niște mâini se repeziră spre ea; băiatul îi fu luat din brațe; cineva o ajută să se țină pe picioare; strigăte agitate înlocuîră trosnetul rapace al flăcărilor care devorau totul; fu culcată pe o targă; auzi un glas strigându-i numele:

— Lauren! Lauren!

Glasul era familiar; al lui David. Răsuna frânt de spaimă și îi trecu prin minte că probabil arăta într-un hal fără de hal, iar David se temea să n-o piardă.

— Sus... scară... apartamentul... șapte...

Își dădu seama, ca prin ceață și cu o tresărire, că vocea stranie și spartă era a ei.

— Bunicul... băiatului...

Alt glas bărbătesc spuse în chineză:

– Mai e ceva acolo? Repede! Fraților – apartamentul șapte, un bătrân!

Abia acum, Lauren își îngădui să se relaxeze puțin. Orice s-ar fi întâmplat, ea își dăduse toată silința, salvase copilul și, cel puțin, încercase să pună în mișcare și salvarea bunicului acestuia. Nu-i mai rămânea decât să se roage dar, înainte de a reuși să înceapă, își pierdu cunoștința, purtată pe un val de uitare care înghițea totul...

* * *

Mult, mult timp, în lumea lui Lauren nu există nimic în afară de întuneric și tăcere. Încet, lumina reveni, cât un vârf de ac la început, dar crescând cu repeziciune. Când în sfârșit își putu deschide ochii încă injectați, avu nevoie de un moment pentru a-și da seama unde se afla.

Mirosul curat de antiseptic și sunetele vagi, îndepărtate, ale pașilor cu ecouri și ale anunțurilor prin stația de amplificare o înștiințară că zăcea într-un pat de spital. Încordându-și gâtul, inspectă încet împrejurimile. Se părea că o plasaseră într-o rezervă, căci era singură în cameră.

– Lauren! Slavă Domnului!

Întoarse încet capul în direcția sunetului. David Kent stătea așezat pe un scaun, lângă pat, cu chipul său frumos, de obicei destins, arătând acum crispat și hăituit, în lumina crudă a tuburilor de neon din tavan.

– Da... vid...

Vorbirea era dureroasă; vocea i se auzea doar ca o șoaptă.

David întinse impulsiv o mână, acoperindu-i cu ea mâinile împreunate. Lauren avu un moment impresia că ochii lui dobândiseră un luciu sticlos, dar putea fi numai o iluzie optică.

– O, Lauren, slavă Domnului, slavă Domnului... Credeam că...

Își înghiți restul cuvintelor și, ușurel, își rezemă greutatea pe marginea patului, cu mâinile peste ale ei.

– Cum te simți? o întrebă, blând.

Lauren se gândi un moment înainte de a răspunde, în sfârșit:

– Obosită.

Într-adevăr, chiar în timp ce o spunea, își simți pleoapele închizându-se.

– Mă doare... gâtul. Mi-e greu... să...

Înghiți, dureros.

– ...vorbesc, încheie ea.

– Nici nu mă mir, îi strânse David mâinile. Odihnește-te doar. Acum e bine. Toate s-au rezolvat. Numai vindecă-te.

– Focul...

– S-a terminat. L-au stins ieri seară.

Ochii ei se dilatără, iar David îi confirmă gândul:

– Da, ai zăcut fără cunoștință aproape toată ziua.

În timp ce Lauren asimila această veste, David ridică o mână să-i dea la o parte o șuviță de păr de pe frunte, iar acest gest păru atât de firesc, încât Lauren nici nu se gândi să-i pună la îndoială motivele.

– Ce...

Își dresе vocea.

– Ce e cu Gordon Wong?

– Băiatul pe care l-ai salvat? E în siguranță. L-au internat pe același coridor, în salonul de copii. E obosit și speriat, cum e și firesc, dar nu a suferit vătămări iremediabile.

– Și... și...

Fu nevoită să înghită din nou.

– Bunicul lui? completă David, pentru a o scuti de efort. Grație ție, pompierii l-au scos la timp din infernul ăla. Acum e la reanimare. Dar medicii au speranțe că o va scoate la capăt.

– David...?

– Da?

– Îmi... îmi pare rău pentru ce ți-am spus... că erai... gelos, vreau să zic...

David îi strânse din nou mâna.

– Nu-ți face griji. Dacă te consolează cu ceva, și mie îmi pare rău. Nu aveam dreptul să mă amestec în viața ta personală. Cred că eram doar exagerat de ocrotitor. Acum odihnește-te. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Lauren închise ochii. Acum, când știa că totul era în regulă, își putea permite să se relaxeze din nou. Însă, chiar înainte de a adormi, avu convingerea că simțise buzele răcoroase și moi ale lui David atingându-i ușor fruntea și fu sigură că nu era doar o plăsmuire a imaginației.

A doua zi dimineata, când se trezi, Lauren se simțea mult mai bine, deși ochii îi rămăseseră sensibili la lumină, iar gâtul continua s-o doară. Totuși, nestându-i în fire să rămână pasivă multă vreme, convinse curând o soră să-i permită să se scoale și, îmbrăcată cu un halat și o pereche de papuci pe care Maggie i-i adusese din apartament, porni târșându-și picioarele spre cel mai apropiat telefon public.

Voia să-l sune pe Ricky Lee și să-și prezinte scuzele pentru că nu venise la întâlnirea de miercuri seară. Știa că avea s-o înțeleagă; fără îndoială, auzise de incendiul din cartierul portului și era foarte posibil să-i fi povestit cineva și despre propria ei participare. Totuși, considera că-i datora o explicație personală. Fusesse atât de binevoitor cu ea, încât măcar atâta lucru trebuia să facă.

Află numărul studiourilor Silver Crop de la o centralistă amabilă și îl formă. Când glasul de la celălalt capăt al firului întrebă cu cine voia să vorbească, spuse numele secretarei lui Ricky, Angela Yuen. Peste un moment, auzi vocea Angelei:

— Da? Vă pot ajuta cu ceva?

— Aă, da. Bună ziua. Lauren Adams la telefon.

Urmă o scurtă pauză.

— Lauren Adams? întrebă Angela Yuen, nesigură.

Lauren fu puțin cam surprinsă că secretara îi uitase atât de repede numele.

— Da. De la *The Ex-Pat*. I-am luat un interviu lui Ricky, marțea trecută.

– A, da. Mă scuzați. Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară Adams?

– Păi, cred că Ricky nu e pe-acolo, nu-i așa?

– Mă tem că nu.

– Doar două vorbe voiam să-i spun. Înțelegeți, a trebuit să lipsesc de la o întâlnire cu el, acum două seri, și voiam să-i explic de ce.

Angela Yuen nu spuse nimic, așa că Lauren sugeră:

– Poate ar fi mai ușor dacă-i spuneți să-mi dea un telefon.

– Desigur. Ce număr aveți?

Lauren îi dădu numărul de-acasă, îi mulțumi și închise.

Următoarea sarcină era aceea de a descoperi drumul spre salonul copiilor, unde intenționa să-l viziteze pe micul Gordon Wong.

La prima vedere, în salon domnea haosul. Soarele lumina încăperea mare și aerisită, plină de zarva veselă a copiilor care sporovăiau și se jucau. Într-un colț se afla o grămadă de jucării colorate vechi, în jurul cărora stăteau așezați sau tolăniți câțiva dintre copiii cei mai sănătoși, adânciți în joacă. Lauren văzu că pacienții cu mai puțin noroc, care erau nevoiți să rămână în paturi, nu făceau decât să doarmă sau să citească reviste de benzi desenate sau cărți. Când o întrebă pe sora de salon unde-l putea găsi pe Gordon Wong, pe fața femeii apărură o expresie îngrijorată.

– E în ultimul pat, pe stânga, arată ea.

– *M goi.*

Lauren simți un fior de teamă, căci expresia surorii o neliniștise. Urmându-i îndrumările, însă, ajunse curând la patul băietelului chinez.

Măinile lui Gordon stăteau împreunate peste cearșaful alb, băiatul privind liniștit spre tavan cu ochii săi mari și negri. Lauren văzu imediat că arăta complet nefericit și, știind ce efect aveau spitalele asupra unor copii, se hotărî pe loc să-l înveselească.

Cu un zâmbet forțat pe fața arsă și îndurerată, se opri lângă pat.

– Bună dimineța, Gordon, spuse ea, cât de veselă îi permitea să fie gâtul inflammat. Mă mai ții minte?

Gordon nu făcu nici o încercare de a-și desprinde ochii dinspre un punct îndepărtat, undeva dincolo de plafonul salonului, fără a da nici un semn că era măcar conștient de prezența ei.

– Gordon? insistă Lauren.

În sfârșit, ochii mari ca alunele ai copilului se îndreptară spre ea, dar în ei nu licări nici o expresie de recunoaștere și nici un început de surâs nu-i arcui linia subțire a buzelor.

– Nu-ți mai amintești de mine, Gordon? încercă ea din nou, lăsându-se ușor cu greutatea pe marginea saltei.

Băiatul dădu din cap afirmativ, dar atâta tot.

Deconcertată, Lauren se încruntă.

– Te simți bine? întrebă ea, încercând să-și facă simțită în vocea aspră îngrijorarea sinceră și dorința de a-l ajuta. Nu te simți prea bine?

Nu primi nici un răspuns.

– Ești îngrijorat pentru bunicul tău? continuă. Dacă asta e, n-ai nici un motiv. Medicii spun că se va face bine, cu timpul.

Tăcu un moment.

– Gordon?

Încăpățânat, băiețelul refuza să rupă tăcerea. Nu făcu decât să întoarcă din nou capul spre tavan, expediind-o cu acest gest, iar când se ridică să plece, Lauren văzu o lacrimă umplându-i ochiul drept, pentru a aluneca încet pe obrazul neted.

Nedumerită și hotărâtă să afle ce îl tulbura, se duse să vadă dacă sora de salon era mai comunicativă.

Medicii erau mulțumiți de evoluția lui Lauren și o externară a doua zi. Bucuroasă să plece din spital, o sună pe Maggie și făcu aranjamentele necesare pentru ca vecina ei de apartament să vină s-o ia. Dar, oricât de bine îi părea că se întorcea acasă, nu putea scăpa de sentimentele tulburi care o dominau.

– M-a căutat cineva la telefon cât am lipsit? o întreabă pe Maggie, în timp ce mașina ieșea din curtea spitalului, pe șosea.

Fata se gândi un moment, apoi clătină din cap.

– Nu. Așteptai să te caute cineva anume?

Lauren rămase cu privirea drept înainte.

– Nu.

Dar era destul de dezamăgită că Ricky nu-i răspunsese la apel.

Pierduse complet noțiunea timpului. Cumva, săptămâna zburase ca vântul și iar erau în weekend

– weekend-ul pe care Lauren acceptase să-l petreacă împreună cu Maggie, acasă la părinții ei, în Tsim Sha Tsui. Tânăra chinezoaică înțelese perfect când Lauren propuse să amâne vizita, fiind gata să rămână și ea acasă pentru a o ajuta să se întrezeze pe deplin, dar Lauren insistă să plece conform planului.

– Sunt sigură că preferi să stai câtva timp cu logodnicul tău, decât să ai grijă de o convalescență ca mine, o tachină ea, amical.

Maggie nu se îndura s-o părăsească, dar până la urmă Lauren o convinge că avea să se descurce perfect singură. Cam la o oră după ce sosiseră în apartament, îi ură drum bun, cu un zâmbet obosit.

Acum, singurătatea era odihnitoare. Putea face orice voia, fără să țină seama decât de sine însăși. Își petrecu ziua citind, dormind, uitându-se la televizor și, în general, făcând tot posibilul pentru a-și ajuta trupul să se vindece complet. Spre seară, începea să se simtă din nou în apele ei, deși continua s-o tulbure discuția cu sora din salon, despre Gordon Wong.

La ora șase seara, tocmai când se ștergea după un duș înviorător, sună telefonul. Dându-și la o parte de pe obraji părul umed, ridică receptorul.

– Alo?

– Lauren, sunt David.

Sunetul glasului său gros și puternic îi ridică și mai mult moralul, iar pe buze i se ivi încet, fără să-și dea seama, un zâmbet.

– David. Ei bine, după cum auzi, sunt acasă.

– Da. Tocmai am sunat la spital și mi-au spus că te externaseră. Nu-mi pare rău decât că n-am fost acolo ca să te aștept.

– Nu te preocupa.

– Cum te simți, de fapt?

– Mai bine.

David tăcu un moment, înainte de a spune:

– Mi-ai tras o mare sperietură, să știi. Când ai ieșit clătinându-te din clădirea aia care ardea... Dar bine că măcar ești în curs de vindecare.

– Sunt.

– Lauren...

– Da?

– Ți-ai făcut vreun plan pentru mâine?

– Nu.

– Atunci, mă întreb dacă ești de acord să te invit la masă?

Nu era sigură. A, perspectiva de a petrece câțva timp cu David, numai ei doi, departe de ambianța profesională, o atrăgea cu certitudine, dar mai existau și alte considerente. Nu suferise nici o vătămare gravă, într-adevăr, însă urma să treacă un timp până i se vindecau complet petele mici și roșii, iritante, de pe față.

– Nu știu...

– Dacă nu te simți în stare, spuse el înțelegător, cu glasul atât de blând încât numai tonul o calma, nu-ți face griji. Dar... în vine, voiam doar să fac ceva din care să-ți dai seama cât de mult înseamnă pentru mine vindecarea ta...

– Nu e nevoie, insistă Lauren.

– A, ba este, replică el simplu.

Lui Lauren îi veni o idee.

– Bine, David. Îți mulțumesc foarte mult. De fapt, există ceva ce-aș dori să discut cu tine.

– Sună cam amenințător.

– Nu e deloc așa, răspunse ea. Sau, cel puțin, nu cred.

– În regulă. Trec să te iau la două.

– Te-aștept.

Urmă încă o pauză, aproape ca și cum David ar fi căutat cel mai potrivit mod de a încheia o conversație atât de neobișnuită cu ea. În cele din urmă, spuse:

– Atunci, Dumnezeu să te binecuvânteze. Somn ușor.

Era un salut atât de simplu și fermecător, încât toate sentimentele pe care i le nutrea se întetiră dintr-o dată, până crezu că nu mai avea cum să-i încapă în inimă toată iubirea pe care o simțea pentru el.

Iubire?

Mâna în care ținea receptorul se opri la jumătatea gestului de a închide telefonul, căci acest cuvânt, prima înțelegere reală a sentimentelor ei pentru David, îi produsese un adevărat șoc.

Cel mai elementar instinct o îndemna să alunge ideea. Niciodată nu fusese o romantică, înainte de a veni pe această insulă plină de făgăduieli ale Orientului Îndepărtat. De ce-ar fi început tocmai acum? Nu era decât atmosfera exotică a locurilor, întorsătura bruscă și dramatică pe care o suferise viața ei...

Nu?

Puse încet receptorul în furcă. Dacă era vorba să fie complet sinceră cu sine – și niciodată în viața ei nu fusese altfel – nici nu știa ce să zică. Efectiv, *nu știa*.

Dimineata de duminică se ivi luminoasă și veselă, Lauren simțindu-se bine cum de zile întregi nu i se mai întâmplase. Deși făcea eforturi hotărâte să mențină totul în perspectivă și să nu-și lase inima să-i guverneze mintea, abia aștepta să treacă ziua, până la ora două.

La două fără un sfert, când auzi soneria, se repezi să răspundă.

David stătea în hol, zâmbind cu gura până la urechi, într-o mână cu un buchet mare de flori.

– Pentru tine, i le oferi el.

Lauren luă florile, cu un fior plăcut de surpriză și zâmbetul la fel de larg ca al lui, invitându-l în casă.

– Am rezervat o masă pentru două jumatate, spuse el. Sper că nu e prea devreme pentru tine.

– Nu, e perfect.

Se priviră în holul strâmt, fiecare acut conștient de apropierea celuiilalt.

– Ei, spuse David, studiind-o, e clar că arăți mai bine.

– Mă și simt mai bine.

O privi cum ducea florile în bucătărie și căuta o vază în dulapuri. David era bronzat și în formă, cu o

pereche de pantaloni gri și o bluză polo albă, revenit la vechiul său stil sportiv, acum când și Lauren reîncepuse să semene cu fata dinaintea incendiului.

– Pot să-ți ofer ceva de băut, sau...? întrebă ea, peste umăr.

– Nu, mai bine nu. Avem ceva drum de făcut cu mașina, până la restaurant, așa că hai să plecăm cât mai curând.

– Unde mergem?

– La un restaurant elegant din Happy Valley, în stil Sî-Ciuan. Cred c-o să-ți placă.

Înainte de a se putea stăpâni, Lauren întrebă:

– Nu cumva „*The Red Pond*”?

David păru surprins.

– Îl știi?

Îi evită privirea, fiindcă era același restaurant unde o dusesese Ricky, săptămâna trecută.

– Am... auzit de el.

Simți că minciuna era justificată, ca să-l cruțe de durerea pe care ar fi putut-o simți aflând că înaintea lui o invitase acolo un alt bărbat.

Nu peste mult, ieșiră din apartament, coborând spre mașina lui David. Era plăcut să fie din nou în termeni prietenești cu el, ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu, nu doar plăcut. Era *minunat*.

Capitolul 8

Străbătura orașul, spre Happy Valley, unde se înscriseră în traficul care se îndrepta spre cursele ce aveau loc acolo în fiecare duminică.

Restaurantul era elegant și scump cum și-l amintea, dar deși era sigură că salariul lui David, ca redactor șef de ziar, nu se compara nici pe departe cu cel al unui superstar ca Ricky Lee, pentru David banii nu contau. Era atât de recunoscător că Lauren scăpase fără răni grave, încât părea dornic s-o afle toată lumea.

– Știu că în ultimele săptămâni am avut momente și mai bune, și mai rele, spuse el după ce făcură comanda, în timp ce-și așteptau aperitivele. Dar... în fine... când am văzut cum arătai la spital... Lauren...

Luă paharul cu vin, căutându-și cuvintele potrivite.

– Ce vreau să spun... ei bine: viața poate fi atât de fragilă, încât m-a făcut să-mi dau seama că timpul pe care-l petrecem aici, pe Pământ, e neprețuit... atât de neprețuit, încât nu se cuvine să irosim nici un moment. Pare cam răsuflat ce spun, nu-i așa?

Lauren zâmbi cu blândețe.

– Eu găsesc că sună foarte rațional.

– Îți amintești seara aceea din apartamentul tău, când...

Își amintea, cum să nu, și ca să-l scutească de alte momente jenante, i-o luă înainte.

– Da, îmi amintesc.

– Ei bine, cred că știi adevăratul motiv pentru care te-am sărutat. M-am simțit atras de tine din prima clipă când te-am văzut, numai că pe moment nu mi-am dat seama. Aveai tu ceva anume, o calitate interioară, care mă atrăgea. Și, în fine, să-mi spui dacă greșesc, dar... Mă amălesc oare cu gândul că și tu ai simțit ceva special între noi doi?

– Nu te amăgești, mărturisi ea încet.

– Așa că, mi-am pierdut capul, oftă David. În seara aceea, ajungând să te văd așa cum te vedeam, pur și simplu nu m-am mai putut stăpâni. A *trebuit* să te sărut.

– Dar pe urmă te-ai gândit mai bine, replică ea.

Devenea penibil, dar era mai indicat să clarifice totul o dată pentru totdeauna, pentru a o putea lua cu adevărat de la început.

– Da, recunosc el. Sau, mă rog, nu, nu tocmai. Am început să mă gândesc la situația mea de șef al tău... vreau să zic, toate se întâmplau atât de repede... nu voiam să crezi că aș fi încercat să profit de tine, așa că m-am hotărât să bat în retragere, să-ți las un răgaz. Dacă avea să se întâmple ceva între noi, era mai bine să evolueze de la sine.

Străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, Lauren îl întreabă:

– David... ce anume încerci să-mi spui?

David ezită doar un moment, înainte de a se avânta.

– Că te iu...

Se întrerupse dintr-o dată, cu o expresie de îngrijorare, când văzu ceva peste umărul ei. Lauren se încruntă, alarmată.

– David? S-a-ntâmpat ceva?

Acum arăta stânjenit de-a binelea.

– Ăă, nu, nu, nimic.

Dar era un mincinos îngrozitor de nepriceput și, înainte de a se putea stăpâni, Lauren se întoarse să vadă ce îl speriasse atât de rău.

Înțelese într-o clipă.

În restaurant tocmai intrase Ricky Lee, care era condus la o masă din latura opusă a salonului, de către un ospătar peste măsură de atent. În sine, acest lucru nu avea nimic ieșit din comun, desigur. Lauren însăși fusese acolo cu Ricky, în urmă cu cinci zile. Dar acum, când îl văzu pe starul de cinema mergând spre masă

cu câte o fată orientală brunetă și atrăgătoare agățată de fiecare brăț, toți trei punctându-și conversația cu câte un sărut și mângâieri nu tocmai decente, își dădu seama că David sperase ca ea să nu observe, scutind-o astfel de necaz și decepție.

Reveni cu fața spre David, tocmai când fetele chicoteau ascutit și nerușinat la auzul cine știe cărui banc șoptit de Ricky. Trase adânc aer în piept, conștientă că David o privea atent, serios.

– Deci, spuse ea în cele din urmă, la apariția apertivelor. Se pare că ai avut dreptate, David. Ricky pare într-adevăr să-și justifice reputația.

David așteptă ca ospătarul să se retragă, înainte de a spune cu sinceritate:

– Nu-mi pare rău decât că a trebuit s-o afli așa. Nici în ruptul capului nu te-aș fi adus aici, dacă bănuiam că...

– Nu contează, îl întrerupse ea, încet.

Tăcu un moment, privind-o cu atenție.

– A însemnat ceva pentru tine? o întrebă el, precaut.

Spre marea lui ușurare, Lauren zâmbi.

– N-am petrecut cu el decât o singură zi, răspunse ea, simplu. A, a fost absolut fermecător. Dar îți datorez o scuză. Acum îmi dau seama că încercai doar să mă previi, înainte ca eu să devin încă un nume pe lista victimelor lui.

– Încearcă să nu te simți prea prost, o sfătui David. Nu ești prima femeie căria i-a făcut curte și, din păcate, cred că nu vei fi nici ultima.

Lauren se strădui să și-l alunge din minte pe starul de cinema, deși era foarte întristată că nu se ridicase la înălțimea imaginii prezentabile pe care o înfățișa în lume.

– Oricum, continuă David. Despre ce voiai să-mi vorbești?

– Poftim?

– Aseară, la telefon, îi aminti el. Mi-ai spus că voiai să discuți ceva cu mine.

– A, da.

– Ești *sigură* că nu e ceva neplăcut?

– Păi... și da, și nu, de fapt, răspunse ea, cam încurcată. Numai că... în fine, știu că lucrez la *The Ex-Pat* doar de câteva săptămâni, David, dar... aș dori să-mi iau un concediu fără plată, dacă se poate.

David se încruntă.

– Un concediu?

– Da. Numai o săptămână, cel mult.

Bănuie că înțelegea.

– Vrei să te duci acasă câteva zile. Mă rog, nu pot spune că te condamn. Într-un fel sau altul, ai avut parte de multe momente plicticoase, de când ai pus piciorul în Hong Kong.

– Nu, David, nu acasă vreau să merg, spuse ea.

– Așa?

Lauren începu să se joace cu mâncarea din farfurie.

– Îl mai ții minte pe Gordon Wong, băiețelul din casa care a ars?

– Da.

– Ei bine, în timp ce eram la spital, l-am vizitat; știi, numai ca să văd cum se simțea.

Îl privi în ochi.

– E disperat de nefericit, David. Din ce mi-a spus sora de salon cu care am vorbit, a fost trimis să locuiască la bunicul lui acum vreo doi ani, după de părinții lui au fost omorâți de un taifun. Ei, și se pare că bunicul va mai sta un timp în spital, încă vreo două luni. Tot fumul pe care l-a inhalat i-a activat nu știu ce probleme respiratorii. Chiar și când i se va permite să se întoarcă acasă, sau la ceea ce i-a mai rămas din ea, e improbabil că-l va mai putea îngriji pe Gordon.

O privi peste buza paharului de vin.

– Și atunci, care ar fi soluția?

– Pentru băiat? clătină din cap Lauren. Se vorbește să-l trimită la un orfelinat.

David se încruntă.

– Asta-i o nebunie. Orfelinatele de pe insulă sunt și-așa pline, de dau practic pe dinafară.

– Știu. Dar ar mai fi o variantă. Gordon s-a născut și a crescut lângă Wuzhou, în provincia Guangxi. Fratele tatălui său mai are acolo o fermă.

– Și te gândești că cineva ar trebui să-l ducă la unchiul lui.

– Da.

– Adică, tu.

Dădu din cap.

– Lauren, spuse el sincer, îți admir motivele. Nu sunt deloc surprins că vrei să-l ajuți pe bietul prichindel.

– Mă simt... în fine, responsabilă pentru soarta lui, într-un fel.

– E de înțeles. Dar îți dai seama ce propui? În primul rând, ai nevoie de aprobarea guvernului chinez, înainte de a putea duce băiatul înapoi pe continent...

– Asta n-ar trebui să fie o problemă. Oricum e cetățean chinez.

– În regulă. Dar ai idee de situația geografică? Știi unde anume e Wuzhou?

– Nu.

– Atunci, dă-mi voie să-ți spun. Este la vreo trei sute de kilometri est de aici, poate chiar mai mult – da, puțin mai mult decât te așteptai, îmi dau seama după expresia ta.

Puse paharul pe masă, continuând pe un ton mai moderat:

– Ascultă, nu vreau să mă înțelegi greșit. Sentimentele tale sunt nobile. Dar eu nu încerc decât să fiu practic. De unde vei face rost de bani ca să-ți finanțezi expediția asta? Și cine poate ști dacă băiatul vrea să se mute la unchiul lui, necum dacă unchiul e dispus să-l primească?

Oricât detesta Lauren să recunoască, vorbele lui o făceau să-și dea seama că încă nu se gândise cu

adevărat la toate aspectele problemei. Dar refuza s-o abandoneze. Văzuse durerea întipărită pe chipul micului Gordon. Nici un copil nu trebuia să sufere atât de cumplit. Și, cum spusese deja, se simțea responsabilă pentru băiat.

– M-am interesat deja pe ici pe colo. Am vorbit pe scurt cu bunicul lui Gordon. E de părere că fiul său – unchiul lui Gordon – va primi băiatul cu plăcere. Acum câțiva ani, când au murit părinții copilului, ferma nu producea mai nimic. De-asta a fost trimis băiatul să stea cu bătrânul, aici în Hong Kong. Acum, însă, situația s-a schimbat. Ferma prosperă. Pe lângă altele, probabil că unchiul lui Gordon are nevoie de un ajutor și, cu siguranță, pentru copil ar fi un mediu ideal.

– Poate ar fi bine să-i scrii unchiului și să-i obții confirmarea, înainte de a duce lucrurile mai departe.

– Am și făcut-o. I-am trimis o scrisoare, explicându-i tot ce s-a întâmplat, și aștept răspunsul din zi în zi.

– Și băiatul? El vrea să se întoarcă în China?

– Ce altă variantă are? Deja a locuit doi ani într-o casă supraaglomerată. Acum, se pare că va trăi alți câțiva ani într-un orfelinat supraaglomerat – dacă nu ia cineva măsuri.

David tăcu un moment.

– Ei? Întrebă ea. Ce părere ai?

– Vrei să știi opinia mea sinceră, Lauren?

– Bineînțeles.

– Nu-mi place. Nu mă încântă deloc. Ai fi o femeie plecată singură la drum. De-aici și până acolo, ți s-ar putea întâmpla orice.

Clătină din cap.

– Uite ce-ți recomand eu: propune-le ideea autorităților. S-o rezolve ele.

Surâsul care apărui o clipă pe buzele pline ale lui Lauren era cinic, iar David știa de ce. Chiar și cu toată bunăvoința din lume, sistemul de guvernare al oricărei țări este reglat să rezolve problemele maselor, nu ale indivizilor.

– Îmi pare rău că nu găsești nici un merit ideii mele, spuse ea, fără ostilitate. Oricum, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai aproba câteva săptămâni de concediu, în viitorul nu prea îndepărat.

Se vedea clar că nu-l bucura ideea.

– Chiar ești hotărâtă să mergi până la capăt?

– Da. Într-un fel sau altul, îl voi duce pe Gordon Wong înapoi în provincia unde s-a născut, la unchiul lui și restul familiei. Iar dacă nu ești de acord să-mi dai un concediu – fără plată, la nevoie – atunci va trebui să demisionez, David. Oricât de mult îmi displace, îmi voi da demisia.

Era o ironie a sortii că, tocmai când relația lor părea să înflorească în sfârșit, insistențele lui Lauren de a-l duce pe micul oriental înapoi în provincia Guangxi ridicaseră din nou între ei un soi de barieră invizibilă.

Dar Lauren era extrem de încăpățânată și, o dată ce lua o hotărâre, nimic în lume nu mai putea să i-o schimbe.

Peste vreo trei zile, primi o scrisoare de la unchiul lui Gordon, Carter Wong. Așa cum spusese bunicul băiatului, ferma Wong prosperase într-adevăr, iar Carter Wong spunea că ar fi fost încântat să se aibă grijă de unicul fiu al fratelui său. În pauza de masă, Lauren se duse la spital, unde autoritățile hotărâseră ca micul Gordon să rămână până i se găsea un loc într-unul din centrele de asistență infantilă care împânzeau tot orașul, și-i arătă băiatului scrisoarea de la unchiul său.

— Ai vrea să te întorci în provincia Guangxi, Gordon? îl întrebă ea încet.

Pentru prima oară, pe chipul băiatului văzu o oarecare animație care nu era motivată nici de teamă, nici de tristețe. Ochii săi negri se ridicară dinspre scrisoare, către fața ei.

— Poate veni și bunicul meu? întrebă, cu glas scăzut, sfios.

— Nu imediat, îi explică Lauren. Încă e foarte bolnav. Dar, peste câteva luni, probabil.

Băiatul se gândi, deși de fapt erau foarte puține la care să se gândească.

— Aș vrea să merg, spuse el.

— Atunci, vei merge.

La ieșirea din spital, însă, Lauren simți că problemele ei abia începeau. Își impusese o sarcină difi-

cilă. Așa cum îi atrăsese atenția David, nu avea din ce bani să-și plătească drumul. Se părea că trebuia să-și ia un concediu pentru a-și duce misiunea până la capăt. Iar cel mai rău era faptul că acum nu mai putea da înapoi. Îi promisese copilului. Pur și simplu nu putea să-l dezamăgească.

Când reveni în redacție, se așează la biroul ei, încercând să se concentreze asupra muncii, dar nu-i folosea la nimic; mintea îi stătea numai la sarcina pe care singură și-o asumase.

Pradă unui impuls, se ridică și porni spre cabinetul lui David, unde ciocăni la ușă și îl întrebă încet:

– Putem sta puțin de vorbă?

David ridică privirea și-i surâse.

– Sigur că da. Intră.

– Nu te deranjez?

– În nici un caz. Cu ce te pot ajuta?

– În legătură cu Gordon Wong...

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Aha.

– Azi am primit răspunsul de la unchiul lui, care-mi confirmă ceea ce am presupus deja: că, dacă reușesc să-i duc băiatul, îl va primi cu plăcere să locuiască la fermă.

– Băiatului i-ai spus? o întrebă David.

– Da. În pauza de masă.

– Și se bucură și el?

– E în culmea fericirii.

– Atunci, ai nevoie de un concediu.

– Păi... nu imediat. Încă mai trebuie să fac rost de bani pentru drum, dar...

David își aruncă pixul peste un teanc de șpalturi pe care le corectase.

– Banii nu sunt o problemă, spuse el încet.

Lauren îl privi curioasă.

– Poftim?

– Ai o săptămână în care să te duci și să te-ntorci, răspunse David, și bani suficienți ca să-ți acopere toate cheltuielile probabile – din partea ziarului *The Ex-Pat*.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Dar...

– Cu o condiție, continuă el. Să scrii, pornind de la toată această experiență, un articol pe care să-l putem publica în serial, trei sau patru numere la rând. Așa am convins consiliul director să finanțeze deplasarea, promițând un serial de articole emoționante, care ne vor mări tirajul.

Lauren era năucită.

– David... sigur că da. Vreau să zic... e fantastic!

Simți din nou un val brusc și amețitor de afecțiune față de acel om altruist și înțeleghător.

– Îți mulțumesc, David. Știu că nu ești de acord cu ceea ce vreau, dar asta nu mă face decât să fu și mai recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut ca să mă ajuți.

– Promite-mi doar că ai să te întorci cu bine, mai spuse el, ridicându-se și ocolind biroul pentru a-i pune ușor mâinile pe umeri, strângând-o tandru. Asta-i tot ce-ți cer.

– Îți promit, răspunse Lauren. Îți promit c-am să mă întorc la tine.

Următoarele câteva zile au trecut într-un iureș de activitate, Lauren pornind să obțină aprobările și autorizațiile necesare înainte de a putea porni pe drumul de trei sute de kilometri spre Wuzhou. Cu acest prilej, a învățat câteva lucruri despre birocratia britanică și cea chineză. Dar, cu răbdare – o calitate pe care de la David o învățase – și cu obișnuita ei dârzenie de fier, a învins încet toate obstacolele, unul după altul.

Cumva, a reușit să le rezolve pe toate și, într-o săptămână, a fost numită tutore temporar al lui Gordon Wong, pe durata călătoriei de la Hong Kong până la ferma familiei Wong din provincia Guangxi.

În tot acest timp, David i-a fost de mare ajutor, mai ales când a trebuit să stabilească traseul urmat de ea și Gordon Wong pentru a ajunge la ferma unchiului, de la periferia orașului chinez. Cu hărți întinse pe birou și ghiduri turistice îngrămădite pe scaun, au lucrat până seara târziu, alegând cea mai bună rută pentru călătorie.

În sfârșit, David se îndreptă și-și întinse șira spinării, după care se întoarse s-o privească.

– Ei, spuse el, cu un zâmbet cam răutăcios, sper că te pricepi la marinărie, Lauren, fiindcă se pare că veți face cea mai mare parte a drumului cu vaporul.

Împăturind hărțile și punându-le în geantă, Lauren răspunse încet:

– Îți mulțumesc, David. M-ai ajutat mai mult decât îți dai seama. Fără tine, n-aș fi făcut nimic.

David ridică din umeri.

– N-am fi făcut nimic dacă nu era actul tău de eroism, când l-ai salvat pe Gordon.

Se uită la ceas.

– Am avut o zi grea. Ce-ai zice să găsim un restaurant și să mâncăm ceva, înainte de a te duce acasă?

– Păi, nu mi-e chiar atât de foame...

David zâmbi.

– Ți s-au trezit în sfârșit nervii?

Zâmbi abătută.

– Da, cred că asta e, acum când totul devine în sfârșit realitate.

– Bine. Atunci, un sandviș?

– Da, mi-ar face plăcere.

Ieșiră din redacție, luară mașina lui din mica parcare de la capătul străzii și merseră la un snack-bar, de unde își luară mâncarea la pachet. Apoi, părăsiră orașul, urcând pe pantele împădurite ce se înălțau atât de maiestuos deasupra metropolei, și în fața uneia dintre cele mai frumoase priveliști din lume, își despachetară sandvișurile, scoaseră capacele paharelor de

plastic cu cafea și rămaseră așezați unul lângă altul în înserarea care se lăsa încet.

Era un amurg pe care Lauren avea să-l țină minte multă vreme, pentru camaraderia simplă dintre ei și pentru plăcerea prezenței lui liniștitoare.

În cele din urmă, David o duse acasă și, în fața ușii, așteptă până își scoase cheia din poșetă.

— Acum e totul în regulă? o întrebă.

— Da, mulțumesc.

— Ei, atunci... noapte bună...

Tocmai se întorcea să plece, când Lauren îl strigă.

— Da? se întoarce el.

Animată numai de instinct, știind din intuiție că proceda în cel mai firesc mod, se apropie și îl sărută ușor pe obraz, savurând căldura pielii lui, aroma subtilă de plante și mirodenii.

David o privi, vag surprins de gestul ei, dar într-un mod plăcut, după care îi trecu o mână prin păr, într-o mângâiere blândă.

— Știi ce simt pentru tine, nu-i așa? o întrebă, încet.

Lauren îi evită privirea, știind că ultimele vestigii ale puterii de a-i rezista s-ar fi fărâmițat dacă se uita drept în ochii lui cu adâncuri nepătrunse.

— Știu ce *crezi* că simți.

— Cum adică? întrebă el, nedumerit.

Ridică din umeri, fără cuvinte, incapabilă să se exprime atât de coerent pe cât ar fi vrut.

– Știu ce simt *eu* pentru tine, David. Dar... să fie oare realitate, sau doar vraja acestei insule, care ne face să simțim ceea ce simțim?

David clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Îți închipui că numai „vraja insulei“ influențează sentimentele mele pentru tine?

– Poți spune cu deplină sinceritate că nu? replică ea.

– Da. Dar tu...

– Nu sunt sigură, David. Asta-i problema... Pur și simplu, nu sunt sigură.

David dădu încet din cap.

– Ei bine, când *vei fi* sigură, știi unde mă găsești, spuse el, pe același ton blând și înțelegător dintotdeauna. Am să te-aștept.

– Știu. Îmi pare rău, David...

– Să nu-ți pară, o întrerupse. Știu ce simt pentru tine, Lauren. Cred că m-am îndrăgostit de tine puțin încă de când ne-am cunoscut, la interviul din Londra, deci știu cu certitudine că nu are nici o legătură cu Hong Kong-ul – și ți-o voi dovedi, cu timpul.

Se aplecă s-o sărute ușor pe frunte, apoi se retrase, așteptând până când Lauren intră în apartament, înainte ca și el să plece.

În dimineața plecării spre provincia Guangxi, întrucât feribotul pe care stabilise să-l ia din Kowloon până în Canton pleca la ora nouă, Lauren fu nevoită să

se scoale devreme. Abia se crăpase de ziuă, când își duse la mașină bagajele – haine și articole de toaletă care să-i ajungă o săptămână, toate împachetate într-o mică geantă cu fermoar și curea pentru umăr – chinuită de goluri în stomac. Când reveni s-o anunțe pe Maggie că era gata de plecare, tânăra orientală tocmai închidea telefonul din living.

– O, ce păcat, spuse aceasta.

– Poftim?

– A telefonat domnul David, îi explică Maggie. Spune că regretă, dar nu poate veni în port să te conducă. E o problemă la birou și trebuie s-o rezolve.

Vestea căzu ca un trăsnet. Perspectiva de a nu-l vedea pe David o săptămână încheiată fusese destul de neplăcută, dar faptul că n-avea să vină nici măcar pentru a-i ura drum bun o dezamăgea cumplit. Totuși, nu avea ce face și, în orice caz, spera ca următoarea săptămână să treacă repede. Afișând o expresie eroică, spuse:

– N-are importanță. Sunt... ăă... gata de plecare, când ești și tu.

Maggie era pregătită. Coborâră la mașină, iar fata conduse prin orașul încremenit și cenușiu peste care răsărea leneș soarele. Opriră la spital, unde Lauren intră și, arătând hârtiile necesare, îl luă pe Gordon Wong. Băiatul era nerăbdător să plece din spital, dar insistă să-și ia rămas bun mai întâi de la bunicul său. După aceea, se urcară în mașina lui Maggie și

străbătura Tunelul Trans-Portuar, spre Kowloon. Pe cheiul Tai Kok Tsui, tânăra chinezoaică le făcu cu mâna în timp ce urcau schela, la bordul feribotului *Tianhu* al Companiei de Transporturi Navale Pearl River.

Uriășul feribot imaculat ridică ancora fix la nouă, pornind maiestuos pe apele cu valuri albastre-verzui ale Mării Chinei de Sud. Lauren și Gordon stăteau lângă copastie, privind întinderea de beton a orașului Kowloon cum se micșora în depărtare. O briză marină sărată și răcoroasă alunga parțial canicula aproape constantă, iar duduitul monoton al motoarelor nu era întrerupt decât de țipetele pescărușilor care dădeau târcoale pe deasupra.

Stând astfel pe punte, Lauren începu să se gândească la călătoria care-i aștepta. Oare David avea dreptate? Chiar existau posibile pericole? În nici un caz. Dar, așa cum îi atrăsese el atenția, era o femeie care călătorea singură. Nu voia să lase îndoielile să i se strecoare în minte, dar acestea erau insistente și nu le putea opri.

Apoi, însă, se întâmplă un lucru care i le risipi cu totul. Absolut pe neașteptate, Gordon Wong o luă de mână, iar când Lauren coborî privirea spre el, și băiatul îi zâmbi cu ochii plini de o recunoștință sfioasă dar vizibilă, își dădu seama că nu era o femeie pornită singură la drum. Avea o răspundere, sub forma aceluia băiețel, iar conștiința faptului îi întări hotărârea de a reuși, orice s-ar fi întâmplat.

Capitolul 9

Ziua trecea încet, dar feribotul continua să navigheze spre nord, până când locul mării îl luă în sfârșit Pearl River. Cerul era vârstat cu dungile asfințitului, se însera încet și, în cele din urmă, pe apele din jurul lor începu să alunece și să joace lumina reflectată a lunii.

Lauren știa că ar fi fost mult mai rapid și mai direct să facă drumul cu hidroglisorul, dar acela ar fi costat mai scump și, în orice caz, spera ca această călătorie mai lentă să-i ofere timp pentru a-l cunoaște mai bine pe copilul din grija ei și a culege mai multe informații pentru serialul de articole prevăzut.

Spre surprinderea ei, Gordon era scriitor de inteligent, deși cam timid. Nu numai că se pricepea la matematică și științe, dar îi plăceau și desenul și scrisul, iar după ce își lăsa în urmă sfiala, o delectă cu un nesfârșit șir de povești născocite de el și diverse fapte interesante pe care le reținuse de la școală. Dar, după un timp, tangajul continuu al vasului începu să-i provoace grețuri.

Tianhu ajunse în Portul Zhoutouzui din Canton în dimineata următoare la ora șapte și, debarcând, găsiră orașul întru totul la fel de însuflețit ca Hong Kong-ul. În acest haos, deși puțin înfricoșător, găsiră un local relativ liniștit unde să mănânce și să-și studieze broșurile, după care porniră în căutarea vaporului cu care aveau să-și continue drumul spre nord, pe râurile Pearl și, mai departe, Xi. Spre seară, porniseră din nou, înaintând tot mai mult pe teritoriul Chinei.

Era o țară vastă și sălbatică, după cum observa acum Lauren, și părea să se întindă de pe ambele maluri într-o încălceală de verdeață nesfârșită. Dar kilometrii se succedau cu regularitate și, în sfârșit, vasul acostă la Wuzhou.

Când ajunseră în oraș, însă, ea prea târziu ca să mai pornească spre ferma Wong, chiar dacă autobuzele încă mai circulau, așa că Lauren găsi un hotel în care să înnopteze. Acolo, putu să facă o baie înviorătoare și să se culce într-un pat moale, care nu se legăna grețos înainte și-napoi sub ea. Până și lui Gordon i se ridicase moralul, acum când știa că drumul pe apă rămăsese în urma lor.

În zorii zilei următoare, plecară în căutarea autobuzului care parcurgea ultima etapă a călătoriei până la ferma Wong. Nu peste mult, se urcară într-un autobuz aglomerat – și, la drept vorbind, destul de vechi – care porni zdrăngănind printre câmpii, lăsând în urmă orașul Wuzhou.

Condițiile de călătorie cu autobuzul cel puțin erau rudimentare. Se părea că autovehiculul nu avea sus-

pensii aproape deloc, iar șoferul încă nu dăduse nici un examen de conducere. Nici drumeagul de țară accidentat care trecea drept șosea nu-i ajuta prea mult. Cu timpul, în autobuz se făcea tot mai cald și mai înăbușitor, și la fiecare stație se urcau tot mai mulți oameni, deși coborau foarte puțini.

Cam pe la amiază, autobuzul începu să scoată un clăntănit ciudat, iar Lauren, aplecându-se în scaun, văzu că de sub capota motorului țâșneau aburi. În cele din urmă, șoferul trase pe dreapta, cerându-și iertare scurt și superficial pentru întârziere. Vizibil deprins cu capriciile autovehiculului, scoase imediat o trusă de scule de sub scaun și le propuse pasagerilor să profite de ocazie pentru a coborî și a-și dezmoți picioarele, până convingea mofturosul motor să pornească din nou. Întrucât lui Gordon i se făcuse iarăși rău, Lauren nu se lăsă invitată de două ori.

Coborâră pe un drum desfundat mărginit de copaci cu trunchiurile groase, unde arșita reflectată din pământul brăzdat de făgașuri îi lovi ca o palmă, amenințând să-i deshidrateze cu repeziciune. Țânțarii zumzăiau și străpungeau aerul dens prin jurul lor.

Pentru a-i lua mintea de la grețuri, Lauren îi propuse băiatului:

– Hai să facem o explorare, bine?

– Da, răspunse el, ușurat să iasă la aer, după ce stătuse atâta timp înghesuit în autobuz, cu picioarele înțepenite.

Ținându-se de mână, lăsară pe marginea drumului restul pasagerilor și porniră prin pădure. Lauren se

așteptase ca la umbra copacilor să fie puțin mai răcoare, dar era chiar mai cald, dacă se putea așa ceva, căci ramurile încâlcite de deasupra împiedicau aerul să circule. Gordon, însă, părea destul de încântat să zburde, decis să perceapă în același timp toate acele priveliști și sunete noi, iar Lauren îl privi cu un zâmbet afectuos pe fața obosită.

Ajunseră la o răpă și se așezară, cu bagajul alături. Drumul cu autobuzul îi istovise pe amândoi mai tare decât își dăduse ea seama. Îl privi pe Gordon cum examina copacii, plantele agățătoare și lianele, cum cerceta solul în căutarea urmelor de animale. Ici și colo, raze de soare, pline de praf, se infiltrau prin frunziș, conferind poienii un aspect ciudat, fantastic. Dar, oricât de caldă și întunecoasă era, domnea liniștea, după tusea și mârâielile motorului și zarva generală a numeroșilor călători.

De fapt, era atâta liniște încât, peste un timp, când se auzi motorul autobuzului, acesta o făcu pe Lauren să tresară. Sărind în picioare, își dădu seama că aerul canicular o făcuse să ațipească, drept pentru care pierduse complet noțiunea timpului. Acum, însă, când șoferul reușise să-și repună autobuzul în funcțiune, era bine să se grăbească.

— Gordon! strigă ea. Vino! E timpul să ne întoarcem.

Băiețelul se afla la câteva zeci de metri distanță, jucându-se cu o creangă. Când îi auzi vocea, aruncă lemnul și o luă la fugă spre ea, făcându-i cu mâna. Până ajunse la ea, Lauren săltă bagajul la loc pe umăr

și, luându-l de mână, porni înapoi prin pădure, îndreptându-se spre zona strălucitoare de lumină a soarelui, aproape albă, dinapoia ultimilor copaci, unde drumul mergea spre est. Auziră din nou mârâitul motorului, când șoferul apăsă pe accelerator – dar de astă dată, sunetul o umplu pe Lauren de neliniște.

Se încrunță. Părea că autobuzul era în mișcare. Dar, cu siguranță, se înșela! Doar n-ar fi plecat fără ei, nu? Cu o strângere de inimă, Lauren știu că era foarte posibil, dacă omul ținea morțiș să recupereze timpul pierdut și dacă era convins că toți pasagerii se întorseseră în autobuz.

O luă brusc la fugă.

– Repede, Gordon! Să ne grăbim!

Ocoliră toți copacii din cale, împrăștiind grămăjoarele de frunze moarte și țărâna afânată, dar când năvăliră pe drum autobuzul ajunsese deja la câteva sute de metri distanță, îndepărtându-se cu fiecare clipă.

Înnebuniți, începură amândoi să-și agite brațele pentru a-i atrage atenția, dar norii mari ai gazelor de eșapament îi ascundeau șoferului vederea din oglindă.

Autobuzul se micșoră tot mai mult, până când murmurul haotic al motorului său nu se mai auzi. Deznădăjduită, Lauren își puse geanta jos și se învârti în loc, cercetând împrejurimile. Se părea că, din neatenție, naufragiaseră în plină pustietate.

Se uită înapoi, în direcția de unde veniseră. Cât de departe fusese ultima stație? Nu-i acordase prea multă atenție, dar ceva îi spunea că făcuseră o bună bucată

de drum. Apoi, se uită în direcția unde dispăruse autobuzul. Oare se afla undeva în față vreo stație apropiată? Nici asta nu putea ști cu siguranță. Un lucru, însă, era cert. Drumul acela era foarte puțin circulat. Nu aveau aproape nici o șansă de a face autostopul. Nu le mai rămăsese decât s-o ia pe jos până ajungeau cât de cât în civilizație – sau până trecea altul dintre rarele autobuze.

Pe o asemenea căldură, până și cele mai mici eforturi le secau rapid puterile și, cu toate că porniseră cu pas vioi și hotărât, nu trecu mult și încetiniră, efortul de a merge devenind tot mai mare. Pentru a agrava și mai mult situația, în față se adunau nori negri de furtună, amenințatori.

După două ore, în care parcurseseră vreo șase sau opt kilometri, poate, ajunseră la o bifurcație a drumului. Lauren căută zadarnic un indicator, dar se vedea clar că asemenea lucruri nu existau în acea parte izolată a țării.

Așadar, încotro s-o ia?

Avea de luat o decizie delicată. Pe de o parte, acum puteau să fi ajuns mai aproape de destinație. Pe de alta, dacă o luau în direcția greșită, aveau să se abată de la drum cu kilometri întregi.

Coborând privirea spre Gordon, văzu cât era de obosit. Vând, nevrând, trebuia să facă un popas.

Găsiră un șanț pe marginea drumului și se așezară, iar Lauren căută în geantă, printre dulciurile pe care le cumpăraseră în Wuzhou pentru drum. Li se făcuse foame amândurora, iar dulciurile nu-i săturau nici pe

departe, dar nu prea aveau de ales. Cu fața mânjită de transpirație și praf, își spuse că nu avea motive să-și piardă speranțele. Mai devreme sau mai târziu, *trebuia* să ajungă la civilizație, chiar dacă nu era decât o stație de autobuz.

Canicula îi ametea, dar în cele din urmă, când Lauren aprecie că se odihniseră destul, se ridicară în picioare și se întoarseră spre bifurcație.

– Mai ții minte cât de cât regiunea asta, Gordon? întrebă ea, știind că nu prea avea șanse.

Gordon clătină din cap.

– Bine, mormăi Lauren, mai mult pentru sine.

Analiză posibilitățile, sperând ca instinctul s-o îndrepte în direcția potrivită. Oricum, nu avea de ales decât între două drumuri. Fiecare era doar o fâșie de pământ bătătorit și accidentat, cu desigururi sălbatice și păduri umbroase pe margini.

– O vom lua la stânga, hotărî ea, după un timp.

Își reluară mersul.

Se trudiră astfel, în timp ce după-amiaza trecea și norii de furtună continuau să se adune. În repetate rânduri, Lauren se uita peste umăr, sperând să vadă vreo mașină sau un camion apropiindu-se, dar drumul se încăpățâna să rămână pustiu.

În sfârșit, la apropierea serii, începură să cadă primii stropi mari de ploaie, lovind pământul prăfuit cu degete moi, lichide. Cerul avea acum culoarea unei vânătaii dureroase, în timp ce ploaia se întetea, formând deja băltoace în gropi și șanțuri.

Pentru Lauren, era aproape picătura care umplea paharul. Cum putuseră conspira evenimentele pentru a-i aduce într-o asemenea situație? Totul părea atât de nedrept. Dar dacă stătea pe loc deplângându-și soarta nu rezolva nimic.

– Haide, spuse ea, ridicând vocea pentru a se face auzită. Sub copaci vom fi mai adăpostiti.

Tocmai când intrau în pădurea întunecoasă, furtuna se dezlănțui din răputeri. Vântul dinspre sud-vest bătea în rafale violente, ploua mai tare și, în depărtare, tunetele bubuiau ca niște salve de artilerie.

Gordon se ținea de ea atât de strâns încât îi simțea unghiile înfipite în palmă, dar și pe ea o neli-niștea la fel de mult furia ruperii de nori. Până la urmă, îl luă în brațe și se adânci în pădure, să caute un adăpost.

Stropii de ploaie cădeau în diagonală, ca un zid de apă în continuă mișcare, împungând băltoacele cu miliarde de ace. Cel puțin, crengile opreau o mare parte din aversă; era și asta ceva. Totuși... Lauren se opri un moment să ridice privirea. Ramurile se agitau încoace și-ncolo, cu trosnete și foșnete sonore, după cum le mișca vântul de furtună. Deasupra lor, norii vineți alergau pe cerul plumburiu.

Un tunet se rostogoli bubuind. Trăsnetul lovi pământul cu un deget ascuțit, acuzator. Lauren își impuse să nu intre în panică, deși i-ar fi fost greu să creadă că acela nu era sfârșitul lumii.

Distrasă de atâta haos, se împiedică de rădăcina unui copac. Numai norocul o ajută să-și păstreze

echilibrul. Îngrozit, Gordon se ținea de ea cu degetele transformate în gheare. Lauren se pomeni murmurându-i la ureche:

— Nu-i nimic, nu-i nimic, e doar o furtună...

În sfârșit, găsi un loc unde copacii mai deși le ofereau o oarecare protecție, și lăsă copilul jos. Abia se mai vedeau, din cauza întunericului, doar ca două siluete. Poate că de-asta rămânea băiatul atât de aproape de ea, fiindcă se temea ca umbrele să nu se furișeze între ei, pentru a i-o răpi pe Lauren.

Se familiariză cu noile împrejurimi, mai mult pe pipăite. În cele din urmă, Lauren se așează pe un mușuroi, iar Gordon se ghemui aproape imediat lângă ea. Îl strânse alături, bătându-l din când în când pe umăr și murmurându-i aiureli liniștitoare. Însă chiar și așa, îi simțea clar prin haine tremurul.

Furtuna părea să nu se mai sfârșească, făcând ravagii prin pădure cu ferocitate. Într-un târziu, păru să ajungă chiar deasupra lor, iar când izbeau trăsnetele, până și cei mai puternici copaci se zgâlțâiau din rădăcini. Fulgerele continuau să sfâșie pânza cerului, adăugând în aerul umed un iz neplăcut, înțepător, de sulf și electricitate. Se făcuse mai răcoare, apoi frig de-a binelea, și în curând femeia și copilul ajunseră să stea îmbrățișați numai pentru a-și ține de cald.

Lui Lauren nu-i prea venea să creadă că ea, o femeie în toată firea, rătăcise atât de total drumul încât puteau fi nevoiți să înnopteze acolo, în sălbăcie. Ce se întâmplase cu itinerariul ei, cu toate acele planuri de călătorie atât de meticuloase organizate?

Nu știa cât timp trecuse. După o vreme, ațipiră amândoi. Mai târziu, însă, Lauren se trezi cu o tresărire, dar în jur domneaua calmul și liniștea. Nu se auzeau decât stropii de ploaie picurând de pe frunze și, în depărtare, sunetele ocazionale ale animalelor – în felul lor, la fel de alarmante ca furtuna însăși.

Noaptea se prelungea la nesfârșit. Gordon moțăia pe apucate în brațele ei, pe când Lauren încerca să picotească, pentru ca astfel ceasurile de întunecime să treacă mai repede. După o vreme, observă că, deasupra bolții de frunze ce-i adăpostea, cerul se lumina vizibil, și-și dădu seama ușurată că se apropiau zorii. Deși se simțea la fel de extenuată ca la început, când furtuna îi alungase printre copaci, lumina zilei conținea o făgăduială care-i întări voința.

Gordon se mișcă greoi. În primul moment, bietul băiat nu știa unde se afla, și se ridică încet în capul oaselor, frecându-se cu degetele la ochi.

– Te simți bine? îl întrebă Lauren, întinzând mâna să-i ciufulească părul.

Copilul dădu din cap.

– Ne-am rătăcit? întrebă el, săltându-se în picioare și scuturându-și frunzele uscate de pe pantaloni.

– Ne-am abătut puțin de la drum, răspunse ea, pe un ton vesel și optimist, ca să nu-l alarmeze. Dar să ne rătăcim? Niciodată!

Tăcu un moment.

– Ți-e foame?

Gordon dădu din cap.

– Nu mai am decât niște dulciuri, dar trebuie să ne mulțumim cu ele până ajungem la ferma unchiului tău.

Nu peste mult, își strânseseră lucrurile la un loc și porniră, de mână, îndreptându-se din nou spre lumina soarelui care se infiltra verzui printre copacii din depărtare.

Pe Lauren o dureau ochii. Niciodată în viața ei nu și-ar fi imaginat că drumul spre ferma Wong avea să se sfârșească printr-o asemenea aventură și, cu toată sinceritatea, simțea că și ea și Gordon ar fi preferat să se lipsească de așa ceva. Dar, cu siguranță, după ce ajungeau înapoi pe drum, trebuia să găsească neapărat pe cineva care să-i ajute.

Deși furtuna risipise temporar arșița înăbușitoare, acest respiro fusese de scurtă durată, iar vremea se încălzea deja.

În sfârșit, ajunseră la marginea pădurii și ieșiră în lumina tot mai puternică a soarelui. Dar, spre marea surprindere a lui Lauren, nu mai găsiră drumul desfundat așteptându-i. De fapt, nicăieri nu se mai vedea nimic care să semene măcar vag cu un drum.

În primul moment, își spuse că ploaia spălase toate urmele drumului. Însă alungă ideea pe loc, așa ceva fiind imposibil. Nu, curând deveni evident că porniseră din nou într-o direcție greșită și, în loc să se apropie de drum, ieșiseră din pădure prin partea cealaltă.

– Unde suntem? întrebă Gordon, privind-o.

Lauren se întorsese și tocmai se pregătea să pornească înapoi pe unde veniseră, când observă pentru prima oară copacii. Aveau trunchiuri groase, înfășurate în vițe și liane.

Se încruntă. Păreau în chip ciudat familiari. Avea senzația că-i mai văzuse undeva, deși știa că așa ceva era cu neputință.

Se răsuci din nou spre câmpia de dincolo de pădure. În față se întindeau lacuri și mlaștini. O orezărie se pierdea undeva spre nord. De la est la vest curgeau râuri. După cel mai îndepărtat dintre acestea, urmau coline și văi. Iar dincolo de ele se înălțau munții cu aspect sumbru și piscurile învăluite în ceață.

În acel moment, își dădu seama unde mai văzuse acel tablou – în visurile ei!

O potopi pe neașteptate un val de amintiri. În prima zi la Hong Kong, visase acel peisaj mohorât. A doua oară când îl visase, se confruntase cu un bărbat de rasă orientală în care știa că nu trebuia să aibă încredere.

Pe-atunci, nu cunoscuse identitatea acelui om, dar acum își dădu seama, cu o tresărire, că fusese Ricky Lee. Oricât părea de incredibil, ceva din interiorul ei încercase încă de pe-atunci să-i spună că nu trebuia să aibă încredere în el, dar ea nu putuse înțelege sfatul, din moment ce, pe vremea aceea, nici măcar nu știuse cine era Ricky Lee!

Clătină din cap. Nu, nu putea fi adevărat.

Probabil avea halcinații, Foamea și nesomnul o făceau să-și imagineze...

Înainte de a apuca să analizeze coincidența – căci altceva nu prea putea fi – auziră brusc în depărtare trosnete de crengi călcate în picioare, apropiindu-se din adâncul pădurii.

Gordon scoase un mic sunet de surprindere și, instinctiv, o luă de mână. Sunetele cuiva care venea spre ei prin pădure nu erau neapărat alarmante, desigur, dar era complet singuri în zona aceea pustie, singuri și lipsiți de apărare.

Cine venea spre ei prin pădure – prieten sau dușman?

Își mai aminti încă un crâmpei din visurile ei stranii. În primul, omul care ieșise din pădure fusese David Kent. Dar, cu siguranță, David nu avea cum să fie *acolo*...?

Distinseră o mișcare, silueta unui om care se apropia de ei, cu razele soarelui și umbrele frunzelor prelingându-i-se înapoi peste umeri. Lauren îl ținu strâns pe Gordon, aproape neavând curaj să mai respire, în timp ce încerca se deslușească alte detalii ale noului sosit. Un moment mai târziu, văzu că era înalt; athletic; cu părul negru ca miezul de noapte...

Omul se apropia, cu pașii răsunându-i puternic în tăcerea dimineții, în timp ce plantele răvășite foșneau sub pașii lui ritmici.

În sfârșit, bolta de frunze de deasupra lui se rări, lăsând soarele să lumineze și alte amănunte; pielea bronzată; albul strălucitor al zâmbetului; adâncimile nepătrunse ale ochilor căprui...

Lauren își simți pieptul și gâtulejul comprimate de emoția recunoașterii – o recunoaștere pe care îi era aproape frică s-o accepte.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

Vocea i se auzi ca o șoaptă plină de uimire.

– David...?

Nu-i venea să-și creadă propriilor ei ochi umezi. *Era David!* Dar ce Dumnezeu căuta acolo?

În sfârșit, ochii lui se opriră asupra ei.

– *Lauren!* strigă, cu glas răgușit. Slavă Domnului!

Se apropie, parcurgând din trei pași lungi distanța care-i despărțea, și-și desfăcu brațele să-i strângă pe amândoi la piept, femeia și copilul.

– Dumnezeule, cred că am bătut cu piciorul jumate din China ca să vă caut, în ultimele douăzeci și patru de ore!

Lauren era atât de copleșită de emoție încât abia mai putea vorbi. Îl cuprinse cu brațul liber, ca și cum ar fi fost o plăsmuire a imaginației ei la care nu voia să renunțe.

– David...

Vocea îi era răgușită, sufocată de sentimente repri-mate.

– David... ce-i cu tine *aici*?

În timp ce Gordon făcea un pas înapoi, pentru a-i lăsa pe oamenii mari să se îmbrățișeze mai strâns, David o cuprinse la piept, cu căldură și putere.

– Nu ești singura care-și poate lua concediu de la *The Ex-Pat*, să știi.

– Dar...

Era atât de năucită de apariția lui neașteptată, încât nici nu-și mai găsea cuvintele, mulțumindu-se doar să-l strângă în brațe.

– Cum te-aș fi putut lăsa să faci atâta amar de drum singură? întrebă el, cu blândețe. Și-așa a fost destul de rău că nu te-am putut conduce la feribot. Așa că am căzut pe gânduri. Și, pradă unui impuls, m-am hotărât să vin după tine. Am închiriat o mașină din Wuzhou și am întrebat care e drumul spre ferma Wong, dar când am ajuns acolo și am aflat că încă nu sosiserăți, m-am întors în oraș, unde am vorbit cu șoferii de la linia de autobuze. Unul dintre ei și-a amintit de tine și de micul Gordon aci de față, după descrierea pe care v-am făcut-o. Era clar că luaserăți autobuzul din Wuzhou, dar...

– Autobuzul s-a stricat, spuse Lauren, venindu-și în fire. Când a reușit să-l repare, a plecat accidental fără noi.

– Cam asta am reușit și eu să deduc, spuse David. Așa că am pornit iarăși din Wuzhou, azi dimineată la prima oră, și nu știu ce mi-a venit că, la bifurcație, am luat-o la stânga, nu la dreapta. Când am găsit o hârtie de la dulciuri într-o băltoacă de pe marginea drumului, m-am hotărât să-mi urmez mirosul.

– Norocul nostru că ai făcut-o, spuse ea, recunoscătoare.

– Atunci, haideți. După toate prin câte ați trecut, mașina închiriată o să vi se pară raiul pe pământ și, o

dată ce vom reveni pe drumul cel bun, ar trebui să ajungem la ferma unchiului lui Gordon tocmai la timp pentru a prinde micul dejun.

Se aplecă și-l strânse încurajator de umeri pe băiat.

– Dar mai întâi, adăugă el, ținând-o pe Lauren la o lungime de braț și privind-o drept în ochi, vreau să te uiți bine în jur, Lauren. Ți place ceea ce vezi? Nu, și nici nu mă așteptam. E pustiu, sumbru, neospitalier, trist. A, da, are o anumită atmosferă. Dar nu e genul de „vraja” exotică pe care ai găsit-o în Hong Kong, nu-i așa?

Lauren se încruntă.

– Nu înțeleg...

– Crezi că în sălbăticia asta există ceva care-ar putea să influențeze ceea ce simt pentru tine? o întrebă el. Sau sentimentele tale pentru mine? Ceva din acea „vraja a Hong Kong-ului” despre care vorbeai? Nici pomeneală. Cum ar putea înflori aici romantismul? Și totuși, o mai spun o dată, Lauren. Te iubesc. Te-aș iubi chiar și în deșertul cel mai fierbinte, sau în pustietatea cea mai înghețată. Te-aș iubi și aș continua să te iubesc, oriunde ne-am afla. *Acum* mă crezi? Crezi ceea ce-ți spune inima?

Lauren îi privi fața chipeșă și bronzată, îi văzu sinceritatea deplină din ochii aproape negri și dădu din cap.

– Da, David, răspunse ea încet. Da, cred. Și eu te iubesc. O, cât de mult te iubesc!

– Atunci, nu te mai împotrivi. Deja am pierdut prea mult timp.

– Da, dar avem la dispoziție tot restul vieții ca să recuperăm.

David o privi, cu zâmbetul aproape la fel de luminos ca soarele de pe cer, la fel de strălucitor ca surâsul ei.

– Atunci, să mergem, spuse el din nou. Urmează stația Ferma Wong. Și pe urmă, fără discuție, cea mai plăcută întoarcere la Hong Kong pe care ți-o poți imagina!

O cuprinse cu un braț pe după mijloc, cu celălalt încercui umerii lui Gordon și, în timp ce o luau înapoi prin pădure, spre mașina care-i aștepta, peisajul sumbru și neospitalier din urma lor păru să-și piardă o parte din tristețe, umplându-se în schimb cu o făgăduială. Făgăduiala Orientului Îndepărtat.

Sfârșit

Vă recomandăm:

GOANA DUPĂ AUR — Janet Whitehead
(Colecția „El și EA“ nr.301)

La Amador Springs, un mic orășel din California, în care locuiesc căutătorii de aur, se petrec lucruri ciudate.

De îndată ce se găsește un filon, se dezlănțuie invidia, ura...

Venite singure ca să-și exploateze concesiunea, Linda și Melanie sunt victime ale răufăcătorilor.

Din fericire, un bărbat veghează din umbră, gata să le apere...

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.